

АН МАРИ УИНСТЪН ВЕДНЪЖ В ЖИВОТА

Превод от английски: Искра Велинова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Болка... Режеша болка при всяко вдишване...

Господи, спаси ме...

Напрегнати гласове някъде над нея...

— Някой да ми помогне! Трябва да се стегне крака! Ще я изпуснем, ако продължи да кърви.

— Кръвна група!

— Съпругът ѝ каза, че е А-положителна. Извикайте всички от екипа тук. Трябва да се опитаме да я спасим.

Болката утихна. О, дългоочаквано облекчение... Искаше да благодари, но не можа да промълви и дума.

— Докторе, погледнете раната на главата. Тъканта е разкъсана, черепът — силно увреден.

— Пригответе се за най-лошото. Не мисля, че ще успеем да ѝ помогнем.

— Дори и да го направим, ще има нужда от постоянни грижи до края на живота си. Гръбначният стълб е засегнат.

— По дяволите! Толкова е млада! Как се е случило?

— Съпругът ѝ обясни, че се е хвърлила под камион, за да спаси малката им дъщеричка. Изглежда детето е изтичало на улицата — рече съкрушен женски глас.

Кери виждаше жената. Лицето ѝ бе скрито зад хирургическа маска, но очите ѝ плуваха в сълзи.

На операционната маса лежеше обезобразено тяло. Вълниста тъмна коса бе разпиляна по металния плот. Алена кръв се процеждаше и се събираше на локва върху белия под. Изглежда беше в хирургическа зала. А хората наоколо — екип за спешна помощ.

Тялото беше премазано, но най-зле изглеждаше лицето. Чертите му се губеха в пихтиеста маса.

Кери не можеше да издържа повече на гледката. Не понасяше кръв! Бен ѝ се подиграваше, че отказва да гледа с него дори трилъри. Но защо още гледаше всичко това?

Протегна се към дистанционното управление на телевизора...

... И осъзна, че се рее из въздуха... Душата ѝ.

Изпищя, но никой от скупчените хора не погледна нагоре.

Как се е озовала там? Ужасена и уплашена, Кери се носеше под тавана на бялата зала. Жената на масата... Дългата черна коса... Не!

Какво споменаха преди малко? Че е спасила малката си дъщеря, като се е хвърлила под камион? Дъщеря... Джени! Къде е Джени?

Раздвижи се. Не вървеше, не изразходваше никаква енергия и все пак се движеше из стаята. Мина през стената...

През стената!

Истината проблесна в съзнанието ѝ.

О, Господи! Господи, Господи, Господи, моля те, не го позволявай! Не бива да умирам! Само на двайсет и шест години съм! Бен има нужда от мен. И дъщеричката ни! Помогни ми! Моля те, помогни ми...

Озова се в съседната зала. Безжизненото тяло на непозната руса жена лежеше на масата, заобиколено от напрегнато работещ екип.

Друга стена. Друга зала. Тяло на мъж, рус като жената от татък. От високото можа да види тъжното примирение, изписано по лицата на хората, когато лекарят в бяло печално поклати глава и се оттегли.

Отново стена. Усети, че набира скорост. Летеше към някаква неизвестна цел... Столове, бюро... Познатата обстановка на чакалнята в болницата до техния дом в Таусон, Мериленд.

Бен! Тук съм, Бен!

Съпругът ѝ се бе отпуснал на някакъв стол, свел съкрушено тъмнокосата си глава, закрил очи. Широките му рамене се тресяха.

Не плачи, любов моя!

Искаше ѝ се да го докосне, да притисне главата му към гърдите си и да го успокои. Бързо се понесе към ъгъла на стаята, където зашеметена, майката на Бен стоеше с Джени на ръце. Детето смучеше палец, тъмните му къдрици бяха влажни. Плачеше.

Господи, не! Не мога да оставя малкото си момиченце! Толкова дълго я чакахме. Моля те, Господи, не ми отнемай живота!

Но по необясними причини тя се озова извън болницата и се понесе под големите сенчести дървета...

Когато днес тръгнаха с Бен и Джени на разходка в парка, беше слънчев следобед. Сега на небето блестяха звезди.

Закъде пътувам? Напред, нагоре?

Изведнъж проблесна ослепителна светлина и звездите избледняха. Като жарко изпепеляващо слънце! Защо не закри очи? Странно, блясъкът не можеше да ѝ навреди.

Душата ѝ преодоляваше пространството с шеметна скорост. Навлезе в дълъг тунел, в дъното, на който я зовеше неудържимо неземно сияние. То ставаше все по-ярко и по-ярко. Би трябвало да се страхува, но странно, не изпитваше никакъв страх — само благодатна топлина и безметежност.

Усети пред себе си нечие друго... присъствие. Сянка, обвита в ефирен облак, устремена също към сиянието в дъното на тунела. Беше... Беше нечия душа. Но тя не биваше да преминава отвъд! Бен... имаше нужда от нея.

Винаги бе искал голямо семейство. Бе се чувствала виновна, че не може да му го даде. Не я обвини нито веднъж, но чувстваше колко му бе трудно да приеме присъдата на лекаря. Отношенията им бяха обтегнати през последните няколко месеца... Но тя толкова много го обичаше!

Сиянието я мамеше неудържимо. При все това знаеше, че далече оттук, в един друг живот, в едно друго измерение е оставила един покрусен мъж.

Не биваше да напуска Бен!

И Джени. Милото ѝ дете! Това свидно създание, което мислеха, че никога не ще имат.

С невероятно усилие душата на Кери успя да поеме пътя обратно. Към своя съпруг и детето си!

Изведнъж внезапен вихър профуча край нея. Силата му я зашемети. Някаква заветна цел го мамеше напред. Странно, другата душа, която се носеше пред нея, на мига усети присъствието му и избухна в искри, сякаш ликуваше. Вихърът се разлюля, сякаш се поколеба за миг и... Кери видя как ефирният облак и вихърът се сляха в едно и се устремиха напред към пленителното сияние в дъното на тунела.

Но тя не ги последва. Нямахше да намери покой, ако не се върнеше при Бен. Продължи обратно и скоро наближи болницата. Проникна отново през покрива, направо в залата, където лежеше обезобразеното ѝ тяло. Изтощен, екипът се оттегляше.

— Съчувствам на съпруга ѝ, но наистина така е по-добре — каза младата лекарка, която се беше разплакала.

Не! Не бива да прекъсвате! Аз съм тук! Искам тялото си!

Но тялото на Кери Брадфорд остана да лежи безжизнено. Въпреки това душата ѝ отчаяно се бореше да проникне отново в него.

Само за малко! Само за да обясня на Бен, че раздялата е временна и ще го чакам.

Трескаво обходи пространството наоколо. Стените не бяха препятствие. В другата стая още лежеше русата жена. От тъжните лица на лекарите личеше, че са загубили битката за живота ѝ.

Друго тяло...

Да се осмеля ли?

Душата ѝ закръжи из залата. Не усети друго присъствие, нищо, което да ѝ попречи. Тялото беше хубаво. Нямаше следи от рани, с изключение на една синина на челото.

Мисълта я плашеше — безумство, породено от отчаянието. Трябва да се върне при Бен. Ако не може със своето тяло, може би ще успее с това. Но как? По какъв начин душата бе напуснала собственото ѝ тяло?

Моля те, моля те, Господи! Готова съм на всичко, само ми помогни да се върна. Не мога да напусна Бен! Не още!

Ако можеше, в този момент би заплакала. Някъде далече неземното сияние все още я зовеше. Може би трябва да се подчини? Поколеба се... Бен!

Изведнъж залата бе обгърната от светлина. За един кратък миг усети промяната — двете души от тунела!

Можеш да се вселиш в моето тяло — на русокосата. Смело! Аз и моят съпруг вече не се нуждаем от телата си. Един ден ти и Бен ще го разберете...

Душата на Кери премина в съседната зала. На масата все още лежеше тялото на мъжа. Лицето му бе покрито с чаршаф.

Чак сега проумя всичко. Душите на двамата непознати са били свързани в толкова силна любов, че им е отредено да надживеят тленността на плътта. Мъжът бе вихърът, извил се в тунела. А жената го бе обичала повече от живота ѝ го бе последвала в отвъдното.

Двете свързани навеки души изчезнаха така неочаквано, както се бяха появили. Но на тяхно място усети нова сила, която сякаш

проникна в нея. Залата продължаваше да тъне в ярка светлина. Такова сияние! Откъде идваше?

Не можеше да определи какво точно я тревожи, но се чувстваше като под рентген. Проучваха всяко кътче от ума и паметта ѝ, от сърцето и душата ѝ. Лъчи преминаваха през нея. Искаше да избяга от този мъчителен преглед, но усети, че всичко свършва.

Значи одобриха?

Искаше да разбере какво става, но сиянието избледня и изчезна...

Душата ѝ се устреми към тялото на масата и проникна в него.

Чудото бе факт.

ПЪРВА ГЛАВА

— Марина? Изписана си. Готова ли си да се прибереш у дома?

Тя бавно се отдръпна от прозореца на болничната стая, където бе прекарала последните няколко дни. Все още ѝ бе трудно да запомни, че името ѝ сега е Марина Девъро.

— Да, готова съм. — Гласът ѝ беше малко дрезгав, но „сестра“ ѝ Джилиан нищо не забеляза.

По-дребната на ръст, русокоса жена прекоси стаята и я прегърна с обич.

— Искам да те изведа по-бързо оттук! Може би като се прибереш у дома, ще си възвърнеш паметта.

Марина също я прегърна. Преди не беше имала сестра. Последните четири дни Джилиан се бе държала изключително мило. Всеки път, когато ставаше дума за загубата на паметта ѝ, Марина се чувстваше донякъде виновна и тъжна. Измъчваше я странна болка — та истинската сестра на Джилиан вече бе преминала в отвъдното!

— Може би...

Не бе възможно да обясни на Джил, че всичко е наред с паметта ѝ. Амнезията бе само прикритие на това, което всъщност се случи с нея. Спомените ѝ бяха на Кери Брадфорд, жената, която погребяха вчера, както писаха вестниците. И никога вече не ще може да ги сподели с някого...

Половин час по-късно Джилиан отключи вратата на жилището, в което живееха Марина и съпругът ѝ — Рон Девъро.

— Не се разстройвай много. Живяхте щастливо тук с Рон. Той така те обичаше, спомняш ли си... — Гласът на сестра ѝ пресекна. След малко тя превъзмогна мъката и продължи: — Съжалявам, че той не оживя след инцидента. Но се радвам, че ти остана жива!

Марина прегърна... сестра си.

— Аз също се радвам, Джил! Нека да поговорим още малко. Не съм сигурна какво точно се случи, а и лекарите не ми казаха много.

— Може би искат ти сама да си спомниш. — Гласът на Джилиан прозвуча неуверено.

— Мисля, че не хранят особени надежди. Много от хората, получили амнезия, никога не успяват да си спомнят миналото. — Това бе самата истина. Марина буквално цитираше откъс от една статия, която лекарят ѝ даде, за да се запознае по-подробно с медицинския феномен.

Джилиан неохотно се съгласи и продължи:

— Ти и Рон бяхте с яхтата в морето.

— Имахме яхта?!

— Да. Казваше се „Дамата на моите мечти“. Рон я купи, щом разбра колко обичаш да плаваш. Бяхте излезли в залива. Някакъв човек със скутер се ударил в борда. Той също пострадал, но успял да избяга. Полицията още го издирва.

— И какво точно се е случило с нас?

Сестра ѝ въздъхна и се отпусна в креслото.

— Наистина ли искаш да чуеш всичко?

— Съжалявам, че ти причинявам мъка. Просто искам да си изясня нещата.

— Лекарят каза, че Рон си е счупил врата при удара. Не се е мъчил. Смъртта е настъпила мигновено. И двамата сте били изхвърлени във водата, а „Дамата“ се разцепила на две. Някакви хора били наблизко с лодка, станали свидетели на инцидента и веднага се притекли на помощ. Когато се добрали до вас, ти си се била вкопчила в парче от корпуса, а с другата си ръка в тялото на Рон. Извадили ви двамата заедно. В болницата установили, че Рон е мъртъв, но ти все още си дишала. Била си погълнала много вода и главата ти била ударена лошо, но сметнали, че ще оживееш. — Джилиан вдигна очи. Сълзи размиваха грима ѝ. — Когато отидох в болницата, ми казаха, че сърцето ти неочаквано е спряло. Допускаха, че травмата в главата е била по-тежка, отколкото са предположили първоначално.

— А после? — прошепна Марина.

— После докторът започна да оформя смъртния акт. Точно в този момент в стаята врхлетя една сестра и буквално изпищя, че ти дишаш. Приличаше на човек, видял призрак. — Джилиан леко се усмихна и внимателно изтри размазания си грим. — Нищо ли не си спомняш?

— Абсолютно нищо. — Поне пред себе си Марина можеше да признае, че не лъже. Тя не можеше да има спомените на истинската Марина. Вдигна сестра си и я прегърна.

— Покажи ми жилището. Представи си, че никога не съм била тук.

— Странно... Да показвам на сестра си собствения ѝ дом.

— Знам, за мен също изглежда неестествено, но... — Джилиан спря наред изискано обзаведената гостна.

— Чудя се дали и магазинът ще ти изглежда така непознат.

— Не зная. Може би утре, когато го видя...

Сестра ѝ, ѝ беше споменала, че двете са съсобственички на магазин за книги и играчки — „Детски свят“. Преди около десетина години били започнали почти от нулата. Как щеше да се справи с търговията? След колежа не бе работила, а през последните две години се бе посветила изцяло на детето си. Вярно, бе завършила детска педагогика, но Бен категорично бе настоял да си остане у дома. Обичаше го много и не възрази. Освен това, беше ѝ приятно да се грижи за къщата.

Продължиха обиколката. Марина замислено минаваше през стаите. В просторната спалня върху един шкаф стоеше снимка в красива сребърна рамка. Тя я взе и внимателно я разгледа. От fotografiaята щастливо се усмихваха съпрузите. Бяха се снимали на борда на „Дамата“. Рон стоеше на палубата с черен бански костюм. Косата му бе разрошена от вятъра, а широката му усмивка откриваше чудесни бели зъби и дълбоки трапчинки. Беше красив мъж в разцвета на силите си. Бе сложил едната си ръка на кръста, а с другата прегръщаше жена си — нея, Марина. Тя също се усмихваше и големите ѝ сини очи блестяха. Когато е била правена снимката, косата ѝ е била по-дълга и една къдрица нежно се виеше по врата на Рон. Стройното ѝ гъвкаво тяло бе облечено в прилепнал, дълбоко изрязан, оранжев бански костюм, който подчертаваше чудесните ѝ дълги крака. Талията ѝ беше толкова тънка, че ръката на Рон почти я обхващаше. Красива жена...

Но това съм... аз!

За пръв път осъзна цялата сложност на ситуацията. Никога повече нямаше да бъде Кери Брадфорд — съпругата и майката. Сега беше Марина Девъро, собственичка на магазин, вдовица, чиято

единствена опора бе състрадателната ѝ сестра. А всичко, което ѝ се искаше, бе да се озове близо до Бен и Джени, да се увери, че могат да се справят без нея...

А после? После трябваше да изживее живота си. С това тяло... Как щеше да запълни хилядите самотни часове в годината? В годините, които ѝ предстояха, поправи се мислено тя.

Джени тичаше из нападалите есенни листа и звънко се смееше. Кучето Мейджър подскачаше игриво около нея. Бен понечи да му извика, но в този миг четириногото спря на сантиметри от детето и той усмихнато забърза към тях.

Колко обичаше съботите! Малки късчета от времето, което така бързо летеше. Джени растеше и се променяше с всеки изминат ден.

— Хайде, Джен, трябва да се прибираме.

— Не-е 'ска-а!

Бен се разсмя на бебешкото ѝ бърборене. Обикновено двегодишните деца можеха да назовават по име членовете на семейството и най-много да различават цветовете. Но едно от първите изречения на неговата дъщеря бе „Не искам“.

Споменът за Кери отново нахлу в мислите му. Тя щеше да бъде възхитена от бързото развитие на Джени. Беше загинала преди три месеца.

Господи, никога не си бе представял, че ще посрещне втория рожден ден на малката без нея.

Ще затихне ли някога мъчителната болка? Вероятно не. Или след много, много години ще се притъпи, след като изчезне чувството му за вина. Да, той се чувстваше виновен, задето не бе внимавал достатъчно през онзи ден. През цялото време, докато се разхождаха, мрачно бе размишлявал за усложненията, които бе получила Кери след раждането. Те ги лишаваха от възможността да имат повече деца. Дано Господ му прости, но в мислите си той никога нямаше да може да изтрие от ръцете си кръвта на любимата си съпруга.

Мейджър се разля и изтича към края на оградения двор. Врявата, която вдигаше, беше страхотна.

— Мейджър, долу! — Но животното въобще не му обърна внимание.

Бен въздъхна. Само Кери можеше да го усмирява. Цяла сутрин го бе държал затворен, защото новите съседи се нанасяха и при всяко минаване, той лаеше яростно.

Джени също се затича с всичка сила по алеята към оградата. Двегодишните можеха да бъдат много бързи. Бен забърза след нея, за да обуздае и кучето, и детето. В този момент един леко дрезгав женски глас тихо заповяда:

— Мейджър, седни!

За голяма негова изненада кучето моментално се залепи за земята и настана тишина.

Леко притеснен, Бен се промуши през храстите. Джени стоеше там и нещо бърбореше.

Една слаба ръка бе протегната през оградата и галеше козината на Мейджър. Забеляза коленичила жена от другата страна. Кучето ближеше пръстите ѝ през решетката. Като го чу да приближава, тя вдигна поглед към него.

Бен тъкмо се канеше да каже нещо, но думите му замряха. Макар и отскоро вдовец, не можеше да не забележи красотата на непознатата. Русата ѝ коса блестеше на слънцето като златна. Челото ѝ бе закрито от бретон, а подрязаната ѝ на черта коса се подвиваше навътре, откривайки изящната ѝ шия. Огромните ѝ сиво-сини очи, доминираха на гладкото фино лице.

— Здравейте! — изправи се тя. Беше висока. Може би съвсем малко под неговите сто и осемдесет сантиметра. — Аз съм Марина Девъро. Не можах да се въздържа да не поговоря с малката ви дъщеря. Тя е чудесна!

Усмивката ѝ излъчваше топлина, която не бе усещал от дни насам. Тя се разля по тялото му и за миг прогони нерадостните мисли.

— Благодаря. — За да прикрие смущението си, Бен изрече първото, което му дойде наум. — Откъде знаете името на кучето?

Очите ѝ леко се разшириха.

— В-вие го извикахте преди малко. Чух ви като му говорехте.

Не искаше да бъде груб. Опита се да се усмихне и ѝ подаде ръка.

— Аз съм Бен Брадфорд. Извинете ме. Това глупаво куче никога не ме слуша, а вие веднага успяхте да го укротите.

Усмивката отново се върна на лицето ѝ заедно с две симпатични трапчинки.

— Много обичам животните. Май е смесена порода?

Бен кимна. Неохотно свали ръката си, по която още усещаше топлината на дланта ѝ.

— Мелез между коли и овчарка. Под специалната закрила на Дружеството за защита на животните. — Отново го прониза споменът за Кери, която хареса кучето веднага, щом го видя в клетката в приюта за бездомници. — Държах го вътре, за да не си продере гърлото от лай, докато се нанасяхте. Вие май сте новите съседи, нали?

— Да, но аз съм сама. — Тя се поколеба. — Неотдавна съпругът ми загина при един инцидент с яхта... Това място ми харесва. Точно такава търсех. Бях решила да направя промяна.

— Моите съболезнования, госпожо — побърза да каже той.

Тя кимна и наведе очи.

Искаше му се да ѝ каже, че е наясно колко неловко се чувства човек, когато хората изговарят тези банални, макар и искрени думи. Но не се реши да заговори с непознатата за Кери. Само отбеляза:

— Околността е прекрасна...

— На колко си години? — Съседката му се бе навела и говореше на Джени. Детето гордо показва едно пръстче и тя се засмя. — Май скоро ще имаш рожден ден, нали? И ще станеш на две — посочи тя два пръста на малката.

— Да, на втори ноември. И тогава ще стане голямото момиченце на татко.

— Аз д-е — засмя се Джени и погледна с палави очички баща си. — Та-ти, д-е.

Бен я грабна и я погали по коремчето.

— Хайде, фъстъче, отиваме на обяд!

— Б-яд, та-ти? — разпищя се от радост момиченцето.

Мъжът се усмихна.

— Това дете е настроено само на една вълна. Щом се спомене обяд и веднага огладнява. Приятно ми беше да се запознаем, госпожо. Желая ви безпроблемно преместване.

— Благодаря.

Бен сложи Джени на широкото си рамо и обеща:

— Добре, Джен, ще ти направя омлет.

Марина чу последните думи, когато мъжът, детето и голямото куче вече приближаваха къщата. Малката компания изчезна през

задната врата и очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя ядосано ги изтри.

Ти си избра това! Не трябваше да се връщаш!

Изправи рамене и бавно закрачи към къщата, която наскоро бе купила. Джил реши, че е полудяла да остави удобното си жилище и да се премести в това тихо предградие на Таусон.

Всъщност тя не искаше да купува имот до къщата на Бен... Искаше само да провери дали се справят без нея. Но когато преди месец обикаляше с колата наоколо с надеждата да ги зърне, видя обявената за продажба къща. Имаше угризения, че ще се наложи да използва застраховката на Рон за покупката, но след като размисли, реши, че той и „другата“ Марина едва ли биха имали нещо против.

Окачи палтото си в кухнята и си направи любимия билков чай. Мислеше за Бен и Джени. Не знаеше, че са на двора, когато отиде да погледне градината. Беше сезонът, когато се пресаждаха пролетните цветя. Дали съпругът ѝ ще се сети, че трябва да се погрижи за лалетата?

Вероятно, не. Бен не обичаше да се занимава с градинарство, освен с косенето на тревата. Тя почти изтича, когато Мейджър се втурна с лай към нея. Реагира инстинктивно и кучето се подчини, макар гласът ѝ да не бе същият по тембър. При все това, като че ли я позна — възможно ли бе това? Бедният, липсваше ѝ. След това се появи Джени и сърцето ѝ болезнено се сви. С огромно усилие на волята си наложи да не се втурне и да я прегърне.

Днес за пръв път виждаше момиченцето след три безкрайно дълги месеца. Почувства се щастлива, като разбра колко много нови думи знае и как уверено ходи.

Колко ѝ липсваше миналото! Ще трябва да бъде много внимателна. Не биваше да се издава, че знае всичко за семейството. Историята с кучето смути Бен. Тя също се уплаши в първия миг. За секунда се поколеба дали не е узнал по някакъв необясним начин истината.

Беше отслабнал, но изглеждаше добре. Правата му тъмна коса падаше небрежно на челото. Малката трапчинка на брадата, която толкова харесваше... Колко пъти нежно бе прокарвала пръсти по красивата извивка на горната му устна! Сега зелените му очи не се усмихваха както преди. Изглеждаше уморен. Още по-лошо, нещастен. Тъгата в очите му изчезваше, само когато разговаряше с Джени.

Разбираше го. Тя също бе изгубила всичко, дори себе си. Най-страшни бяха съботите и неделите — безкраен низ самотни часове, които не знаеше с какво да запълни. Нощите също бяха мъчителни. Опитваше да си представи, че Бен е до нея в леглото, но когато протегнеше ръка, откриваше само хладната възглавница. Най-лошо бе, когато ѝ се причуваше плачът на Джени. Понякога скачаше от леглото, преди да дойде на себе си...

Обзе я пълно отчаяние.

Остави чашата с чая и въздъхна.

Господи, така ли ще прекарам остатъка от живота си? Ще виждам дъщеря си и съпруга си веднъж в месеца и това ще ми стига да бъде щастлива?

Вече бе свикнала да прекарва много часове в магазина и за удивление на сестра си, работеше твърде усърдно. Така запълваше празнотата в живота си. Но имаше нужда от нещо, което да я възпре да не се втурне към вратата на съседната къща и да помоли да върши най-черната работа, само и само да може да вижда Бен и Джени. Нещо, което да запълни безсънните нощи на копнеж по мъжа, който спеше само на няколко метра от нея. Може би трябваше да си вземе някаква животинка, домашен любимец?

Марина изтри очите си с края на блузата. Няма смисъл да се самосъжалява.

Идеята не е лоша... Марина!

Едно животинче ще ѝ бъде добра компания вкъщи. На него ще отдаде цялата си стаена любов.

— Г-остим, у-гостим, сега! — нетърпеливо подскочаше Джени на верандата.

— Добре, фъстъче, време е да вървим. — Бен затвори вратата пред муцуната на Мейджър и го остави да лае вътре. Разбира се, кучето не можеше да дойде с тях на „Дай ми да се угостя“. Той взе малката видеокамера, хвана Джени за ръка и ѝ помогна да слезе по стълбите.

Тръгнаха по пътеката към дома на Марина Девъро. Пред вратата спряха за момент. Фенерите на входа ѝ бяха запалени, значи очакваше

деца за Хелюин — празника на Все Светии. Бен отвори портата и въведе Джени в двора.

— Добре, Джен — даде ѝ последни наставления той, — иди до вратата и силно почукай. Когато госпожа Девъро отвори, кажи: „Дай ми да се угостя или ще ти пакостя!“.

Детето пристъпи и внимателно се покачи на единственото стъпало пред вратата. Опашката на костюма ѝ на лъвче се влачеше след нея. Бен се отдалечи и нагласи камерата. Когато момиченцето се обърна неуверено към него, той се приближи, натисна звънеца и отскочи назад с камерата.

Вратата се отвори почти веднага. Марина широко се усмихна, като видя мъничкото лъвче на прага. Господи! Беше по-красива от миналия път в розовото спортно екипче.

— Олеле! — извика престорено тя и уплашено ококори очи. — О, страшният лъв! Ще ме изядеш ли, лъвчо?

Джени пак се извърна към баща си, очичките ѝ неуверено надничаха изпод качулката на костюма.

— Хайде, фъстъче, какво трябва да кажеш?

Марина клекна до детето.

— Имам лакомства за гладните лъвчета тази вечер — показва тя на Джени купа бонбони иззад гърба си и коленичи. — Знаеш ли какво казваме на празника на Все Светии?

Джени се усмихна и се облегна на коляното ѝ. Очичките ѝ весело се въртяха, но не каза нищо.

— Хайде, Джен — обади се Бен. — Помниш ли какво ти казах?

— Го-стим, го-стим! — извика момиченцето.

Лицето на Марина светна.

— Ти си истинско сладурче, Джени! — подаде ѝ купата тя и я остави да си избере няколко бонбона.

— Все още не мога да повярвам, че е достатъчно голяма да ходи на „Дай ми да се угостя“ — каза Бен и продължи да филмира сцената. — С всеки изминал ден става все по-самостоятелна. Всичко иска да опита сама.

— Сигурно ви е трудно...

Той кимна и погледна с отсъстващ поглед към Джени, която бе седнала на стъпалото и се опитваше да скъса обвивката на един шоколадов бонбон.

— Радостта е и сладка, и горчива, като я гледам как расте. Все си мисля, че ще си остане завинаги малко безпомощно момиченце. Е, вече не се вкопчва в мен всяка нощ. — Поколеба се, сетне продължи, като изключи камерата: — Жена ми загина при злополука на улицата през юли, пред очите на дъщеря ни. Добре, че Джени е малка и не разбира какво се е случило, но на мен ми е двойно по-тежко...

Той не можа да продължи. Страхуваше се да погледне към Марина. Всеки жест на симпатия щеше да го накара да рухне.

— Та-ти, виж! Ку-че!

Бен се огледа.

— О, къде отиваш съкровище? — ядосано извика Марина.

В този момент едно малко бяло кученце се втурна през краката му и тя се затича след него. Джени запищя от удоволствие.

Бен стоеше вцепенен. Кери използваше същото възклицание. Гледаше как Марина заварди в ъгъла треперещото малко животинче и го взе на ръце. Откъде бе заимствала този израз? Кери страшно мразеше ругатните. След като се роди Джени, той не казваше даже „По дяволите!“ вкъщи.

Русокосата му съседка се приближи и обясни:

— Взех я наскоро. С нея са се отнасяли лошо и сега се страхува от всичко. — Погледна мъжа. — Съчувствам ви за съпругата ви. Животът понякога е жесток...

— Да. — Искаше да смени темата, макар днес да му бе трудно да не мисли за Кери. Погали бялото кученце. То се разтрепери и изскимтя. — Много е уплашена. Как се казва?

— Нарекох я Лъки. Има късмет с мен. Предишните й собственици са я затваряли в килера без вода и храна, докато отсъствали. А когато са били вкъщи, я биели, щом се разлае.

— Но това е жестоко! За такива трябва да има съд. Къде я намерихте?

— Открих я в приюта на Дружеството за защита на животните. Харесах си и една бяла ангорска котка. Страшно обичам животни! — вдигна рамене тя. — Нуждая се от компания. Тази огромна къща е ужасно празна... — снижи глас Марина и сведе очи, за да не съзре болката й.

— Защо не се отбиете утре, за да ми помогнете да се справим със сладкишите, които Джени е събрала? Не мога да я оставя да ги изяде

всичките, ще ѝ стане лошо. Ще ми направите услуга. — Защо ли ѝ предложи да ги посети? Той не търсеше друга жена.

— Благодаря, не обичам сладки неща. Като отрова са.

Още веднъж Бен се стъписа. Кери бе казвала същите думи.

— Жена ми също не обичаше сладко...

Марина погледна надолу към Джени и лицето ѝ светна в усмивка.

— Очевидно дъщеря ви не мисли така — рече тя и тръгна към къщата с Лъки на ръце. — Почакайте да взема фотоапарата си и една мокра кърпичка, преди да посетите другите съседни.

Той погледна към Джени и избухна в смях. Момиченцето седеше на стъпалото, без да обръща внимание на разговора им. Беше отхапала обвивката на бонбона от едната страна и смучеше потеклия шоколад. Лицето и ръцете ѝ целите бяха изцапани. С костюма на лъвче с щръкналите уши изглеждаше ужасно смешна.

Марина бързо се върна. Коленичи пред Джени и я снима. После се обърна към Бен:

— Хайде, сега двамата. Ще ви дам снимките, като промия филма.

Той седна до дъщеря си, а тя внимателно изчисти бузките и ръчичките ѝ. После я целуна по главичката.

— Хайде, кукличке! — Снима ги и каза: — Благодаря ви, че я доведохте.

Бен се почувства странно смутен.

— Довиждане...

Хвана Джени за ръка и тръгна към другата къща. Не, не беше увлечен по тази жена. Все още обичаше Кери. Тогава защо му се искаше да се върне и да прекара цялата вечер в милата ѝ компания?

ВТОРА ГЛАВА

Петъкът мина. Марина не бе се отзовала на поканата на Бен. Ужасно ѝ се искаше да отиде, но беше забелязала паниката, която се изписа по лицето му в момента, когато неочаквано направи предложението си. Все още скърбеше за жена си.

Чак в събота тя взе снимките, макар да бяха готови още през седмицата. Помоли фотографа да ѝ направи и по една за нея. Може би това щяха да си останат единствените ѝ фотографии на Бен и Джени.

Когато вечерта почука на вратата, Марина си каза, че няма да остава дълго. Само ще им даде снимките и ще си тръгне.

— Здравей! — слиса се Бен, като я видя на прага. Облечен беше в лекия кремав пуловер, който му бе купила за Коледа преди две години. Раменете му изглеждаха още по-широки в него. Беше разрошен и лицето му бе зачервено. Какво ли бе правил в момента?

— Здравей! Извадих снимките. Чудесни са!

Престани да бърбориш, Марина.

— Благодаря — усмихна се той и отстъпи крачка назад. — Ще влезеш ли? Двамата с Джени тъкмо си играехме. Страхотна борба падна! Тъкмо ще ни бъдеш рефер.

Тя се опита да се успокои и го последва в антрето. Той окачи палтото ѝ на закачалката и я покани в стаята.

— Май не сте случили на рефер. Изобщо не ме бива за това. Сестра ми казва, че като дете винаги са ме побеждавали.

О, пак говоря, без да съм обмислила предварително думите си.

Трябва да внимава да не спомене пред Бен за амнезията си. Добре че не забеляза начина, по който формулира изречението си.

Влязоха във всекидневната. Джени седеше на канапето. Бе съблякла блузката си и притискаше към гърдите си една кукла. Усмихна се на Марина, но продължи да говори нещо неразбираемо на куклата. Младата жена се засмя и обърна поглед към Бен.

— Виждам, че приема майчинството твърде сериозно.

— Не разбирам от тези неща — усмихна се той и ѝ довери тихо:
— Май кърми бебето си.

— Какво? Откъде го е научила? — закашля се Марина, за да прикрие удивлението си.

— Показвал съм ѝ снимки на майка ѝ и на една от тях тя я кърми. След това видяхме една жена в градината с бебе. — Той прокара пръсти през косата си. — Господ знае какви проблеми ще имам с нея, когато навлезе в пубертета.

— О, едва ли.

Бен се усмихна, макар да не му беше до смях.

— Ще пиеш ли нещо? Имаме ябълков сок, сок от боровинки, мляко, чай с лед и вода.

Този път не прояви глупост. Ако бе поръчала любимия си чай, със сигурност щеше да му даде да разбере, че става нещо.

— Благодаря. Някакъв плодов сок.

Бен отиде в кухнята, а тя се приближи към Джени. Дневната бе същата — с масичката и зелено-жълтата раирана дамаска на мебелите. Лавиците покрай камината бяха запълнени с играчки на Джени. Някои от тях бяха нови. Седна на канапето до момиченцето.

— Ти „мама“ ли си?

Момиченцето живо кимна.

— Да! Мойто бе-бе пие м'яко 'т ма-ми.

Марина бе поразена.

Шест думи, свързани в изречение! Изпита истинска родителска гордост. Та Джени нямаше още и две години!

— Твоето бебе пие мляко от мама?

— Да! Бе-бе 'бича м'яко.

— А ти обичаш ли?

Джени тръсна глава.

— Д'ени не пие м'яко. Мама си 'тиде — изрече то и залюля куклата.

Буца заседна в гърлото ѝ.

— Мама много, много те обича, нищо, че не я виждаш вече. Тя винаги ще бъде в твоето сърце. — Погледна нагоре, видя Бен с подноса напитки и додаде бодро: — Ще стане много добра майка един ден.

Мъжът до нея заби мрачен поглед в чашите.

— Кой знае дали ще поиска да бъде майка... Тя ще израсне със съзнанието, че няма нищо сигурно на този свят, макар малките деца да не могат да разберат, че животът не е вечен. Кой знае как ще ѝ се отрази смъртта на Кери?

Бяха тежки думи. Марина инстинктивно поиска да му каже, че животът е вечен. Изправи се и протегна ръка да...

— Та-ти? — Гласът на детето трепереше.

Двамата се обърнаха към Джени.

— И-ска мами! — проплака тя и пъкна палец в устата си.

Бен бързо я грабна. Прегърна я и започна да гали малкото ѝ гръбче, като мъчително затвори очи.

— Знам, фъстъче, знам... Хайде да си лягаш и мама ще дойде в съня ти... Марина, извини ме, но отивам да я сложа да спи. Винаги прави така, когато е уморена.

Младата жена бързо се изправи, преглъщайки сълзите си.

— Разбира се. Аз си тръгвам.

— О, не. Още не сме разгледали снимките! — Посочи към аудиоплейъра в ъгъла и рече: — Избери си компактдиск и пусни музика, която обичаш. Ще се върна след малко.

Марина целуна момиченцето и баща ѝ я отведе. Остави снимките на малката масичка и се приближи да погледне компактдисковете. Един от любимите ѝ албуми си стоеше там, където го бе оставила преди няколко месеца. Пусна го и се заразхожда из стаята, като тихичко припяваше. Още ѝ бе трудно да повярва, че сега можеше да пее. Кери обичаше музиката, но не притежаваше никакъв певчески талант. Малко дрезгавият алт на Марина приятно я изненада. Бе готова да изпее всички мелодии, които ѝ идваха наум.

Изведнъж застана лице в лице със... себе си. Бен беше поставил fotografia на видно място. Веднага позна снимката, макар, преди да не бе сложена в рамка. Бен я фотографира, коленичила сред цветята миналото лято... Само няколко дни, преди да... Преди да... Смееше се на някаква шега и лицето ѝ сияеше от щастие. Къдравата ѝ тъмна коса беше прибрана с гребен назад — Бен обичаше тази прическа. Чипото ѝ носле — и Джени го имаше същото — бе загоряло от слънцето и се белеше.

Почувства се безкрайно нещастна. Бе загубила не само предишния си живот, но и самата себе си. Така ѝ се искаше да

погледне в огледалото и да види предишното си лице! Сълзи замъглиха очите ѝ. Взе снимката и прокара треперещи пръсти по нея. Една сълза падна върху стъклото.

Изведнъж усети две ръце върху раменете си и почти изпищя от ужас. Обърна се бързо и едва не удари Бен с рамката.

— Извинявай... Аз тъкмо...

— Няма нищо. — Ръцете му останаха на раменете ѝ. — Вече свиквам да гледам лицето на Кери. Когато за пръв път извадих снимката, ми беше трудно да погледна към нея, но трябваше — заради Джени. А, може би, и заради мен самия. — Взе снимката и я постави обратно на мястото ѝ.

— Непоносимо тежко е да... — Марина отчаяно тръсна глава и сълзите рукнаха по лицето ѝ. Не можеше да му обясни защо плаче.

— Знам — с приглушен глас рече той.

Не се сдържа и го погали по бузата, по косата... Ето, затова не можах да го напусна. Той има нужда от мен.

И тя обви ръце около силните му рамене, които се тресяха. Големите му ръце я прегърнаха в конвулсивна прегръдка...

Колко стояха така, споделяйки мъката си, Марина не знаеше, но когато хлипането ѝ утихна, осъзна, че се притиска до високото му мускулесто тяло. Копнееше да остане в прегръдките му завинаги, но съзнанието ѝ бе прорязано от тревожен сигнал. Тя леко се отдръпна от притихналия мъж.

— О, по-добре е да си вървя... — Не смееше да го погледне, но той леко повдигна с пръсти брадичката ѝ.

— Благодаря ти, че ми позволи да поплача на рамото ти.

— Мисля, че просто споделихме мъката си.

— Да... Само човек, който наистина страда, може да разбере това ужасно чувство за невъзвратимост!

— Предполагам... — Погледът ѝ се плъзна встрани. Чувстваше се неловко близо до него. Мълчаливо се обвиняваше, че го лъже, макар да не знаеше дали ѝ е позволено да му разкрие истината. Спомни си, че я бяха преценявали там, отвъд. Животът ѝ трябваше да премине в честност, доброта и съпричастност към хорските неволи.

Тя се отдръпна и забърза към външната врата.

— Снимките са на малката масичка.

— Благодаря. Във вторник вечер ще направя малко тържество за рождения ден на Джени. Искаш ли да дойдеш? — Като че ли отново се бе изненадал от спонтанната си покана.

Тя се поколеба — не би трябвало. Опасно е отново да влиза в живота им. Но едва ли има жена на света, която би отказала да бъде заедно с детето си и любимия си съпруг на такъв ден.

— Вие ме каните, за да направя снимки, така ли? — рече тя с нерешителна усмивка.

Бен щракна с пръсти и я обезоръжи с познатата си дяволита усмивка.

— Значи, да?

Колко си слабохарактерна! Ще ти бъде страшно трудно да не се издадеш. Става твърде опасно, внимавай. Марина!

Помъчи се да убеди себе си, че след тази покана няма да се вижда толкова често с тях. Не бива да стават твърде близки. Бен може да реши, че нещо не е наред и да иска да се преместят. Тази мисъл я порази. Ами ако наистина го сторят? Тогава завинаги ще излязат от живота ѝ.

Ами ако се ожени отново? Не беше невъзможно. Бен е очарователен мъж. Жените всячески се мъчеха да привлекат вниманието му още „навремето“, а сега ако разберат, че е свободен... Без съмнение; той я бе обичал, нея — Кери. Но беше само на тридесет и две години. Един самотен мъж, който отглежда детето си. Мъж, който бе любил жена си почти всяка нощ през целия им брачен живот. Мъж, за когото най-голямата мечта бе истинско многолюдно семейство.

Тя си спомни онази последна разходка в парка. Студенината, прокрадвала се между тях. Не знаеше какво да му каже, как да го успокои. Едва сдържаше собствения си гняв и мъка за несбъднатите им мечти. Беше уплашена. Страхуваше се, че ще престане да я обича, защото нямаше да може да му роди многото деца, за които той постоянно говореше.

Не, Бен нямаше да остане вдовец, колкото и да му бе тежко сега.

Късно следобед във вторник Марина си подсвиркуваше в магазина, докато описваше една доставка на малки механизирани

играчки-животни, които се навиваха с ключе и се движеха. Нямаше клиенти и Джилиан предложи да проверят стоката за последните коледни поръчки. Марина упорито правеше изчисленията, но умът ѝ бе на друго място. Довечера щеше да види Бен и Джени.

— Да поръчаме ли още от тези преди Коледа? — Гласът на сестра ѝ я откъсна от мислите ѝ. — Продават се, веднага щом ги извадя на щанда.

— Добре би било.

— Хубаво. Ще довърша утре. — Погледна часовника си. — Време е да затваряме. Искаш ли да отидем да вечеряме? Свободна съм.

— Какво, нямаш ли среща? — Марина бе изненадана. Можеше да преброи на едната си ръка броя на вечерите в месеца, когато Джилиан имаше свободна вечери, откакто... я познаваше.

— Не, нямам среща, миличка. Мислех, че ще се зарадваш да прекараш една вечер в компанията на сестра си.

Марина се засмя.

— Много си мила! Но за днес имам други планове. Можем ли да го направим в друг ден?

— Разбира се. — Джилиан изглеждаше изненадана, някак заинтересувана. — Осмелявам се да попитам... Какви планове?

— Нищо специално. Съседът ми прави рожден ден на малката си дъщеричка. Днес става на две годинки.

— Съседът ти! А има ли този съсед съпруга?

— Жена му е загинала при пътна злополука лятото. — Тя се съсредоточи в сметките.

— О-о... Такова съвпадение! Как се запознахте?

— Заговорихме се през оградата един ден... — Не беше лесно думите ѝ да прозвучат неангажиращо.

— Как изглежда?

— Мисля, че мога да го нарека висок, тъмнокос и красив, ако искаш да се изразя банално.

Джил поклати глава.

— Има нещо вътре в теб, което другите момичета не притежават. Още когато станяхме достатъчно големи, за да ни забелязват момчетата, ти винаги попадаше на страхотни мъже. Като че ли притежаваш някакво магнетично излъчване.

— От това, на което съм свидетел, ти също не можеш да се оплачеш от липса на попадения. Освен това, само разговаряхме, нищо повече. Той все още страда по жена си и едва ли би желал нова връзка. Както, впрочем и аз. — Макар че това не беше точно лъжа, Марина се помоли наум за прошка.

Сестра ѝ я погледна със съчувствие.

— Вероятно и за двамата ще е добре взаимно да се утешите. Би те разбрал, и ти него. Каза ли му за Рон?

— Да, това, което знам от теб.

— И нищо друго ли не си спомняш? — изпусна се Джил, но бързо махна с ръка. — Извинявай, уж обещах да не говорим повече за това. Ужасно трудно е да повярва човек, че паметта ти е изличена...

Марина прегърна сестра си.

— Знам, че не можеш да го проумееш, Джил! Само заради теб бих желала да си спомня всичко... — ... но не мога, защото не съм сестра ти, с която си израсла и която си обичала, довърши изречението си тя наум.

Понякога се изкушаваше да ѝ разкаже всичко, да снее от плещите си болката и мъката, които я гнетяха. Но Джил щеше да се почувства наистина отчаяна и нещастна, ако разбере, че сестра ѝ си е отишла завинаги. Марина беше обикнала Джил като истинска сестра, макар Кери да не познаваше това чувство. Джил ѝ бе опора, когато се опитваше да продължи да живее в първите дни след нещастieto.

— Може би така е по-добре. Почти превъзможна скръбта си по Рон. Който ви е виждал преди, би могъл да се закълне, че никой от двама ви не би погледнал друг до края на живота си. Не съм виждала по-влюбена двойка. Оженихте се само десет дни, след като се запознахте, но и пет години по-късно бяхте също толкова страстно влюбени един в друг, колкото и в началото. Честно казано, не знаех дали ще преживееш смъртта му.

— Вероятно все още не съм... — промълви Марина и в съзнанието ѝ изплува онази експлозия-ликуване, когато двете души се бяха съединили в тунела. Наистина е била безумно силна любов. Дали тя и Бен бяха изпитвали същите чувства един към друг? Тя все още го обичаше с цялото си същество...

Късно следобед заключи къщата и се отправи към дома на Бен. Носеше кошница с три красиво опаковани подаръка. Около пет часа, ако не си беше променила режима, Джени трябваше да е станала от сън.

Наистина, щом Бен отвори вратата, момиченцето изтича към нея. Облечен в морскосини панталони и бяла риза с разкопчано горно копче, той ѝ се стори толкова привлекателен, че Марина едва успя да се усмихне, за да прикрие вълнението си.

— Здравей! — Топлият му поглед сякаш я прегърна.

— Здравейте!

— Аз — ложден ден! Ма'ина има подалък за мен?

Тя се разсмя и се наведе над Джени.

— Виж какво нося в кошницата! Май някой има рожден ден днес?

— Да! — засмя се щастливо момиченцето.

— А, да. Днес тати има рожден ден. Да му дадем ли подаръците?

— Не, та-ти! Д'ени ложден ден! — Малката сочеше с пръстче себе си.

— Наистина ли?

— Да!

— Е, тогава подаръците са за теб!

Нетърпеливо, момиченцето грабна пакетите.

— Чакай малко, фъстъче. Още няма да ги отваряме. Нека първо поканим Марина вътре ѝ да я запознаем с баба.

Джени я грабна за ръката и я задърпа към всекидневната.

— Ба-бо. Виж, подалък!

Възрастната жена се изправи. Висока, слаба, с къса побеляла коса, сресана назад. Семплият ѝ жакет и панталони бяха безупречно изгладени. Имаше същите зелени очи като сина си. Те я изгледаха с леко пренебрежение.

— Мамо — обърна се Бен към нея, — това е нашата нова съседка, Марина Девъро. Марина, майка ми, Хелън.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Брандфорд. — В предишния си живот Кери се бе научила как да се държи с Хелън и не се страхуваше от нея.

— И на мен. — Хелън стисна ръката ѝ и веднага се обърна към Джени. — Хайде, миличко, да сложим подаръците на масата. Ще ги

отворим, след като вечеряме.

Бен се обади:

— След няколко минути ще бъдем готови с вечерята.

— Мога ли да помогна? — Марина го последва в кухнята, за да даде възможност на Хелън по-спокойно да я прецени. Свекърва ѝ дълго време се бе държала резервирано с Кери, докато се убеди, че наистина обича единствения ѝ любим син. Тогава я прие с цялата си душа. Нямаше да ѝ бъде лесно да свикне, с която и да било друга жена толкова скоро след смъртта на снаха си.

Всъщност Марина още не бе навлязла в неговия живот.

— Можеш да сложиш тези чинии на масата в трапезарията. — Бен ѝ посочи един куп прибори и чинии на плота. — Джени избра менюто тази вечер и тъй като е нейният ден, ще се наложи да ядем спагети.

— О, аз умирам за спагети! — Марина едва прикри вълнението си.

Моята кухня!

Обичаше да готви и винаги бе държала кухнята си изрядна. Но очевидно Бен не можеше да се справи сам. Не, не беше мръсно, просто беше разхвърляно. Върху дългия кухненски плот бяха разхвърляни играчки на Джени. Не ѝ се мислеше как изглежда килерът за продукти. Електрическият часовник на стената бе спрял на седем часа и две минути. На прозорците се виждаха саксии с тъжно оклюмали цветя. Нищо не беше останало от красивите ѝ африкански виолетки. Масата в ъгъла бе затрупана с книги, стари вестници, списания и непотребни вещи.

В трапезарията нещата изглеждаха малко по-добре. Всичко беше на мястото си. Тя тъкмо подреди масата и Бен се появи с купа горещ сос за спагети.

— Къде е високото столче за Джени? Ще сложа нещата ѝ на нейното подносче?

— Тя вече е голяма за бебешко столче. — Бен ѝ посочи кухнята. — Ей там е малкото ѝ столче, което слагаме върху голям стол.

Марина затвори за миг очи.

Толкова неща беше пропуснала!

Преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

Вечерята премина в добро настроение. Тримата възрастни оставиха Джени да бъде център на вниманието. След като се нахраниха, Бен я взе, за да я преоблече за тържеството. Марина по навик започна да разчиства масата.

— Не е нужно да правите това. Нали сте гостенка! — ясно показва мястото ѝ Хелън.

— Няма значение. Живея сама и рядко ми се случва да...

— Не сте ли омъжена? Струва ми се, че къщата ви е много голяма за сама жена...

Познаваше свекърва си. Обичаше да покровителства и да дава съвети, но не го правеше от лошо чувство. Бащата на Бен беше починал много рано и Хелън бе работила през цялото време, за да издържа семейството си.

— Мъжът ми загина преди няколко месеца. Не можех да издържа в старото ни жилище. Обичам да имам градина и затова реших да се преселя тук.

Възрастната жена я погледна стреснато.

— О, мила, моите съболезнования! Нали знаеш, че и Бен загуби жена си през юли?

— Благодаря. — Двете жени започнаха да събират чиниите. — Той ми спомена за смъртта на съпругата си.

Хелън отнесе чашите в кухнята и отново се върна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Кери беше... чудесна! Обичах я като своя дъщеря. За нас това е страшна трагедия.

Марина отиде в кухнята, извади пластмасовия съд за миене на прибори и го напълни със сапунена вода. След като изми съдовете, които не влизаха в миялната машина, избърса плотовете и прашните полици. Някои от виолетките все още даваха признаци на живот. Поля ги и сипа вода на филодендрона.

Тъкмо тогава се появи Бен с Джени на ръце.

— Какво правиш? — Не му стана много приятно.

— Искях да измия чиниите, докато Хелън извади тортата и видях, че цветята трябва да се полаят. — Остави каната и скръсти ръце смутено.

Бен втренчено гледаше ръцете ѝ.

— Кери отглеждаше тези растения. Мен не ме бива...

Тя се усмихна и се опита да разведри напрежението.

— Само трябва да ги поливаш редовно.

— Все забравям. Защо не ги вземеш? Аз не ги искам.

— О, не! Тези виолетки искат специално осветление. Тука са си добре, имат подходящо изложение. Ще ти напомням да ги поливаш.

— Добре — сви рамене той, като продължаваше да я изучава напрегнато. Това я изнервяше. — Моля те, не ме разбирай погрешно. Но ти по някакъв странен начин ми напомняш за жена ми.

— Но аз не...

— Ти въобще не приличаш на нея, знам. Но някои твои жестове са съвсем същите. Това ми действа объркващо...

Марина скръсти ръце.

— Въобразяваш си, че...

— Ето! Кери винаги правеше така, когато спорехме. Изнервям ли те, Марина?

— Не, разбира се. — Тя отпусна ръце и се изпъна. Никога не бе се замисляла за инстинктивните жестове, които правеше. Едва ли щеше да успее да се държи по друг начин. — Съжалявам, ако ти напомням за съпругата ти...

Бен не сваляше очи от нея.

— Не, не бива, ти никога не си я виждала.

ТРЕТА ГЛАВА

— Че-стит рож-ден ден!

Джени засия, когато сложиха пред нея тортата и запалиха свещичките.

Поздравиха я с песен. Гласът на Марина изобщо не приличаше на този на Кери, беше изразителен и приятен. Даже когато говореше, звучеше мелодично. Съпругата му нямаше този глас. И все пак... Развеселена, тя накланяше главата си по до болка познат начин, скръстваше заплашително ръце, щом се нервираше, а изражението на лицето ѝ бе толкова характерно, когато я бе заварил да полива цветята...

Странно. И още по-лошо — възбуждащо. Можеше да предвиди поведението ѝ и това го караше да се чувства по-свободен, отколкото с всяка друга жена. Наистина, тя съвсем не изглеждаше като Кери. Жена му беше по-ниска, с по-омекотени форми, склонна към напълняване, ако не пази диета. Марина бе слаба и стройна. Гърдите ѝ не можеха да се сравнят с тези на Кери, но за дългите ѝ крака можеше да мечтае всеки мъж. Представи си ги обвити около кръста му...

По дяволите! Какво му става? Той не бе забравил жена си, още я обичаше и не мислеше да се жени отново. Освен това, едва ли и тя имаше такова желание. Тялото ѝ беше като на момиче от корицата на списание, но изглежда въобще не осъзнаваше красотата си. Не се държеше като жена, свикнала с мъжки комплименти.

Беше мила, приятелски настроена, харесваше дъщеричката му... И наред с това бе невероятно сексапилна.

Дали подозираше колко искаше да я целуне онази вечер? Когато се прегърнаха, то бе от желание да споделят мъката си. Бен дълбоко се трогна, че тя се разплака заради Кери. Бе минута на взаимно успокоение от печалните загуби, които бяха преживели и двамата. Но подсъзнателно той се почувства увлечен. Слабото ѝ тяло, притиснато към неговото, запали огън, който не бе горял от смъртта на Кери. Долови учестеното ѝ дишане. Сърцето ѝ биеше в ритъм с неговото.

Сетивата му се пробудиха и за миг той я пожела. Марина излъчваше нещо неуловимо и познато, което го възбуждаше.

Жадуваше ли и тя целувките му? Или топлината на тялото му? И двамата бяха самотни. Може би ѝ се искаше неангажираща връзка, която ще донесе успокоение и на двамата.

Какви са тези диви фантазии, Бранфорд?

Досрамя го от самия него. Опитва се да забрави еротичните си мисли и се обърна към Джени, която довършваше тортата си. Взе фотоапарата и се приготви да я снима, ококорила очички пред купа подаръци, който Хелън и Марина натрупаха на масата.

— Ето, миличка, това е от баба. — Хелън сложи един пакет пред момиченцето.

Трудно беше да накарат Джени да отвори всички пакети търпеливо. Щом се появи нова играчка, тя я грабваше и искаше да играе с нея. Трудно я връщаха към другите пакети.

Марина ѝ подаваше подаръците с подходящите пожелания и обяснения, като внимаваше да не убие ентузиазма и интереса на детето. Бен можеше да се закълне, че тази жена има свои деца.

Може би е имала!

Кръвта му изстина. Каза, че е загубила съпруга си. Не бе помислял, че може би с него е имало деца. За такива страшни нещастия не би могло да се говори! Той самият беше сънувал кошмари какво щеше да стане, ако и Джени бе попаднала под колелата.

— Много добре забавлявате деца — сякаш продължи мислите му Хелън.

Той бързо погледна Марина, за да види реакцията ѝ, но тя се засмя:

— Обичам децата.

— Имате ли племенници? — продължи майка му в същия тон.

— Не. — Марина извади една подскачаща жаба с ключе. — Обаче двете със сестра ми притежаваме магазина за играчки и книжки „Детски свят“. Всеки ден в него идват много деца на различна възраст. Някои семейства ни посещават толкова често, че дори знаем имената и възрастта на децата им.

— „Детски свят“... на Даунингтън Плаца?

Марина кимна.

— Ходила съм там. Имате много хубави неща.

— Благодаря. Продаваме традиционни играчки, траят дълго и развиват въображението на децата. В днешно време много от игрите са електронни и бързо им се насищат... — Тя се сепна. — Извинете. Разбърбих се по моята тема. Всъщност, сестра ми Джилиан поръчва повечето от играчките. Аз съм специалист по детска литература.

Докато двете разговаряха, Бен разгледа играчките от Марина. Една чудесна антология с детска поезия, илюстрирана от много известен художник. Вторият пакет съдържаше бяло пухкаво зайче, точно като за двегодишно дете. Джени веднага го притисна към гърдите си и цяла вечер стоя с него. В третия пакет имаше миниатюрна къщичка с кукли с различни мебели. Ясно бе, че обича работата си. Той се почувства някак... разочарован. Толкова приличаше на Кери в отношението си към домакинството, че не бе и помислил, че работи навън...

— Изглежда ти отнема много време... — отбеляза някак раздражено той!

Тя веднага почувства неговата резервираност, сякаш знаеше какво мисли.

— Доставя ми удоволствие. Напоследък работя много... — Поколеба се малко и добави: — Предпочитам да бъда сред хора.

Бен понечи да отговори, но майка му го изпревари и хвана Марина за ръката.

— Възхищавам се от теб, скъпа! Знаем какво е да загубиш съпруг съвсем млада. Човек трябва да бъде много силен, за да не се поддаде на унинието.

Бен бе изумен. Когато спомена пред нея, че е поканил съседката на тържеството на Джени, тя го изгледа почти враждебно. Майка му много обичаше Кери и може би се опасяваше, че от мъка по нея синът ѝ ще си изгуби ума и ще се ожени за първата срещната.

Марина улови ръката на възрастната жена.

— За вас е било много по-трудно с малко дете. Аз също се възхищавам от вас и Бен. Аз се грижа единствено за моите две домашни животинчета. — Оттегли ръката си и погледна часовника. — О, време е да тръгвам. Лъки вече отговаря на името си, много е мила. Отивам да я нахраня.

— И нашата рожденичка май вече заспива — посочи Хелън момиченцето. Главичка на Джени беше клюмнала над книжката. —

Бен, ще я сложа в леглото, докато изпратиш Марина.

Той отново се изненада. Майка му направо го подтикваше да предприеме нещо. Въобще не бе и помислил да я изпраща. Близостта ѝ го смущаваше и объркваше.

— Благодаря ти, мамо, ще се върна скоро — съгласи се той, защото не му се искаше да бъде груб.

Когато Бен затвори вратата след себе си, Марина се поколеба за миг, сетне се обърна към него:

— Вечерта беше чудесна. Но няма нужда да ме изпращаш до вратата. Не се притеснявай...

Тази жена наистина усещаше какво се върти в ума му.

— Не, не ме притесняваш.

Да се поразходи с нея бе приятно, като се изключи привличането, което изпитваше към нея.

— Майка ти е чудесна. Моята почина преди години и още ми липсва. — Благодарна бе, че поне тези думи бяха самата истина. Майката на Марина беше починала, когато тя бе на шестнайсет години, а тази на Кери — горе-долу по същото време от инфаркт, само година след смъртта на баща ѝ.

— Мама ме подкрепя от месеци насам. Ако не ми беше помогнала за Джени, не зная как щях да се оправям, може би щях да наема бавачка.

— У вас ли идва?

— Не, оставям детето при нея, когато тръгвам на работа сутрин. Така е по-удобно, защото понякога програмата ми е натоварена и се налага да закъснявам. Ако наема жена, това ще ми създава допълнителни проблеми. — Той отвори градинската врата, съединяваща двата задни двора и я изчака да мине.

— Аз бих могла да я пазя от време на време. Ще ми бъде много приятно.

— О, Джени понякога е непослушна!

— Говоря сериозно. Нямам фиксирано работно време. Мога да я взема със себе си, ако се наложи да прескоча до магазина.

— Благодаря. Ще го имам предвид.

Изобщо не мислеше да ѝ оставя детето. Майка му се бе пристрастила към новата си роля и нямаше да позволи.

— Какво работиш?

— Занимавам се с инвестиционни проекти... Съветвам хората как най-рационално да влягат парите си, за да печелят от тях. Понякога се налага да вечерям с клиенти или имам други бизнес срещи. Така че не мога да оставям Джени с когото и да било. Може би трябва да си потърся по-спокойна работа, но тази ми харесва.

— Важно е човек да се занимава с това, което го удовлетворява. Никога не съм допускала, че работата ще запълни толкова живота ми, докато не...

Гласът ѝ секна и Бен я погледна. Тъжният израз на лицето ѝ му подсказа за какво мисли. Хвана ръката ѝ. Бе малка и нежна, с гладка фина кожа.

Без да се замисля, без дори да го иска, той я поведе към големия дъб пред задната врата на къщата. Тя се обърна към него и той усети парфюма ѝ. Настъпи неловка тишина, в която сякаш звучаха неизречените им мисли. Огромните ѝ очи потърсиха неговите и леко се притвориха, когато той погледна прелестните устни. Какъв ли беше вкусът им? Пожела да го узнае с цялото си същество.

Усети как лудо бие пулсът ѝ. Марина бързо се отскубна.

— Бен, не мисля, че... Може би ще бъдем съседни дълго време, никой от нас не бива да съжالياва...

— За какво да съжالياва? — Той отново хвана ръката ѝ и пристъпи крачка напред.

Марина отново се отдръпна и почти изгуби равновесие, стъпила накриво на ръба на лехата с цветя. Залитна и попадна точно в ръцете му.

Какво правиш, Бранфорд? Тази жена все още е в траур, както и ти.

Но и тази мисъл не го накара да се отдръпне.

Тя се задъхваше от вълнение, но той не можеше да види изражението на лицето ѝ в тъмнината.

— Не мога да се владя — прошепна смутено Марина. — Прекалено много те харесвам. Но не желая да последвам мъж в леглото, само за да се спася от самотата. Сексът не е разрешение...

— Да не би да си мислиш, че аз... — запротестира той, но млъкна. Тя отново бе прочела мислите му.

— Предполагам колко много си обичал съпругата си, щом не можеш да я забравиш, а и аз не мога да искам това от теб...

Не можеше да мисли. Не искаше да мисли. Тя беше права. Искаше да я притисне до дървото и да я целува до забрава, да я гали, докато не започне да го моли за повече.

Ти си обичал жена си.

Да, така беше. Той обичаше Кери от цялата си душа и сърце. Ако не беше я загубил, никога нямаше да потърси любовта на друга. Единствено нея бе желал, въпреки болката и неразбирателството помежду им през последните месеци от съвместния им живот. Тя беше смисълът на дните му. Смъртта ѝ отвори огромна празнина в живота му и не знаеше дали изобщо някога ще успее да я запълни.

О, Господи, дай ми още един шанс! Бих направил всичко, за да си я върна...

Кери си бе отишла завинаги.

И сега той държеше в ръцете си... Марина. Нейните стройни бедра усещаше до своите, а топлият ѝ дъх галеше пламналото му лице.

Изведнъж Бен изпита гняв. Защо отново му бе напомнила за загубата и за самотното съществуване, на което бе обречен? Това го накара да я пожелае още по-страстно. Не можеше да прецени дали тя съзнателно бе флиртувала с него и го бе предизвикала.

— Не, не можеш! — Искаше му се да я уязви. — Права си, обичах жена си. Но аз съм мъж и когато привлекателни жени ме предизвикват, добре знам с какво да им отговоря!

С едно грубо движение той вкара крака си между бедрата ѝ и леко я разтърси.

— Затова стой далече от мен, освен ако не искаш да получиш това, за което непрекъснато ме провокираш!

Проливният дъжд, който се ля цялата следваща седмица, напълно отговаряше на мрачното настроение на Марина. В събота сутрин, няколко дни след отвратителния край на вечерта с Бен, тя се дотърти до магазина. Както винаги, Джилиан беше там преди нея.

— Добро утро — изчурулика сестра ѝ.

— Добро. — Тя окачи мокрия си шлифер на закачалката в антрето и се отправи към малката кухничка. Джилиан пиеше обичайното си силно черно кафе. Откакто бе разбрала, че след

инцидента Марина предпочита чай, предвидливо ѝ запарваше в чайника всяка сутрин.

С чаша в ръка, Марина нахлузи розовата си работна престилка и се отправи да вземе книгата за приходи и разходи.

От задната част на магазина се чуваше приглушено тракане. Джил разопаковаше новата пратка с механизирани играчки, пристигнала вчера. Наближаваше Коледа, а тя се чувстваше все потиснатата. Коледа без Джени...

Всичко бе минало.

Коледа без Бен... След като завърши колежа, той ѝ подари годежен пръстен и оттогава винаги бяха заедно. Вероятно сега пръстенът бе бутнат някъде между бижутата на Кери. Бен!

Господа, искаше да го забрави. Избухването му я стъписа и уплаши. Мислеше, че разбира колко страда, но едва тогава осъзна в какво дълбоко отчаяние е изпаднал. И, разбира се, за мъж като него, мъката водеше до сексуално объркване, за което не беше помисляла.

Защо ли си въобрази, че може да му бъде просто приятелка? Най-глупавото нещо, което бе направила, бе закупуването на къща, близо до неговата. Честно казано, не бе имала намерение да флиртува.

Но очевидно той бе привлечен от нея. Може би е направила нещо, които не осъзнава. Разбира се, Марина бе великолепна — в сравнение с хубавичката Кери.

Звънчето на магазина я върна към действителността. Поздрави жената, която влезе, и я остави да избира, докато опаковаше да изпрати няколко покупки от вчерашния ден. Когато отново се звънна, тя погледна и едва не припадна от притеснение. Съгледа Бен на входа.

Беше облечен в шлифер с качулка. Косата му беше мокра. Водеше със себе си Джени и се наведе да ѝ свали розовата мушамичка. Сетне се изправи и погледите им се срещнаха. Той ѝ кимна за поздрав и тръгна към нея.

Марина изпадна в паника. Не искаше да разговаря с него. Страхуваше се, че ще се разплаче, ако тонът му стане груб. Измъкна се иззад щанда и се оттегли в задната част на магазина.

— Имаме купувачи. Ти си специалист по играчките, можеш да им помогнеш, а аз ще разопаковам — едва промълви тя.

Джил се изправи и я погледна учудено.

— Добре, отивам. Какво ти става?

— Нищо. — Хвана се за стомаха и се преви. — Храносмилането ми не е наред. След малко ще ми мине.

Джалиан изчезна отпред, а Марина седна на един пакет. Велика стратегия, няма що!

Решително се изправи и започна да брои играчките в един от пакетите. Сестра ѝ се подаде през вратата.

— Един мъж иска да говори с теб. Води със себе си малко момиченце.

— О, някой от клиентите ли е?

Джалиан явно се забавляваше.

— Не. Подозирам, че е високият, тъмнокос, хубав твой съсед с дъщеричката си. Помниш ли го?

— О, да...

— Идваш ли или да го пратя вътре?

Марина скочи.

— Не, не, аз ще изляза! — Само това ѝ липсваше, да остане насаме с него в малката стаичка.

Бен стоеше до масичката в ъгъла. Беше сресал косата си и свалил шлифера. Навсякъде наоколо имаше играчки и Джени вече си беше взела малък чаен сервиз и една парцалена кукла.

— Здравей, Бен — усмихна му се пресилено Марина. — Май за пръв път идваш в нашия магазин, нали? Ако търсиш нещо специално, само кажи...

Джалиан се разхождаше наоколо и се подсмиваше. Марина я представи.

— Това е сестра ми, Джилиан Кер. Джил, съседът ми, Бен Брадфорд и дъщеря му.

— Радвам се, Бен. Надявам се да ни станете постоянен клиент. Преди да тръгнете, попълнете, моля, една карта на клиента за Джени. Така няма да пропуснем рождения ѝ ден.

— Благодаря. — Изглеждаше очарован. — Вие двете наистина си приличате.

— Така казват — примигна Джил. — Но когато наистина се запознаят с нас, виждат, че всъщност аз съм „красавицата“ на семейството.

— И освен това е изключително скромна — обърна се Марина и леко я побутна — Нямах ли си някаква работа?

— „Та-та“ — махна Джил на Бен, — беше ми наистина приятно да се запознаем.

Марина се обърна към него и видя, че той се залива от смях.

— Всъщност, не прилича на теб, когато заговори.

— Благодаря. И аз така мисля. Година и половина е по-малка, но винаги първа вземаше думата. Хората ми казваха мълчаливата Кер...
— Изведнъж се сепна и млъкна. За какво е дошъл?

Да, понякога си необяснимо потайна и резервирана, не си като Джилиан.

О, ами ако той знаеше всичко? Веднага смени темата.

— Мога ли да ти услужа с нещо?

— Не търся нищо специално. Дойдох да се извиня за онази вечер — рече той и я погледна открито.

Сърцето ѝ се обърна.

— О, няма значе...

— Не, има значение! — махна той с ръка. Изглеждаше притеснен. — Ти наистина си красива, Марина. Не е твоя грешката, че реагирах така.

— Аз също съжалявам, ако несъзнателно съм те провокирала. Много мислих след това...

— Не си ме провокирала. Чуй ме. Аз съм виновен.

— Ще приема извинението ти и ще забравим, съгласен ли си?

Бен кимна и облекчено изправи рамене.

— Дори не се надявах. От две седмици се самообвинявам. Ще си останем приятели, нали?

— Да.

Обичаше очите му — смарагдовозелени, с безброй златисти и черни точили. Беше като омагьосана. Бен също не откъсваше поглед от нея. Приглушеният шум в магазина ги обгръщаше отвсякъде, но те сякаш бяха съвсем сами. Накрая той с усилие отмести очи и се огледа наоколо.

— Интересен магазин! Мога ли да се поразходя?

Тя се опита да успокои пулса си, като си повтаряше, че този поглед не означава нищо.

— Разбира се. Не е много обширен, но се мъчим да използваме пространството оптимално.

Марина го поведе из магазина. Джени остана при играчките. Странно, но се гордееше с работата си. Наистина ѝ доставяше удоволствие да прилага на практика всичко, което бе научила през последните месеци.

— Изглежда изразходваш цялата си енергия в тази дейност — направи Бен широк жест с ръка.

Тя настръхна при тази невинна забележка.

— Всяко занимание, в което човек влага душата си, изисква енергия. Аз много обичам магазина и изпитвам удоволствие от работата си.

— Някои жени предпочитат да си стоят вкъщи.

— Без съмнение, особено когато имат деца. Удовлетворението вероятно е същото като да правиш професионална кариера.

— Кери си остана у дома, още преди да се роди Джени. Нямахше нужда да работи и аз предпочитах да е домакиня. На нея това ѝ харесваше.

Марина усети металните нотки в гласа му. Коства ѝ усилие да не му отговори с по-агресивен тон.

— Сигурно е така. Ако имат възможност за избор, вероятно повечето жени биха желали да си останат у дома.

— А ти?

Тя се поколеба.

— Никога не съм била финансово принудена да работя. Този магазин е нещо като любимото занимание за мен.

Това беше самата истина. Според Джилиан, Марина винаги бе искала да имат магазин. Съпругът ѝ, разбира се, можеше да ѝ осигури чудесен живот, но тя не беше жена, която можеше да се задоволи, обикаляйки по цял ден светските клубове.

Бен щеше да отговори нещо, но звънчето над вратата звънна и влезе друг посетител. Марина погледна едрия мъж на входа. Любезната усмивка замръзна на устните ѝ, когато той се запъти към нея, сърдечно разтворил ръце, за да я прегърне.

Кой беше този?

— Марина! Как си? — Усмивката ѝ се стопи в тъжна физиономия. — Много съжалявам за Рон. Не можахме да дойдем на погребението, но двамата с Мили се молехме за теб.

— Благодаря — едва промълви тя. Умът ѝ трескаво прехвърляше имената на хората, които Джилиан ѝ бе споменавала. — Джери... приятелят, който беше продал яхтата на Рон. Да, това е той. За щастие, Джил се появи зад нея и се втурна да го поздрави.

— Джери! Колко се радвам, че те виждам!

— И аз, малката. Още по-хубаво е, че Рина отново е на работа.

Джил помъкна Джери вътре и Марина се отпусна. Срещите с „приятели“ бяха мъчителни, въпреки че Джил ги предупреждаваше за амнезията. Тъкмо тръгна отново към Бен, когато отвътре се чу силен мъжки глас:

— Амнезия? О, господи, за това сме чели само в книгите! Шегуваш ли се? Абсолютно нищо ли не си спомня?

Марина погледна бързо към Бен. Той я гледаше с присвити очи. Беше чул.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Средата на ноември вече е късно да се разсаждат цветя, но тази година времето се задържа необикновено топло.

В неделята Марина бе клекнала до една плитка леха в задния двор и внимателно зариваше в почвата луковици от лалета. Когато насади и последната, отиде за нови. До редичката с лалетата искаше да засади нарциси и по-дребни оранжеви лалета. През пролетта щеше да се оформи красив бордюр от цветя.

Хвърли поглед към часовника си. Наближаваше обяд. Църковната служба вече приключваше. Липсваха ѝ неделните посещения в местната църква. След сватбата не пропускаха да ходят с Бен. Там кръстиха и Джени. Сега не смееше да отиде, за да не я заподозре, че го преследва.

— Зда-вей, Ма'ина!

Познатото звънливо гласче я накара да забрави градинската работа. Изправи се и изтича до оградата.

— Здравей, Джени, как си?

Не беше виждала съседите си след посещенията им в магазина миналата седмица. Едва тази сутрин ги зърна, когато се прибираха у дома след църква.

Отново се сети за последната им среща. Бен бе чул за загубата на паметта ѝ, но за нейна изненада, не каза нито дума. Слава богу! Не можеше да го гледа в очите и да лъже. Полуистините, които говореше на Джилиан, всеки път я подлагаха на изпитание.

Като я видя, Джени пусна малкото пластмасово гребло, което държеше, и се закатери по оградата.

— К'о п'аиш? Ис-ка дой-де.

— Засаждам луковици. Знаеш ли какво е това? — Отвори портата и внимателно свали детето от оградата. Джени тръсна глава и хвана Марина за ръката.

— Ис-ка види. Аз сажда също.

— Хайде да отидем и да питаме тати, дали може да дойдеш и да ми помогнеш. — Доверчиво стискащата я детска ръчичка накара сърцето ѝ да се преобърне. — Винаги питай татко, когато излизаш от двора. Иначе ще се тревожи.

Мейджър изтича да я посрещне с весел лай.

— Мейджър, седни! — остро му заповяда тя. Когато кучето се подчини, каза с по-мек тон: — Добро куче!

— Изумително! — чу се мъжки глас. — Как успяваш?

Марина смутено се усмихна. Отново съжали, че не бе внимателна. Бен стоеше до терасата и държеше гребло за листа. Блузата му с къси ръкави откриваше добре развитите му мускули на ръцете, покрити с тъмни косми. Намираше го много секси.

— Предполагам, че е случайно.

— Случайно! — изсумтя той и посочи кучето с греблото. — Погледни го само. Никога не прави така при мен.

Мейджър покорно беше седнал на задните си лапи. Тя го погали по врата и извика:

— Бягай, Мейджър!

Кучето весело се разлая и затича из двора. Марина погледна отново Бен. Той продължаваше да се мръщи.

— Откъде си се научила да дресиращ животни?

— Не съм се учила специално...

— Хората използват различни фрази, но най-често освобождават кучето с „Марш!“. И жена ми като теб винаги казваше „Бягай!“ на Мейджър. Не съм чувал друг да употребява същата заповед.

— Наистина ли? Какво съвпадение! — опита се да отговори съвсем небрежно тя. Погледна надолу към Джени, която още държеше ръката ѝ. — Искан да попитам може ли Джени да дойде при мен за малко. Засаждам цветя в задния двор.

Бен кимна, но явно още мислеше за случката с кучето.

О, явно събуждам подозренията му с всеки жест, с всяка дума...

— Останаха малко листа, да ги събера и ще обядваме. Можеш да помогнеш на Марина, ще дойда да те взема — обърна се той към момиченцето.

— Доб-е. — Детето я задърпа за ръката. — Хайде!

— Ще се видим по-късно Бен. — Почувства се безкрайно щастлива, че ще може да бъде с дъщеря си известно време.

Наистина за нея беше удоволствие да се занимава с Джени в градината. Тъкмо привършваха с нарцисите, когато чу тракане на точета по пътеката. Погледна нататък и видя Джилиан. Сестра ѝ се канеше да седне в един градински стол, когато я забеляза и усмихнато извика:

— Хей, градинарко! Мога ли да попитам какво правиш?

— Засаждам цветя, които ще радват очите ми през дъждовните дни напролет. — Марина кимна към момиченцето, скрито зад гърба ѝ. — Помниш ли малката Джени?

— Да, разбира се. — Джил се усмихна на детето. — Видяхме се, когато дойде с татко си в магазина. Помниш ли ме?

Момиченцето кимна и пъкна палец в устата си. Марина я потупа окуражително по гръбчето.

— Джени си хареса доста неща, които Дядо Коледа ще ѝ донесе. Какво ти хареса най-много?

Детето се хвана за крака ѝ, сетне срамежливо вдигна ръчички да я вземе и обви шията ѝ. Марина едва не се просълзи. Колко ѝ липсваше дъщеря ѝ през цялото това време!

— Синьо бебе — сгуши се Джени в нея.

— Куклата със сините дрешки и биберона? Много е хубава, Джени. Сигурно Дядо Коледа ще ти я сложи под елхата.

Откъм двора на Бен се чу лай и Мейджър се втурна през портата. Докато стопанинът му затваряше вратата, Марина тихо му заповяда:

— Долу, Мейджър!

Кучето легна на три крачки от нея с изплезен език и наостри уши.

Бен се обърна и тръгна през тревата.

— Пак ли омагьоса кучето ми? — Но забеляза Джил и поздрави: — О, Джилиан, радвам се да те видя! Дойде да помогнеш в градината ли?

— И аз много се радвам да те видя, Бен — произнесе подчертано официално Джилиан и прелъстително сведе очи. После изостави позата си и самоиронично каза: — Не-е-е, как бих могла да ровя земята с тези нежни пръсти.

Бен се засмя и кимна:

— Разбирам те. Хората или обичат да се занимават с градина, или не. Аз кося тревата само, за да не се оплакват съседите. Но жена

ми беше уникална. Просто поглеждаше към цветята и те разцъфваха!

Марина не го изпускаше от очи, докато той говореше с Джил. За пръв път спомена за жена си, без да трепне. Вероятно болката му бе стихнала?

Изведнъж я прониза ужасна мисъл. Ами ако Бен харесва Джил? Умът ѝ трескаво разработи въображаем сценарий, в който той си пада по енергичната ѝ остроумна по-малка сестра.

Тогава Бен никога нямаше да бъде отново неин!

Дойде на себе си, едва когато чу Джилиан да произнесе името ѝ:

— ... бих казала, че нещо не е наред този, който би седнал да ме уверява, че Марина обича градинарството. Но ето, тя е живото доказателство как хората се променят. Разбира се, положението ѝ е малко необикновено. Не се случва често хората да променят изцяло поведението си след травма на главата.

— Не са много... — Бен окуражително повиши тон и се усмихна, но Марина намръщено го изгледа.

Джил продължи:

— Лекарите ме предупредиха, че и най-малкото увреждане на мозъка може да предизвика промени в личността, но Марина стана съвсем друг човек след злополуката! Тя обича животните, рови се из растенията, с мръсни ръце... Дори вкусовете ѝ се промениха! — Поклати глава и се усмихна на Марина. — Не се оплаквам. Толкова се радвам, че оживя и съм готова да приема всички твои измишльотини!

Марина се опита да се пошегува:

— Внимавай, може да съжалеяваш за тези думи.

— О, нима? Мога ли да хапна нещо, скъпа сестричке?

— Разбира се. След няколко минути приключвам. — Тя се опита да свали Джени, като я целуна по копринено меката косица. — Благодаря за помощта! През пролетта тук ще разцъфтят най-хубавите цветя.

Бен протегна ръце към дъщеря си.

— Време е за обяд, Джени. Кажи на Марина „Довиждане“.

Момиченцето му обърна гръб и се вкопчи във врата ѝ.

— Аз 'бядва с Ма'ина.

Джилиан сподави усмивката си.

Марина безпомощно погледна към Бен. Той потупа детето по гръбчето и рече:

— Някой друг път. Днес Марина и сестра ѝ имат да си говорят много неща и няма да могат да си играят с теб.

Джени още по-силно се вкопчи в нея.

— Не 'ска! 'Стане с Ма'ина!

— Не сега, фъстъче! Ще направим така. Ако се прибереш с мен за обяд, можем да помолим Марина да дойде да поиграем, след като се напиш и да остане за вечеря.

Джени вдигна главичка.

— След аз спи?

— Да!

Детето хвана с ръчички лицето ѝ и я погледна в очите.

— Ти дойдеш иг-аем след аз спи?

Марина допря челото си до нейното.

— С удоволствие, Джен. Ще се видим по-късно, нали?

— Доб-е. — Джени се смъкна надолу и изтича през двора.

— Благодаря. Ще те чакаме към четири — каза Бен.

— Хубаво. Какво да донеса?

Не ѝ се щеше да остава насаме с Бен. Знаеше, че ще я пита за злополуката и за загубата на паметта ѝ. Но пък не искаше да разочарова Джени.

Бен вдигна рамене.

— Каквото решиш. Салата...

Тя кимна. Той махна с ръка за довиждане.

— Ще се видим по-късно. — После се обърна към Джилиан: — Ще дойда в магазина за някои новогодишни подаръци.

— Имаме фантастични играчки тази година. Но побързай!

Бен тръгна след Джени, но на средата на пътя се обърна и извика:

— Мога ли да си прибера и кучето?

Марина учудено промърмори нещо. Мейджър все още лежеше там, където го бе оставила, и предано я следеше с поглед. Тя се усмихна със съжаление на Бен и освободи кучето:

— Добро куче, Мейджър. Върви при Бен!

Джилиан удивено я наблюдаваше.

— Откъде се научи да командваш кучета?

Марина събра сечивата си и ги остави в задното антре.

— Ами много е лесно. Мейджър е добре обучено куче, което разбира всичко. Сега обучавам Лъки.

Влязоха в кухнята и Марина отиде да си измие ръцете. Джилиан остави чантата си на масата и я подкачи:

— Твоят хубав съсед изглежда много си е паднал по теб!

— Държи се просто приятелски.

— Не, не е само приятелски, скъпа сестричке! Този мъж определено е заинтересуван от теб. — Джилиан искаше да я подразни, но изразът на лицето ѝ се смени, когато видя разстроеното лице на Марина. — Извинявай, не исках да те огорчавам. Знам, че е много рано да мислиш за нова връзка.

Марина се страхуваше да продължи разговора за Бен. Но имаше нещо, за което непременно искаше да говори с Джилиан.

— Джил, щеше да е по-добре да не говориш за злополуката или за каквото и да било около моя живот с хора, които тогава не са ме познавали. — Не беше честно да обвинява сестра си, но искаше тя да разбере, че така само ще провокира любопитството на Бен. Джилиан се ококори.

— Искаш да кажеш, че не си му казала за злополуката... и за загубата на паметта?

— Не.

— Но защо не му кажеш? Нали вече сте приятели!

Марина сви рамене.

— Не мисля, че трябва да разказвам на всеки срещнат какво се е случило. Миналото ми просто няма значение.

Джилиан я изгледа.

— Марина... Как да се изразя? Ти беше много интересна жена преди. Не ме разбирай погрешно, но беше съвсем различна. Какво те тревожи? Че Бен ще се разочарова, ако разбере, че преди инцидента не си била щастлива домакиня?

Марина остана като втрещена. Сетне се заля в смях.

— О, Джил! С развинтеното си въображение ще изпуснеш собствения си шанс!

— Мисля, че това е точното обяснение. Макар че беше много предана на Рон, ти никога не си била добра домакиня.

— А сега такава ли съм?

Джилиан посочи растенията, веселите червени и жълти драперии в кухнята, бялата котка в креслото до нея, кучето, което лежеше на едно килимче до задната врата.

— Сега напълно ми приличаш на жената-майка.

— Какво искаш да кажеш?

— Никога не съм си те представяла със собствени деца. Ти изглеждаше твърде... твърде крехка, изнежена и някак прекалено изящна за такава роля. Не допусках, че можеш да заровиш ръце в пръстта и други някои неща... Макар че сега... Сега ми изглеждаш поестествена и по-добра.

Сестра ѝ изкриви устни.

— Искаш да кажеш, че не ме бива? И затова нямахме деца с Рон? Да не мислиш, че не се измъчвах!

— О, не исках да кажа това! — Джил се вгледа внимателно в нея. — Не си спомняш нищо, така ли? — После продължи: — Вие страшно много искахте деца. Опитвахте няколко години, но без успех. После се консултирахте със специалист. Рон мина на преглед пръв и причината се изясни. Неизвестно от какво, но Рон се оказа стерилен.

— Наистина ли?

— Да! Доколкото знам, при теб всичко е наред.

— Колко тъжно... И много ли ни беше тежко?

— Ти умело се прикриваше. В началото Рон беше силно депресиран, но мисля, че се безпокоеше главно, да не го изоставиш.

— А аз как го приех?

Джил изсумтя.

— Шегуваш ли се? Ти беше чудесна — пощади мъжкото му самочувствие. Обсъждахте въпроса за осиновяване. Тъкмо щяхте да кандидатствате в една частна агенция за осиновяване на деца и се случи нещастieto.

Марина бе забила поглед някъде в пространството. По едно време тръсна глава и погледна сестра си.

— Не мога да си представя как съм се чувствала. Не бих се примирила да нямам собствени деца!

Щом чу звънеца, Бен скочи. Чувстваше се виновен, задето използва Джени като претекст отново да се види с Марина. Но какво да се прави, липсваше му нейната компания през последните седмици. Малко време бяха прекарвали заедно, но му се искаше да споделя с нея

най-различни неща, да ѝ разказва за Джени, да иска съветите ѝ за Коледното тържество.

Когато отвори, красотата ѝ отново го замая. Приличаше на ангел с дълбоките си сини очи, розова кожа и прекрасно оформени устни. А когато тя свали черното си палто, направо занемя. Този път беше облечена в широк блузон в морскосиньо и златно и тъмносин тесен панталон. При всяко движение формите на тялото ѝ меко се очертаваха. Носеше купа в ръце:

— Здравей! — Гласът му прозвуча пресипнало.

— Здравей. Нося желирана салата — подаде му купата тя. — Трябва да стои в хладилника, докато я сервираме.

Бен я въведе във всекидневната.

— Ще вечеряме към пет. Джени спа по-малко днес и ще я сложа в леглото по-рано, около седем.

Марина се отправи към дивана, където седеше момиченцето. Бе сложила обувките си в скута и гледаше намръщено.

— Погледни я — тихо ѝ прошепна Бен. — Днес се събуди в ужасно настроение и не ми даде да ѝ обуя обувките.

Докато слагаше купата в хладилника, забеляза, че Марина беше приготвила любимата му ягодова салата. При това беше я оформила точно като Кери. Включи фурната, за да изпече пилето за вечеря и се върна в дневната.

Джени седеше в скута на Марина. Обувките бяха на краката ѝ и Марина ѝ разказваше някаква приказка.

Бен тихо се отпусна на стола, за да се наслади на няколкоминутното спокойствие. Понякога се чувстваше страшно уморен от грижите за детето. А когато възникнеше конфликт между тях, просто липсваше трети, който да ѝ отвлече вниманието и да я насочи към нещо друго.

Марина си игра с момиченцето до вечерята. Четуха приказки, строиха на пода къщички, люляха куклите ѝ. Явно тя бе възприела думите му съвсем буквално, когато я помоли да дойде да поиграе с Джени.

Вечеряха в кухнята. След това тя предложи да изкъпе детето, докато той почисти. Показа ѝ къде са кърпите, играчките за баня и чистите пижамки. Марина се справяше чудесно за човек, който никога не беше имал деца. После Джени пожела тя да я сложи в леглото.

След около петнадесет минути Марина се върна в дневната.

— О, забравих колко усилия коства на възрастен човек играта с деца. Като истинска работа си е!

— Вероятно в магазина не ти се налага да се занимаваш толкова дълго с деца?

— Не. Обикновено им отделям по няколко минути.

— Господ те изпрати тази вечер. Трудно се справям сам. — Той разкърши рамене. — Да пием ли по чаша вино? Ще ни отпусне. Аз ще пийна една. — Марина се поколеба, но накрая прие.

Той забърза към кухнята, преди да се е отказала. След малко се върна с две високи чаши бяло вино. Подаде ѝ едната и седна на канапето. Вдигна тост:

— За оцеляването ни и за приятелството!

— За приятелството!

Тя седна в ъгъла на канапето и подпря крака на очуканата малка масичка.

— Нали нямаш нищо против?

— Ни най-малко — засмя се Бен. — Тази маса е виждала и доста по-лоши неща. Не можеш да си представиш какъв шум и трясък е тук, когато Джени вози куклите си в количката. Докато ѝ четеше, си мислех, че наистина е много уморително човек сам да се грижи за едно дете. Много я обичам, но понякога ми се струва, че отивам на работа, за да мога малко да си почина.

Марина му се усмихна съчувствено.

— Не мога да повярвам! Тя е толкова сладка! Бен, изпращай я при мен винаги, когато искаш да си починеш. Мен никога не ме уморяват децата, които идват в магазина.

— А сестра ти? Тя обича ли деца?

— Да. Но иска първо да намери идеалния мъж и след това да ги роди.

— Умно! — възкликна той и отпи от виното си. — Значи моминското ти име е Кер?

— Да... — Усети как цялата се напруга.

— Местни хора ли са родителите ти?

— Баща ми беше оттук. С майка ми се срещнали в колежа. Тя бе от Северна Каролина.

— Имаш ли други роднини, освен Джилиан?

— Не. Никакви.

— Да... Джилиан — повтори Бен. Спомни си за разговора на сестра й с онзи мъж, Джери, в магазина. Не успя да въздържи любопитството си. — Не знаех, че и ти си пострадала при инцидента. Джил спомена нещо такова днес.

— Не беше тежко. Само удар в главата.

— Тя каза, че много си се променила след това. — Забеляза, че Марина се разстрои от разговора, който водеха и за да я разсее, взе една възглавница и попита: — Имаш ли нещо против, ако изпъна малко умореното си тяло?

— Н-не... — Тя се отмести малко, за да му направи място.

— Стой си спокойно — спря я Бен и легна на дивана. — Разкажи ми как загуби паметта си.

Марина широко отвори очи.

— К-ак загубих паметта си?!

— Ако наистина не искаш да говорим за това, добре, няма — меко каза Бен. — Чух разговора с онзи човек в магазина. Аз съм ти приятел, не се притеснявай.

— Приятел... — замислено повтори тя. Настъпи тишина.

Усещаше, че Марина се бори със себе си. Ако бе отказала да говори, той щеше да отстъпи. Но много искаше да узнае нещо повече за нея, защото държеше да останат приятели.

— Според Джилиан, съпругът ми и аз сме излезли с яхтата в залива...

Според Джилиан...

Бен мълчаливо слушаше разказа й.

— ... Лекарите казват, че вероятно никога няма да възвърна паметта си.

— Сигурна ли си? Не си ли се консултирала с други специалисти? — Не можеше да повярва, че целият минал живот на един човек може да бъде изтрит веднъж и завинаги.

— Опитях — отвърна уморено Марина. — Не искам да се превръщам в медицинска сензация. Желая да изживея живота си нормално. Чувствам се напълно здрава.

— Но Джилиан каза, че изцяло си се променила!

— Знам. Според докторите има регистрирани и такива случаи, когато човек променя основни черти от характера си. Аз не мога да

усетя разликата, но Джил се чувства... потисната.

Не знаеше какво да ѝ каже. Марина бе отпуснала ръка на възглавницата на канапето и мълчеше.

Бен си спомни миналото. Много вечери беше лежал така на дивана, положил глава в скута на Кери, докато ръцете ѝ галеха косата му. Странно... Тази жена изглеждаше като фатална красавица, а създаваше толкова домашен уют край себе си! Точно както починалата му съпруга успяваше да превърне всичко около себе си в част от своя интимен свят. Мина му през ума да я покани на среща без Джени. Ако някой му беше казал, че шест месеца след смъртта на жена му ще бъде увлечен по друга, щеше да го сметне за луд. Сега не можеше да познае себе си!

За бога, Брадфорд! Ела на себе си!

Ако Марина разбере, че иска да я покани на среща, защото му напомня за починалата, ще се ужаси. Вероятно ще се почувства обидена. Беше толкова мила. Държеше се така внимателно с него.

Опита се да отхвърли мъжките си фантазии. Бяха приятели и той държеше на това. И двамата не бяха готови за нова връзка. Налагаше се да обуздае желанията си.

Щеше ли да успее, наистина?

ПЕТА ГЛАВА

Бен гледаше замислено пред себе си, а Марина обмисляше как да се спаси от неудобните му въпроси. Дори когато не се налагаше да го лъже открито за амнезията, пак се притесняваше. Нейният опит на границата на смъртта, както наричаше преживяното, решително промени съдбата ѝ. Но в едно нещо беше съвсем сигурна. Всеки ден от сегашния ѝ живот трябваше да бъде порядъчен.

Като Кери Брандфорд тя бе била честен човек. Но не ѝ бяха чужди някои малки прегрешения — завист, ревност, известно високомерие. Не биваше да ги допуска при сегашното си положение.

Усмихна се на себе си. Ето нещо, за което няма време да помисли. Дните ѝ бяха изпълнени с работата в магазина и дълги самотни часове прекарани в домакинстване. Смисълът на живота ѝ се заключаваше в това да вижда от време на време Бен и Джени. Какво ли мислеше той сега? Тя вдигна чашата и отпи глътка.

— Знаеш ли, аз много ценя приятелството ни.

Марина подскочи изненадано, чула гласа му. Той продължи:

— Имам чувството, че се познаваме много отдавна.

О, Бен, само ако знаеше!

— Аз също.

— Допадаме си. Успокоява ме мисълта, че мога да споделя с теб неща, които и ти си преживяла.

— Така животът става по-поносим. — Но не и по причините, които ти изтъкваш, мина ѝ през ума, но побърза да се засмее: — Приличаме на малка група за психотерапия.

— Да. — Бен също се засмя и виното му се разплиска. — О-ох! Кери ме използваше като маса, когато след вечеря се обтягах на дивана и си приказвахме. Веднъж се разкихах и двамата се поляхме с виното.

Тя помнеше тази история. Още по-лошо, спомни си как си помагаха един на друг по-бързо да свалят дрехите и да влязат в банята. Споменът бе толкова ярък, че запали стария ѝ копнеж по Бен. Уплаши

се да не се поддаде на желанието. Бързо изпразни чашата си и се надигна.

— Трябва да тръгвам. В магазина се приготвяме за Коледа и утре ще бъде дълъг ден.

Бен се изправи леко намръщен.

— Винаги ли работиш толкова много?

— Ами...

Той грабна ръката ѝ и с едно познато до болка движение скочи, пхна ръката ѝ под лакътя си и я поведе към вратата. Толкова ѝ беше приятно да усеща силното му тяло и топлината, която излъчваше! Така го желаше, че... че почти се затича към външната врата, да не би да се хвърли на шията му и да развали всичко с целувките си, стаявани от юли насам.

В антрето той ѝ държа палтото и ѝ подаде измитата купа от салатата. Като отвори вратата, студеният ноемврийски вятър нахлу навътре и Марина потрепери. Но усмихнатите му очи стоплиха сърцето ѝ.

— Благодаря ти, че дойде тази вечер — прошепна Бен.

— И аз благодаря за поканата.

Марина понечи да си тръгне. Но погледът му я задържа. Той приближи лице към нейното, а тя затвори очи, притиснала купата до себе си, чакаща... чакаща устните му.

Усети големите му ръце върху раменете си. Те я привлякоха и купата опря в гърдите му. Почувства топлия му дъх, леко ухаещ на вино. Той нежно потърка носа си о нейния и тази мила интимност ни най-малко не я разочарова. Напротив, това ѝ подежда като най-фин еротичен жест, един от многото, които той умееше.

— Лека нощ — рече Бен и се отдръпна.

— Лека нощ.

Марина се обърна и си тръгна.

Седмицата ѝ беше напрегната. Само след седем дни бе Денят на благодарността, а след това в „Детски свят“ започваше подготовка за Коледа. Вече се даваха поръчки за специални подаръци и специална украса.

В четвъртък Марина изкара колата на пътя и забеляза Бен също да изкарва своята. Той ѝ помахал, излезе и се приближи.

— Здравей! — Тя отвори прозореца и го загледа как пресича ливадата между двете къщи. Винаги внимателно го наблюдаваше: така трупаше спомени, думи или жестове в случай, че повече не го види.

— Здравей. Как си? — Бен се хвана за прозореца и се наведе.

— Добре. Защо питаш? — кисело се усмихна тя.

— Джени пристигна във вторник с грип. Искан да те предупредя, тъй като в неделя беше с нея. Надявам се, че щом досега не сме го хванали, ще ни се размине.

— Чул те Господ! — Марина му се усмихна окуражително. — Отпуск ли си взел?

— Не. Майка ми пристигна у нас, така че няма да извеждам детето. — Бен се поколеба. — Имаш ли някакви планове за събота вечер?

Тя поклати глава. Цялата се разтрепери при мисълта да прекара малко повече време с него.

— Не. Мислех да работя, но още не съм решила. Взехме помощник за Коледните празници, така че мога да изляза, ако пожелаея.

— Добре. Мислех, че можем отново да вечеряем заедно, ако Джени е по-добре. Тя много ти се радва миналия път.

— Аз също и то от сърце. Ще ми бъде приятно да вечеряем отново със семейство Бранфорд.

— Прекрасно. Уговорихме се. До събота.

— До събота.

Може би трябваше да му откаже. Да измисли някакъв ангажимент и да избегне още една вечер с него. Но не го направи. И не би могла. Знаеше, че волята ѝ не би издържала подобно изпитание. Никога не беше устоявала на чара му.

Рано сутринта я събуди телефонът. Докато протягаше ръка към слушалката, видя, че няма още седем и сърцето ѝ се сви. Само Джилиан можеше да звъни толкова рано. Какво ли се е случило?

Седна в леглото и отметна назад коса.

— Ало?

— Марина, обажда се Бен. Извинявай, че те безпокоя толкова рано.

Уплаши я тонът му.

— Случило ли се е нещо?

— Да — изстена той и тя изхвърча от леглото с телефона в ръка. С другата посегна към джинсите. — И аз хванах грип. Мама е болна и няма на кого да оставя Джени. Мога ли да разчитам на теб за днес?

— Разбира се! — Марина говореше и се опитваше да се напъха в панталоните. — Само ще се облека и идвам.

— Добре. Благодаря. — От другата страна на линията се чу изхриптяване и глуха кашлица.

— Ще дойда след няколко минути.

Остави телефона, нахлузи зелена спортна риза, къси чорапи и маратонки, набързо се изми в банята, метна си палтото и изхвърча.

Вратата на съседната къща не беше заключена. Когато влезе, Джени изтопурка от дневната.

— Та-ти бо-лен! Та-ти бо-лен!

Бен се появи след нея, облечен в стар анцуг и фланелка. Знаеше, че не облича пижами. Лицето му беше побеляло, косата — разрошена. Едва се държеше на краката си.

Марина се хвърли към него.

— Какво правиш? Защо не си в леглото?

— Мислех да правя... закуска на Джени...

— Аз ще я направя.

Тя го хвана през кръста и го поведе към спалнята. Целият трепереше.

— Имаш температура. Взе ли нещо?

— Още снощи. Стомахът ми не задържа нищо.

Пред спалнята тя надникна през вратата, за да види дали са оправени завивките. Леглото — нейното легло — го нямаше!

Замръзна на мястото си. Бен също спря и се подпря на рамката на вратата. Вероятно си помисли, че го чака да си почине.

Къде е леглото й? Едва се сдържа да не го попита. Прехапа до кръв долната си устна. Много обичаше това легло с месингови табли. Купиха го точно преди сватбата. Първата си брачна нощ прекараха в него. Джени беше зачената тук. Сега там бе сложено дървено легло от светъл дъб. Макар че и то бе красиво, тя ужасно се разстрои. Погледна го удивено, когато Бен едва продума:

— Добре, мога вече да се справя.

Марина се помъчи да потисне разочарованието си. Помогна му да пресече стаята.

Не мисли за леглото! Ти си тук само като негова съседка и той се нуждае от помощта ти.

— Гади ли ти се още? — Почувства се облекчена, когато той се отпусна на леглото. Добре, че не беше припаднал, щеше да ѝ е трудно да го мести. Доста тежеше.

— Не. Май, че ми премина. — Вдигна краката му и го зави. — Сигурно ще ти стане топло, но гледай да си завит. След малко ще се върна с лекарствата.

Решително се обърна и се отправи към кухнята, където държеше кутията с лекарства. Пардон, където знаеше, че Бен държи лекарствата. Добре, че беше много болен, за да не се усъмни как е разбрала, че са там.

Джени тичаше след нея и Марина я грабна на ръце.

— Значи ти зарази тати и баба, така ли? Сега ще ми помогнеш да го излекуваме.

Бен не беше успял да направи кашата ѝ. Бързо я приготви и сложи детето на масата.

— Ще дам на тати лекарство и ще се върна. Изяж си кашата, а после можем да отидем в моя магазин. Искаш ли, кукличке?

— Да! — Джени ентусиазирано размаха лъжицата. С кофа в ръка, голяма чаша вода и шишенце с лекарство, Марина се върна в спалнята.

— Ето. Да видим дали стомахът ти ще задържи нещо. Това ще премахне треската.

Бен гледаше втренчено пред себе си. Като я видя, направи немощно движение с ръка.

— Тръгвай си, защото и ти ще се заразиш.

— Никога не боледувам — гордо отвърна тя.

— Е, винаги може да ти бъде за пръв път — дрезгаво изграчи той, като седна в леглото, глътна лъжицата лекарство и отпи от водата.

— Не е много хубаво да говориш така на твоя ангел-закрилник. — Оправи възглавницата и я пхна зад гърба му.

— Права си. Много ти благодаря, Марина. — Бен тежко се отпусна назад.

Тя пусна пердетата, зави го отново и седна на края на леглото.

— Ще ми върнеш помощта някой път. Донесох ти кофа, ако се наложи.

— Не мисля, че ще имам нужда.

— И Хелън ли е толкова болна?

Бен кимна и затвори очи.

— Така беше вчера. Обади се и каза, че се е заразила.

— Да мина ли да я видя?

Очите му веднага блеснаха.

— Ужасно мило от твоя страна, но мисля, че сега е по-добре. Една нейна приятелка щеше да отиде да ѝ помогне. По-късно ще ѝ позвъня, щом малко ми помине.

— Или пък аз мога да направя това, ако още ти е лошо. — Тя се надигна да стане, но той хвана ръката ѝ.

— Марина, съжалявам за вечерята. Ще трябва да я отложим.

— Да, ще я направим някой друг път. — Кръвта ѝ закипя от допира. Макар че беше ужасно болен, пребледнял и брадясал, тялото му, долепено до нейното, я накара да прималее от възмущение. — Мога ли да взема Джени с мен в магазина за малко? Няма да се бавим.

— Добре. Ще минеш ли да ме видиш, когато се върнете? — Той сложи ръка на бузата си.

Гласът му прозвуча тъжно и самотно. Марина се засмя. Бен не понасяше леко болестите.

— Разбира се. Сега си почивай — погали бузата му тя.

Той кимна. Очите му още я следяха, макар клепачите му да се спускаха и той да се унасяше в сън.

— Ти си изключителна жена! Радвам се, че се появи в моя живот.

Бен се събуди със странното усещане, че е спал дни. Погледна към часовника на нощното шкафче. Очакваше всеки момент да усети ужасна болка... но, за щастие, не последва нищо.

Два часа следобед. Къде ли са Джени и Марина? Марина обеща да дойде да го види. Явно не си е направила труда.

Досрамя го. Тя си имаше достатъчно своя работа, а той ѝ натрапи и да бъде бавачка. Бе проявила изключително внимание към тях, но той не биваше да прекалява.

Добре, става от леглото, показва ѝ, че вече може да се оправя сам, благодари ѝ и я изпраща до вратата.

Изправи се и... немощно се срина обратно в леглото. Цялата стая се завъртя пред очите му. Проклятие! Притисна глава между дланите си, за да спре ужасния световъртеж.

Когато дойде на себе си, започна бавно да се премества към ръба на леглото, като се държеше за страничната табла. Сега, ако може да се задържи на крака, всичко ще се оправи.

— Бен Брадфорд, какво правиш? — Марина влезе в стаята и го изгледа неодобрително.

С огромно усилие той се изправи, като се подпираше на леглото и проговори:

— Имаш си своя работа. Чувствам се по-добре, така че, ако искаш, можеш да си вървиш.

— Гониш ме, така ли? — тихо произнесе тя и Бен забеляза болката в погледа ѝ. — Ако наистина искаш, ще си тръгна, но мисля, че още не можеш да се справяш със задълженията си към Джени. Изглеждаш, като че ли ще се срутиш всеки момент. С детето ми беше много приятно. Може би за пръв път се почувствах майка.

Марина отмести поглед, но той забеляза дълбоко в очите ѝ неопикуема мъка.

— Чудех се дали ще дойдеш да ме видиш. — Бен приседна на края на леглото. Чувстваше се нелепо.

— И наистина съм тук, откакто с Джени се върнахме от магазина. — Тя леко започна да масажира раменете му. — Ти спеше. Ние с Джени обядвахме, след това ѝ почетох книжка и я сложих да спи. Ще можеш ли да хапнеш малко супа?

— О, да. Има някаква консерва в килера.

— Направих пилешка с фиде, след като Джени заспа. Мислех, че обичаш.

Устата му се напълни със слюнка.

— Домашна пилешка супа? Май съм умрял и вече съм в рая.

Марина се засмя.

— Гарантирам ти, че не си.

Тя му помогна да се придвижи до банята. Сетне отиде да сервира. Срещна го, когато се търеше към кухнята, намъкнал горнище на анцуг.

— Щях да я донеса в леглото. — Марина го хвана през кръста, за да го подкрепи.

— Не, по-добре е да съм на крака. — Особено, когато тя бе толкова близо. Гърдите ѝ се притискаха до гърдния му кош, бедрата ѝ опираха неговите.

Мисълта го шокира. Вярно е, Марина го привличаше от мига, в който я видя. Съвсем наскоро бе останал вдовец и му се струваше, че е грях да я пожелава. Но сега?

Докато гълтеше горещата супа, умът му се въртеше все около нея. Всъщност от какво се боеше? Че не е готов да бъдат заедно или от това, което ще си помислят другите? Не е много разумно да започва връзка с жена толкова скоро след смъртта на Кери.

Идват празници. Вероятно ще бъдат кошмарни без съпругата му. Обаче не е честно да използва Марина, за да се спаси от самотата.

— Би ли приела да празнуваш с нас Деня на благодарността? Ще бъдем Джени, Хелън и аз. — Господи, по-добре да не си бе отварял устата. Нали току-що си каза, че не бива да я кани? Явно умът му бе замъглен от температурата.

Осмели се да я погледне. Марина отговори замислено:

— Не съм сигурна дали трябва да приема. Благодаря ти за поканата. Бих искала да дойда, но не знам какво ще правим с Джилиан. Трябва да говоря с нея и тогава ще ти отговоря.

Той си спомни, че тя няма спомени от предишни празници.

— Знаеш ли какво е Ден на благодарността?

— Да...

— Сигурно е ужасно да ровиш в паметта си и... да не откриваш нищо.

— Много ни беше приятно, че споделихте с нас празника. С вас ни беше по-леко. — Хелън Брадфорд прегърна сърдечно Марина и подаде ръка на Джилиан.

Бен усмихнат наблюдаваше сцената. Оказа се неочаквано приятен ден. Всичките му страхове, че ще прекара самотен мъчителен празник не бяха се оправдали.

Сестрите разведриха атмосферата и Денят на благодарността премина без сянка от тъга. Дори се почувства леко виновен.

Когато стигнаха пред вратата на съседната къща, Джилиан приятелски прегърна Бен.

— Благодаря ти, че ни покани! От години не съм прекарвала толкова весело. Е, можеше да мина и без язденето на „Дий, конче“ от малката — намигна му шеговито тя.

Бен се засмя и я целуна по бузата.

— Забравих да те предупредя, че Джени е много палава. Щастливи сме, че дойдохте. Без вас празникът щеше да е тъжен.

Марина отвори вратата и всички влязоха, натоварени с пакети лакомства и парчета от пуйката, които Хелън настоя да вземат.

Двете сестри започнаха да пълнят една кошница за Джилиан. Бен ги наблюдаваше с интерес. Чудно, защо привлекателната и жизнерадостна Джилиан ни най-малко не го вълнуваше. Докато щом тихата и кротка сестра го погледнеше дори бегло с големите си сини очи, сърцето му лудо започваше да препуска.

— Стига! — Джилиан заплаши с пръст Марина. — Слагаш ми целия щрудел, така че аз да минавам после на диета.

Марина сви рамене.

— Не го обичам. Предложи го на някой от многобройните си ухажори.

— Но нали ти го направи? — попита Бен.

— Да, но не го ям.

— Жена ми беше същата. Винаги правеше за останалите, но никога не вкусваше от него.

Джилиан учудено вдигна вежди.

— Ето още нещо, в което сестра ми се промени. По-рано първа се нахвърляше върху сладкиша, щом мама не ни гледаше. Добре, че все още те обичам. — Поклати глава в шеговита закана тя.

— И аз те обичам, Джил. Благодаря ти, че дойде днес. — Марина прегърна сестра си.

Джилиан вдигна кошницата, като се престори, че много ѝ тежи и се обърна към Бен.

— Още веднъж благодаря за поканата. Довиждане на всички.

Марина постоя до вратата, докато колата на сестра ѝ изчезна по тихата улица. После погледна Бен, който се беше изправил зад нея.

— Искаш ли кафе? Или нещо за пиене?

Щеше ѝ се този чудесен ден да не свършва. От друга страна обаче, се чувстваше напрегната. Едно тръпнещо очакване свиваше стомаха ѝ винаги, когато останеше насаме с него.

Той поклати глава.

— Не, искам да направя нещо и за себе си. Защо не поседнем и да поговорим? Много обичам Джени, но понякога е хубаво да си поговориш и с някой възрастен.

Марина се засмя и го поведе към дневната.

— Тя просто обича звука на собственото си гласче.

Бен подсвирна и спря в средата на стаята, из която бяха поставени тук-там елегантни малки масички от стъкло и месинг, красиви копринени цветя и фини порцеланови статуетки по мебелите.

— Много е хубаво тук.

— И ще трае само две минути в твоята къща. Такова беше жилището ми отпреди злополуката. Още нещо, в което съм се променила — сега не отговаря на вкуса ми. Искаш ли да разгледаш останалата част от къщата? Обзавела съм една малка стаичка съвсем като бърлога, която вероятно ще ти хареса повече.

— Не, не че не харесвам това. То е някак...

— Претенциозно.

— Да, малко.

— Ела да видиш. — Тя го побутна към антрето. — Кухнята си я виждал. Това е трапезарията. Почти същата, за жалост.

Да, и трапезарията изглеждаше претенциозна, за разлика от кухнята. Като че ли не беше очаквал такова обзавеждане от топла и сърдечна жена като Марина. По-нататък имаше три спални. Първата тя отмина набързо, като каза, че я използва за кабинет и е ужасно разхвърляна. Това беше самата истина. Втората бе така наречената ѝ бърлога.

— По-голямата част от времето си прекарвам тук.

На Бен му хареса обстановката. Някак си повече ѝ приличаше. На висок шкаф на няколко нива бе поставила телевизор, видео и аудиоплейър, касети и компактдискове. Навсякъде бяха наблъскани книги. По канапетото и фотьойлите бе разхвърляла сини възглавнички. Такива се виждаха дори и по килима. От една кошница се показваха списания и каталози, а от друга някакво ръкоделие. Забеляза по пода

гумени играчки, вероятно на кучето и котката. На стената в рамки висяха илюстрации от кориците на известни детски книги.

— Много хубаво! Това повече ти отива.

Марина се засмя.

— Звучи почти като обида. Няма нищо общо с останалата лъскава част от къщата, нали?

— Да, но е по-уютно. Струва ми се, че другите стаи подхождат повече на Джилиан, отколкото на теб.

За негова изненада, тя стана сериозна, а погледът ѝ — замислен.

— Бен... за Джилиан. Много я обичам, но тя има ужасния навик да флиртува с всеки мъж. Не вземай на сериозно предизвикателствата ѝ. Може да разбие сърцето ти, без дори да го съзнава.

Първоначално Бен не я разбра. Прехвърли думите ѝ на няколко пъти в съзнанието си, докато най-сетне схвана какво иска да му каже.

— Мислиш, че съм увлечен по Джилиан? — попита бавно и много внимателно.

Марина наведе очи.

— Ами, нищо чудно...

Той не знаеше дали да се смее, или да ѝ се сърди. Нима не можеше да усети колко силно го привлича тя самата?

— Откъде ти хрумна подобна мисъл?

Тя неуверено сви рамене.

— Стори ми се, че я харесваш. Тя е толкова хубава! А и ти си много уязвим сега.

— Марина... — Той пристъпи и повдигна брадичката ѝ. — Вероятно правя грешка, но трябва да ти покажа, че изобщо не съм увлечен по Джилиан.

Бен затвори очи, притисна я силно към себе си и се отдаде на страстта, която бушуваше в него още от първия ден, когато я зърна до оградата.

ШЕСТА ГЛАВА

Устните ѝ бяха топли и всеотдайни. Целуваше я страстно и ненаситно. Усетил сладката им примамлива влага, той потъна в дълбока целувка.

Марина затрепери в ръцете му. Малката уютна стая сякаш стана тясна да побере толкова много копнеж и любов.

Марина обви врата му, придърпа главата му още по-близо и отвърна с жар на целувките му. Пръстите ѝ галеха тила му.

Беше чудесна! Високото ѝ слабо тяло докосваше всеки сантиметър от неговото и го възпламеняваше. Малките ѝ гърди се притискаха силно към неговите и той смело плъзна ръка да ги погали под плетения пуловер. Чу лекия ѝ вик и ноктите ѝ се впиха в гърба му, а зъбите ѝ в устните му с необузdana страст. Краката ѝ подканващо се разтвориха.

Крайно възбуден от готовността ѝ, Бен я грабна, без да откъсва устни от нейните, и я понесе към спалнята.

Хвърли бегъл поглед и забеляза огромното двойно легло и шкафчета в старинен стил. Не искаше да мисли, не искаше да ѝ казва нищо. Искаше само да я чувства до себе си. С няколко крачки стигна до леглото и я положи върху него. Продължи да я целува, като се наслаждаваше на удоволствието да усеща под себе си стройното ѝ тяло, да го докосва, където пожелае и както пожелае.

Пречеха му дрехите ѝ. Почти грубо я разсъблече и ръцете му потърсиха голите ѝ гърди. С едно неочаквано движение Марина отметна глава и даже в полумрака той успя да забележи напрежението и объркването ѝ.

— Не се смущавай! Много си хубава... — Бен продължи да целува едното, след това другото връхче на гърдите ѝ.

Тя изстена и отвърна на ласките му.

Бялата котка скочи от леглото с възмутено мяукане и изхвърча през вратата. Не бяха я забелязали. Двамата потънаха в забравата на страстта, докато тя не застана и не се вкопчи в него. Той вдигна глава.

Бялата ѝ нежна кожа го въодушеви още повече. Искаше да продължи да я милва по корема, по бедрата, но гъвкавото ѝ тяло се изпъна и застина. Бен нежно продължи надолу. Имаше прекрасни крака с тънки глезени и прелъстително извити бедра.

— Прекрасни крака... Колко исках да ги докосна!

Тялото му го подтикваше да бърза, но Бен не искаше да свали дрехите си веднага, за да не се предаде прекалено скоро под леките ѝ стонове и виещото се тяло. Бавно се върна нагоре, като този път нежно докосваше вътрешната страна на бедрата. Тя затрепери от възбуда и се задъха.

— Спокойно, спокойно... — усмихна се той.

Покри я с тялото си, като се наслади докрай на удоволствието да я притисне под себе си преди началото на прастария любовен ритуал. Зарови глава в гърдите ѝ и отново намери с устни връхчетата им. Марина не издържаше.

— Бен, моля те... Не ме измъчвай...

— Да, добре... И аз те желая не по-малко... — Нейната отчаяна страст го караше да се чувства по-силен, по-мъжествен, откогато и да било.

Той се обърна да събуе панталоните си, но Марина беше по-бърза от него. Свали ципа и плъзна ръка под колана. Бен изруга наум. Проклети дрехи! Бързо изрита обувките си и изхлузи всичко от себе си.

Обърна се и се хвърли в леглото. Полулягаше при вида на голото ѝ тяло. Смело прокара ръка по корема ѝ и спря върху малкия триъгълник долу. Тя с готовност разтвори бедра и Бен продължи със завладяваща интимност. Тялото ѝ се виеше под него, ръцете ѝ безспир галеха кожата му. Едва се въздържа да не извика, когато малката ѝ ръка нежно обхвана възбудената му плът. Бързо отмахна пръстите ѝ, защото щеше да свърши, преди да е започнал. Някъде дълбоко в ума му се мярна мисълта, че никога друг път не беше изпитвал толкова силна възбуда. Стори му се нечестно да прави сравнения. Отново потъна в бездната на страстта. Наведе се към нея с нова изгаряща целувка. Нейните устни му отговориха с дива страст. Тялото ѝ тръпнеше в очакване.

— Сега, хайде!

— Да, сега! — изстена той.

Стисна клепачи и проникна в нея. Опита се да се контролира, но Марина се движеше в много бърз ритъм и го увличаше след себе си. Не можеше да си поеме въздух, но не можеше и да не отговори на изгарящото ѝ желание. Когато тя се отпусна под него задъхана, получила пълно удовлетворение и Бен след няколко мига стигна до върха на екстаза.

Последва тишина.

Колко ли време мина така?

Той се беше отпуснал тежко върху нея. Устните му докосваха страната ѝ. Ръцете ѝ нежно галеха гърба му. По едно време се досети, че вероятно ѝ тежи, вдигна се на лакти и леко се отмести настрани. Погледът му попадна на една снимка в рамка, осветена от слабата светлина, идваща от антрето.

Бен се стъписа. Сякаш го поляха със студен душ. Съпругът ѝ! Бил е страхотен мъж, каза си той. По-висок даже от него, силен, с атлетична фигура. С русата си коса изглеждаше като кинозвезда. Марина приличаше на нежно момиче в прегръдките му. Явно много беше обичала този мъж, който сега беше мъртъв.

Като Кери.

Кери!

Образът ѝ попари в него всяко желание за още любов. Болката го прониза дълбоко и той се сви нещастен.

О, Кери! Съжалявам, трябваше ти да си с мен!

В главата му нахлуха спомени за нощите, прекарани с нея, за разговорите и шегите, които до късно си разменяха. Обзе го чувство на вина. Бен седна на края на леглото, обхванал глава между дланите си.

— Това беше грешка! Още не съм готов да се сбогувам с Кери.

Зад него не се чу никакъв звук. Поиска да постъпи благородно, да се обърне и да успокои Марина, но не намери сили. Скъпата загуба още владееше цялото му съществуване. Мислите му отчаяно се върнаха назад във времето. Изведнъж в тишината се чу гласът ѝ.

— Няма нужда да се сбогуваш с Кери, Бен.

Думите ѝ прозвучаха нелепо. Повтори си ги няколко пъти наум, но не можа да разбере смисъла им. Въпреки това целият настръхна. Някакъв вътрешен глас му нашепваше, че каквото и да каже Марина, животът му вече нямаше да е същият.

Какво искаше да каже тя? Не знаеше какво ще последва, но не желаше да слуша нищо повече. Само повтори:

— Това беше грешка... Трябва да си вървя. — Обърна се и посегна към дрехите си.

Марина се вкопчи в ръката му.

— Чуй ме! Не ме губи отново! Аз оцелях! Душата ми оцеля, макар и в това чуждо тяло. Аз съм Кери!

— НЕ!

Шокът от безумните ѝ думи го накара рязко да я отблъсне и да скочи от леглото. Тогава видя лицето ѝ.

Марина беше закрила устата си с ръка, бледа като платно, с огромни уплашени очи. Едва долови тихия ѝ шепот:

— Не исках да ти го казвам!

Стомахът му се сви. Умът му автоматично отхвърли невероятното твърдение. Не ѝ вярваше, не искаше да ѝ вярва, не можеше да ѝ вярва! Стисна устни и процеди гневно:

— Това е изключително нелепа и груба шега! Не зная що за ужасни хора сте вие, ти и сестра ти, и какви игри играете с нещастници като мен. Но те предупреждавам, не желая да чуя това отново, защото...

— Бог ми е свидетел, Бен! Аз не лъжа. Моля те, не казвай на Джилиан, тя не знае... — Марина протегна ръка към него, но я отпусна като покосена. Сълзи потекоха по лицето ѝ. — Тя ще се съсипе, ако разбере, че сестра ѝ е умряла.

Той искаше да избяга, колкото се може по-скоро от това място, да не се обръща повече назад, и завинаги да забрави, че е познавал жена на име Марина Девъро.

Но не можа! Не можа! Гласът ѝ звучеше така отчаяно искрено, че го полазиха тръпки.

Не! Не бе възможно да е истина!

Ще ѝ даде да разбере той, но първо ще ѝ предостави възможност да се покаже в истинската си светлина!

Мрачно се облече, отиде до гардероба, отвори го, грабна някаква рокля и я хвърли към нея.

— Обличай се!

— Бен, аз... — Тя се опита да намъкне роклята, но ръцете ѝ трепереха.

Той се върна, нахлузи ѝ роклята припряно, като ѝ стегна колана толкова силно, че тя изохка.

— Докажи думите си!

Марина стоеше, коленичила в средата на леглото с набрана около тялото бледосиня рокля с безумен поглед и мъртвешки бледо лице.

— Аз... какво?

— Докажи ми! Имаш две минути, за да ме убедиш, че говориш сериозно, преди да съм напуснал тази къща!

Очите ѝ се разшириха още повече. Сетне, сякаш някаква необяснима сила я подтикна и тя скочи решително от леглото.

— Е, добре! За... защо не отидем в стаята отатък. Ще донеса нещо за пиене.

Алкохол... Може. Първото смислено нещо, излязло от устата ѝ, откакто правиха лю... откакто правиха секс.

— Добре, донеси! — Той премина през хола и се отпусна на едно канапе, но след миг скочи и нервно закричи из стаята.

След малко Марина се върна с две чаши и купа сладки. Когато му подаде чашата, той погледна подозрително.

— Каква е тази купа?

Тя го изгледа втренчено и махна капака.

— Бренди — любимата ни вечерна напитка. А днес следобед направих малко сладки с фъстъчено масло и шоколад.

Не можеше да повярва! Бренди и любимите му сладки! Косата му настръхна.

Е, добре, може просто да е разбрала отнякъде, Брадфорд!

Случайност! Макар да не познаваше друга, която да прави подобни сладки...

Внимателно взе една и отхапа, като не я изпускаше от очи. Марина пое дълбоко въздух.

— Мейджър ме позна. Джилиан е права — предишната Марина не е обичала животните. Не е знаела как да се държи с тях.

Бен не отговори, макар че наистина му се стори странно. Кучето наистина ѝ се подчини веднага, точно както на Кери.

Марина продължи:

— Ти сам каза, че улавяш жестове, които много приличат на нейните.

— Да, така е.

— Ние се запознахме на танци. Бях първа година в колежа. Ти беше по-голям от мен. Когато завърших, се оженихме точно в Деня на Свети Валентин. Следващият февруари ще станат шест години, откакто сме женени.

Това беше самата истина! Но той беше поразен от нейния начин на изразяване. Говореше за тях като за семейство!

— Всичко, което ми казваш, би могло да бъде научено по някакъв начин.

Предизвикателният блясък в очите ѝ не беше угаснал, но ръката ѝ трепереше. Тя посегна към чашата, точно както правеше Кери, и на един дъх я пресуши.

— Меденият си месец изкарахме на морско пътешествие до Свети Томас. Следващата година отново отидохме, защото много ни беше харесало. Този път обаче беше по-различно...

Той чакаше.

— Преди да тръгнем, ти купи разни плажни масла. Първата вечер изпуснахме вечерята, защото ги пробвахме. Почти през цялата почивка останахме в стаята си. Когато се прибрахме, майка ти се чудеше защо нямам тен.

Бен почувства, че го полазват тръпки.

— Какво се случи вечерта, когато ти дадох годежния пръстен?

— Аз се разплаках от радост и приех предложението ти. Бях ти отказвала да спим заедно, защото за мен беше важно да дочакам мъжа, за когото ще се омъжа. Ти ме помоли да стана твоя жена и аз осъзнах, че те обичам достатъчно, за да бъдеш първият мъж в живота ми, дори и ако плановете ни пропаднат. Когато поисках да се любим, ти пък отказа, като изтъкна, че си струва да се почака още малко.

Настъпи напрегната тишина. Той чуваше свистенето на въздуха, който вдишваше и издишваше.

— Какви имена бяхме измислили за първото дете и защо го нарекохме Джени?

— За момче бяхме избрали Даниел Блейн, на името на майка ти по баща. За момиче трябваше да бъде Емили Даян, но по пътя за болницата, чухме някакъв мъж да вика: „Джени, Джени...“. Ти каза: „Джени е много хубаво име, харесва ми повече от Емили“.

— За какво говорехме по пътя към парка в деня, когато те... блъсна камиона?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не си говорехме. Все още не можехме да приемем диагнозата на лекарите, че не мога да имам повече деца след тежкото раждане на Джени. Посъветвах те да внимаваш, защото една случайна бременност ще ме убие. — Марина изхлипа. — Знам, че винаги си искал голямо семейство. Боях се, че повече не ме обичаш...

Бен покри лице и простена с измъчен глас:

— Не може да бъде! Откъде знаеш всичко това? — Въпросът му изразяваше объркването, целия страх и несигурност, които разбиваха здравите му представи за живота и смъртта.

Бързо се изправи и рязко ѝ обърна гръб.

— Трябва да си вървя. Аз... аз трябва да помисля.

Чувстваше, че мозъкът му ще се пръсне. Не можеше да повярва на нищо от това, което тя му каза. В главата му беше хаос. Обърна се и бързо тръгна към вратата, като по пътя грабна сакото си от кухненския стол. Отвори външната врата и вдъхна студения въздух. Трябва да обмисли нещата на спокойствие! Нещата!

Какво, по дяволите, можеш да направиш, когато една жена ти казва, че е собствената ти съпруга, която се е върнала от оня свят?

Марина отиде в магазина рано на другата сутрин. Не беше мигнала след ужаса, преживян миналата нощ. Той не ѝ повярва!

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Беше плакала цяла нощ. Сега започваше отново.

Не бе искала да му казва. Но след всичко, което се случи между тях, думите някак ѝ се изплъзнаха.

Сгреших! Разчитах на втори шанс. Трябваше да си отида и да не се връщам никога повече при него и при Джени. Сега всичко се провали...

Към цялото нещастие се добави заплахата на Бен, че ще занимае и Джилиан с историята. При тази мисъл Марина избухна в още по-силен плач. Извади кърпа от кадифения си жакет и изтри сълзите. Точно в този момент се появи сестра ѝ, облечена в елегантно зимно палто и безгрижно поздрави:

— Добро утро! Готови ли сме да работим днес? Много работа ни чака.

— Да... — Лицето на Марина беше разстроено и Джилиан внимателно се взря в нея.

— Добре ли си? Какво ти е?

— Нищо. Лични проблеми — смънка Марина.

Джалиан присви очи.

— Това има ли нещо общо с един очарователен вдовец, който едва се удържаше аз да си отида, за да остане насаме с теб?

Марина прехапа устна и кимна.

— Ще го обеса и ще му извадя вътрешностите, ако с нещо те е обидил. Какво се случи?

Сестра ѝ през сълзи се усмихна на впечатляващата ѝ кръвожадност.

— Не беше негова грешка. Получи се... недоразумение.

— Аха, недоразумение!

— Да, повярвай ми! Ще се оправя.

Джалиан въздъхна.

— Щом казваш... Защо се тормозиш тогава? Мъжете са просто ужасни.

— Така е! Ние обикновено живеем с приказките от детството. Всяко момиче вярва, че ще срещне Прекрасния принц.

— Понякога се случва.

— Много рядко. Обикновено действителността ни блъсва в лицето и откриваме, че Прекрасният принц е една отвратително грозна жаба, която дори вълшебна целувка не може да преобрази.

Марина забрави за собствените си тревоги, отиде до щанда и хвана сестра си за ръката.

— Това ли се случи с теб?

Джалиан се вгледа в нея.

— Понякога не мога да повярвам, че нищо не си спомняш. В някои случаи е по-добре. И аз искам да забравя част от живота си.

— Ако някога поискаш да ми разкажеш, аз съм добър слушател.

Все пак за Марина бе важно да знае, че в този нов за нея свят имаше някой, който се нуждаеше от нея, някой, който също криеше своите тайни.

Джалиан поклати глава и се опита да се отърси от мрачното си настроение.

— Най-добре е да забравим за съществуването на мъжете.

Денят беше крайно напрегнат, така че Марина нямаше време да мисли. Вечерта се прибра с болки в гърба и краката, а мислите ѝ все още бяха заети с работите на магазина. Но щом влезе вкъщи, споменът за Бен отново я връхлетя.

Преоблече се и се затътри към кухнята. Тъкмо довършваше последния залък от студената вечеря, когато на вратата се позвъни. Сърцето ѝ се обърна.

Вероятно е Джил. Кой иначе би си позволил да я безпокои в този час?

Но щом запали външната лампа, видя Бен с разрошена коса, в много окаян вид. Пръстите ѝ се разтрепериха и тя едва успя да отключи.

— Да кажем... Да кажем, че просто така, заради добрите отношения, аз съм склонен да ти повярвам — изрече той на пресекулки вместо поздрав. — Обясни ми... Какво, как...

Не, той не каза, че ѝ вярва. Не биваше да се радва предварително. Но дори и да ѝ повярва, това не означава, че ще останат приятели. Нещата се бяха променили.

Покани го да влезе и той прие. Когато седнаха в нейната стая, и двамата мълчаха. Накрая тя попита:

— Откъде да започна?

— От началото. От инцидента, ако можеш.

Тези спомени бяха все още кошмарни за него.

— Не помня точно какво се случи. Имам смътен спомен за удара и за хората, които се суетяха около мен. Първото нещо, което ясно изплува в съзнанието ми и сега, е как наблюдавам екипа от лекари, които се мъчат да спасят тъмнокоса млада жена в много тежко състояние, тоест мен.

— Наблюдаваш? Откъде наблюдаваш?

Марина му разказа всичко, което си спомняше, като отчаяно се мъчеше да намери най-точните думи за онова, за което даже не съществуваха думи в човешкия език. На няколко пъти той я спря, за да попита нещо, но през по-голяма част от времето мълчеше и слушаше. Тя се мъчеше да бъде съвсем точна в разказа си за чакалнята, в която го беше зърнала, за пътя ѝ в тунела и божественото сияние в дъното. Когато стигна до сливането на двете непознати души, за което сега със сигурност знаеше, че са били Рон и Марина, тя замълча.

Не искаше Бен да узнае, че бяха прозрели общото им бъдеще.

„Един ден ти и Бен ще го разберете...“ повтори си тя наум.

Погледна го, но не можа да разбере за какво си мисли. Опънат върху канапето, Бен изпи до дъно чашата си, забил празен поглед в пространството пред себе си.

— Е?

— Какво, е?

— Вярваш ли ми?

— Твърде необичайно е, за да го осмисли човек — избегна той отговора. — Не знам много за преживяванията на границата на смъртта, нито пък за превъплъщенията, но това, което ми разказа, съвпада с нещата, които съм чувал.

Объркана, тя се обърна към прозореца и се взря в тъмната нощ отвън. Накрая тихо произнесе:

— От юли насам изчетох много литература по въпроса. Подобни неща са се случвали на хората от векове насам. Но аз съм една от малкото, които са се върнали в земния живот в друго тяло.

— Знаеш ли случаи с други наши съвременници?

Марина се отдръпна от прозореца.

— Не, има само откъслечни публикации и непълно документирани преживявания. Но това не означава, че няма други такива случаи. Може би не е прието да се разкрива истината? Защо да стават герои на налудничави истории, в които хората по правило не вярват — само се съмняват. Ще ги обявят за невменяеми или най-малкото за ексцентрици. Ще ги експлоатират, за да предизвикат сензация, докато не съсипят живота им.

СЕДМА ГЛАВА

В стаята настана потискаща тишина. Бен се облегна в креслото, уж загледан в картините по стената. Мислите рикошираха в мозъка му, както и миналата вечер, когато Марина му беше разказала невероятната си история.

Господи, нима това беше снощи? Само преди двайсет и четири часа? Той се чувстваше остарял с години, сякаш бе преживял война или катастрофално природно бедствие. Не си спомняше как беше преминал деня. Помоли майка си да остави Джени при себе си за през нощта, но не помнеше какво му беше отговорила. Вероятно се бе съгласила, след като детето не беше с него.

— Какво искаш от мен? — Не желаше да бъде толкова груб. Веднага съжали за агресивния си тон, но просто не знаеше как да реагира.

Точно това беше най-трудното. Да допуснем, че ѝ повярва, колкото и налудничаво да звучеше всичко. Всъщност той вече започваше да приема истината — просто не би могла да знае всички тези интимни подробности от живота му с Кери, ако не беше участвала във всичко това.

Бен неохотно си спомни за всички малки детайли, които му бяха напомнили за жена му... Марина нарече кучето си „Съкровище“, вместо да изругае, обичаше животните, умееше по невероятен начин да съживява полуумрели цветя, не обичаше щрудел, не ядеше сладко, готвеше по същия начин...

За няколкото седмици, откакто се познаваха, тя му беше приготвила почти всички любими ястия, без да я моли за това. След всяко хранене излъскваше кухнята до блясък. Даже, когато спореха за нещо, кръстосваше ръце като Кери. Не беше виждал жълтата лейка за поливане на цветя, откакто я нямаше жена му. Марина веднага я намери. Тук, в дома ѝ, книгите бяха подредени на полиците по азбучен ред на авторите, както правеше и Кери. Хавлиите в банята ѝ бяха сгънати по същия особен начин, по който го правеше и съпругата му.

Беше удивен, когато откри, че предпочита същия чай с точно четвърт пакетче захар. Ако всяко едно от тези неща се вземеше поотделно, можеше да допусне, че е съвпадение... но всички заедно? Марина приличаше на Кери по удивителен начин. А и подробностите, и фактите от живота им, които знаеше...

Тогава... Тогава това значи, че Марина е... Кери! Нима не иска тя да се върне?

Марина изглеждаше стъписана от въпроса му. Гледаше го тъжна, готова да заплаче.

— Нищо не искам от теб — произнесе с тих съкрушен глас. — Нямах намерение да идвам тук и да ти разстройвам живота. Когато видях обявената за продажба къща, взех почти инстинктивно решение. Исках да бъда само по-близо, за да мога да ви виждам с Джени от време на време. — Сълзи се застичаха по лицето ѝ. — Мислиш ли, че съм искала това? Смяташ ли, че аз избрах да се върна в един живот, в който съм изгубила всичко, което съм обичала? Да знам, че детето ми расте на няколко метра от мен, а аз да гледам отдалече? Да живея всеки ден с мисълта, че ти евентуално ще се влюбиш в някоя друга и ще се ожениш за нея? Аз се върнах, защото исках да ти кажа... Да те уверя, че един ден пак ще бъдем заедно. Нямах намерение да остана тук завинаги. Ако знаех само колко нещастна ще се чувствам... не бих се борила толкова, за да се върна. — Тя замълча и го погледна с безмерна болка.

— Марина!

— Не! Върви си, Бен. Няма смисъл да продължаваме всичко това. — Обърна му гръб разплакана и посочи вратата.

Може би трябваше да си тръгне. Да се махне и да забрави цялата тази невъзможна история. Да си отиде вкъщи и да продължи живота си. Но...

Животът му беше заключен тук, в тази стая!

Даже преди да му разкаже как се е върнала, той беше завладян от присъствието ѝ. Тя го привличаше както никоя друга, освен Кери. След смъртта ѝ той едва бе събрал отломките от разбития си живот. Когато Марина се появи, му се стори, че започва отново да живее. Тя го дари с надежда и очакване, с мили мигове, споделен смях и топлина, които мислеше, че е изгубил завинаги.

Бен стана от дивана, приближи се и сложи ръце на раменете ѝ. За миг тя се стаи, но събра сили, обърна се, хвърли се към него и захлипа на гърдите му. Той я прегърна и зарови лице в косата ѝ. Сърцето му, а не разумът му го накара да произнесе думите:

— Добре дошла, любов моя!

Следващият ден беше събота. Бяха решили да го прекарат заедно и Марина се събуди рано с предчувствие за нещо много хубаво.

Бен остана цялата нощ и говориха до ранните утринни часове. В известен смисъл така беше по-добре. Връзката им бе още много крехка и тя нямаше готовност за физическа близост. Лудата любов, на която се бяха отдали онази нощ, им донесе само несигурност и съмнения. Тялото ѝ много се различаваше от това на Кери. Малките ѝ момичешки гърди я объркваша толкова, колкото дългите ѝ стройни крака я радваха. Освен това не харесваше косата си — къса и бухнала. Гъстите къдрици на Кери падаха тежко по гърба ѝ. Бен обичаше да си играе с тях, а Джени ги държеше с юмручето си, докато сучеше. Но не само това. Подразни я фактът, че съпругът ѝ страхотно се възбуждаше от новото ѝ тяло. Някак не беше честно по отношение на нея... тоест на Кери.

Измъчваше се, когато мислеше за тези неща. Движеше се в някакви омагьосани кръгове. По-добре беше да не правят отново любов, докато не се опознаят.

И въпреки това, тялото ѝ болезнено го пожела, когато я прегърна и си тръгна.

Изкъпа се, облече се и вече се готвеше за закуска, когато чу чукане на задната врата. Лъки се разляя.

Бен стоеше на прага усмихнат. Косата му още блестеше от сутрешния душ. Зелената му риза чудесно хармонираше с очите му. Вече я гледаше с нежност и топлина.

— Добро утро!

— Добро утро. Влизай. Идваш толкова рано? — Чудеше се дали усмивката ѝ издава колко щастлива се чувства.

— Да. Минах през задния двор, за да не ме видят съседите.

— Мъдро!

Той закрачи съсредоточено из кухнята. Тя стоеше до масата и го наблюдаваше.

— Бен... Обмислях...

— Аз също. Цялата нощ. Ще ти разкажа — не довърши той, приближи се и бавно се наведе към нея. Притисна я силно към стената и тя му позволи да пъхне бедро между нейните. Устата му потърси ухото ѝ и зашепна нещо. Марина се изчерви и объркано прошепна.

— Спри, аз, аз... ние... Бен, почакай малко!

Погледът му гореше от копнеж.

— Цяла нощ съм чакал... — Притисна я по-силно и потърси устните ѝ. Зацелува я страстно. Мъжественото му излъчване я възбуждаше толкова силно, че можеше да се свлече на пода и да му отдаде тялото си, жадуващо за любов.

Но това не беше нейното тяло!

Нещо повече, Бен не желаше нейното тяло, а това на Марина Девъро. Тази мисъл изведнъж угаси цялата ѝ страст. Тя откъсна устни от неговите и зарови глава в рамото му.

— Бен, спри! Още е твърде рано. Не се чувствам готова. — Чувствата ѝ наистина бяха объркани, макар тялото ѝ да го желаше до лудост.

Той отпусна ръце.

— Не искам да спирам. — Тонът, с който изрече тези думи, издаваше разочарованието му. — Съжалявам. Знам, необходимо ни е време. Снощи реших, че трябва да те ухажвам, докато свикнем отново да бъдем заедно.

Марина беше трогната от искреността му. Той ѝ се усмихна и хвана ръката ѝ.

— Ще дойдеш ли с мен до мама, за да взема Джени?

— Бих искала, но... Много е рано. Закусвал ли си?

— Не. Какво ще ми предложиш?

— Палачинки с боровинки.

Той обърна очи към тавана.

— О, небеса! Не съм ял такова нещо от... — Гласът му угасна.

— От инцидента.

— По дяволите! — удари с юмрук по плота той. — Как да се измъкнем от всичко това? Всичко, което казвам или правя, ми напомня за нашия живот преди. Трябва да започнем отначало!

— Знам. Кери Брадфорд се е преродила в Марина Девъро. Трудно е да го приемем и двамата, но с времето ще свикнем.

Почти се задуши, изричайки тези думи. Сега ѝ беше по-трудно да бъде Марина Девъро, отколкото когато се събуди в болницата.

Бен разпери объркано ръце.

— Ще се постарая да се съобразя със сегашното положение.

— Нямам нищо против, ако понякога говорим за Кери. — Тя се поколеба за миг. — Има и още нещо, което искам да обсъдим.

— Какво?

— Искам да знам как ще постъпиш, след като споделих с теб тази истина, неприемлива за нормалните човешки представи.

— Зависи от теб.

— От мен?

— Да. Аз лично не мисля, че трябва да бъде съобщавана на някого. Ако това се разчуе, изцяло ще трябва да се простим с очакванията за нормален семеен живот. Може да повлияе лошо и на Джени. Но... ако за теб е важно да споделиш с хората, ще подкрепя решението ти и ти обещавам да направя всичко възможно, за да смекча евентуален удар върху теб.

Марина бавно кимна.

— Благодаря. Аз... Аз също мисля, че не е нужно да споделяме случилото се. Твърде невероятно е, за да повярват. Понякога ми е трудно аз самата да повярвам. Дори не знам със сигурност има ли други хора, които са се върнали, но когато осъзнах, че душата ми се е вселила в тялото на Марина, поисках само да живея тихо и понякога да виждам теб и Джени. Едва сега осъзнавам какво невероятно щастие имаме...

— Да, така е. Може би трябва да помислим и за още някои неща, с които по принцип съм съгласен, но...

— Какво имаш предвид?

— Най-напред, нашата женитба. — Той се намръщи. — Работата по събирането на двете домакинства няма да е малка. Можем да се оженим тихо, без излишен шум. Някъде около Коледа. Не искам да чакам дълго.

Гърлото ѝ се сви. Не беше мислила за бъдещето. Новите обстоятелства я стряскаха. Страхуваше се даже да се надява, че ще я допусне отново в живота си.

— Искаш да се оженим?

— Разбира се. Ние вече сме женени, но заради Джени всичко трябва да бъде законно. Формално ти си вдовица. — Той пристъпи напред, хвана я за лактите и мило ѝ се усмихна.

— Знам. Но не очаквах... Не бях сигурна...

— Съжалявам, че бях толкова груб с теб в началото. Не можех да си представя всичко това. Сега ти вярвам.

— Не те виня. Историята наистина звучи налудничаво. — Тя погали нежно избръснатата му буза.

Той целуна дланта ѝ.

— Не си ми дала отговор.

— Хмм, какъв беше въпросът?

— Предлагам ти женитба, скъпа! — Той взе малката ѝ ръка и я погледна тържествено. — Марина Девъро, ще се омъжиш ли за мен?

— За мен е чест, поласкана съм... — усмихна се Марина през сълзи, а душата ѝ ликуваше.

В неделя времето беше меко и Бен ги заведе в зоологическата градина. Той много се развълнува, когато Марина го похвали колко добре се е грижил за Джени от лятото насам.

— Тя е удивително спокойна за дете, изгубило майка си. Сигурно много си се старал нищо да не ѝ липсва.

— Според психолога, с когото се консултирах, тя се развива много добре. Не беше лесно, но майка ми помогна много. От юли насам мама изцяло ни се посвети.

Марина стисна ръката му.

— Винаги ще бъда благодарна на Хелън, макар че никога няма да мога да ѝ кажа!

Те дълго останаха пред ограждението на белите мечки, защото Джени весело се кикотеше. После тръгнаха да търсят нещо за пиене. Бен забеляза едно семейство от тяхната енория, което имаше деца, малко по-големи от Джени. Те съвсем открито огледаха Марина и не пропуснаха да забележат как той я държеше за ръка. Бен се усмихна и им махна.

— Не се обръщай. Кен и Джун Лариър са тук. Точно в този момент удивено ме гледат как държа за ръка една хубава блондинка.

— Джун Лариър е ужасна клюкарка — въздъхна Марина. — До следващата неделя цялата енория ще знае. Вероятно ще получиш съвет и една-две лекции да не се впускаш в авантюри толкова скоро след смъртта на жена си.

— Ще им кажа, че жена ми не би имала нищо против да се обвържа точно с подобна дама.

Марина му се усмихна. На страните ѝ затрептяха очарователни трапчинки и той отново се почувства напрегнат. Макар че беше разумно да се въздържат от физическа близост, докато преодолеят психологическите бариери помежду си, тялото му го подтикваше да я заведе в леглото. Всяко нейно движение му напомняше за необузданата ѝ страст преди три дни. За да се отърве от натрапчивите мисли, Бен предложи:

— Защо не дойдеш с нас на църква следващата неделя? Мога да те представя. Така пасторът няма да бъде изненадан, когато отидем да говорим с него за женитбата.

— Това е добра идея. Ще бъде забавно да видя физиономиите на хората, които отдавна познавам.

— Да, знам.

Понякога Бен беше твърде зает със собственото си преживяване на историята и не се замисляше как се чувства тя. Не можеше да си представи как бе съумяла да се справи сама през тези пет месеца. Не беше казала дори на Джилиан, сега нейна сестра и най-добра приятелка. Явно неговата малка Кери беше по-силен човек, отколкото той си я представяше.

През цялата следваща седмица вечеряха заедно.

В четвъртък вечер Марина изкъпа Джени, прочете ѝ приказка и я сложи в леглото. После седна до него на дивана в дневната. Бен затърси програмите на телевизията. Тъкмо щеше да превключи на любимия си канал, когато тя се обърна към него.

— Бен? — Гласът ѝ прозвуча нерешително и той застана нащрек.

— Какво?

— Имаш ли нещо против, ако погледаме някой от домашните видеофилми тази вечер.

Очакваше Марина да каже нещо по-тревожно. Облекчено се отпусна.

— Ни най-малко! Имам дори някои, които не си виждала от юли насам. Откъде да започна?

— Няма значение.

Той нагласи видеоплеъра и отново седна до нея, като нежно обгърна раменете ѝ. Усещането на меката ѝ плът отново леко го възбуди, но той потисна реакцията си. Беше решил да я остави, докато се почувства достатъчно спокойна с него. Искаше да бъде нежен, без да я въвлеча в сексуални игри. Но какво да прави, когато цялото му тяло се възпламеняваше само при полъха на парфюма ѝ, при тихия ѝ шепот, при най-лекото ѝ движение...

По дяволите! Не можеше да се владее.

Първите кадри бяха с Джени миналата година, когато търсеше великденските яйца. Момиченцето несигурно пристъпваше из двора с кошница, голяма почти колкото нея. Щом откриеше яйце, запищяваше от радост. След третото, кошницата стана тежка за нея и Кери се появи в кадър, взе я и леко я побутна към лехата, където лежах още скрити яйца. Роклята на Кери бе уголемен модел на тази, която носеше Джени, но едрите ѝ гърди изпълваха фината материя. После се появи Хелън и той с удивление откри колко е по-висока от жена му. Беше забравил, че Кери бе много дребна.

Бен напрегнато гледаше филма. Отново усети познатия печален копнеж по Кери. Още му липсваше. Не точно тя, но нейните познати форми: очи, лице... Вече бе започнал да свиква, че отново душата на жената, която бе обичал, е с него, макар и в друго тяло. Всичко още му се струваше толкова странно! Защо се случи така? Защо Кери не се върна в стария си образ? Защото миналото не се повтаря ли? На Кери ѝ бе даден втори шанс — от Бог? Но ако той е толкова всемогъщ, защо не му я върна в предишния ѝ вид?

Или може би съдбата го поставяше пред изпитание? Ако е така, то той се провали позорно. Сподели леглото на Марина само шест седмици, след като се запознаха, макар все още да не знаеше, че тя е Кери.

Отново го загложди чувството за вина. Марина го бе привлякла още в мига, в който я видя. Какво ли си бе помислила тя за целомъдрието му на вдовец? Погледна я крадешком. Ако му се разсърдеше, че се е увлякъл веднага по друга жена, щеше да има право.

Лицето ѝ бе пребледняло. Хапеше устни, вкопчила ръце една в друга. Бен се наведе към нея.

— Марина?

Тя откъсна очи от екрана и го погледна с такава дълбока тъга, че той се отдръпна стреснато.

— Чувствам се така, сякаш някой мой много близък е мъртъв. Да видя себе си... Не можеш да разбереш какво значи всяка сутрин да се поглеждаш в огледалото и да срещаш чуждо лице.

Разтърсващото отчаяние в гласа ѝ го обърка. Той се опита да я успокои:

— Не, недей! Новото ти лице и фигурата ти са много привлекателни...

— Но аз не ги искам. Искам си старите. — Обърна му гръб. — За разлика от теб!

— Какво искаш да кажеш? — Атаката ѝ го улучи точно в най-уязвимото му място. Думите ѝ точно отразяваха неговите терзания.

— Не изглеждаш особено разстроен от загубата на старото ми тяло.

Бен не знаеше какво да отговори. Кери наистина никога не беше го привличала така. Бавно се доближи до нея и взе ръцете ѝ. Вдигна ги до устните си и ги целуна.

— Скъпа, и аз искам да се върнеш такава, каквато беше в предишния ни живот. Бих желал да прескочим последните месеци. Но не можем. Вярно, това тяло силно ме привлича. Няма извинение за поведението ми, преди да разбере коя си. Но помисли само — сигурен съм, че без твоята душа в това тяло, то не би предизвикало моя интерес. Увлякох се по теб, само защото ти притежаваш качествата на Кери, които обичам.

Марина вдигна вежди и сбърчи чело. Бен се окуражи. Поне не го отблъсна. Плъзна длани по раменете ѝ и каза:

— Не мисли, че Кери не ми липсва. Когато видя тази позната усмивка, тези очи... Но това не значи, че ще те обичам по-малко в това тяло. Може би не осъзнаваш какво ти говоря. Аз също не мога да осъзная нещата докрай. Но ти самата каза, това е невъзможна ситуация. Не ни остава нищо друго, освен да почакаме.

Той завърши обърканите си думи, но продължи да гали раменете ѝ, доволен, че тя поне не се отдръпна. В стаята се възцари тишина.

Накрая Марина го погледна и се усмихна.

— Съжалявам, че така глупаво те нападнах преди малко.

Тя допря челото си о неговото и Бен щастливо я прегърна. Една сърдечна, успокояваща прегръдка.

В събота Марина предложи на Бен да доведе Джени в магазина, след като се наспи следобед. Джилиан беше уговорила съпруга на една нейна приятелка да се облече като Дядо Коледа и да остане няколко часа в магазина. Марина искаше Джени да поседи на скута му. През цялата седмица говориха за това и детето беше нетърпеливо да го види.

Когато пристигнаха, „Детски свят“ беше пълен с родители и шумни деца. Бен едва успя да свали палтото на Джени и тя избухна в плач. Вдигна уплашено ръце, да я вземе. Тълпата в магазина я изплаши. Като я потупваше по гръбчето, той я понесе през множеството към една русокоса глава, която се мярна в дъното.

Беше Джил. Леко раздразнен и разочарован той я попита:

— Къде е Марина?

— Помага на Дядо Коледа. Погледни през рамо. И тя те търсеше.

Обърна се и видя Марина, сложила червена шапка с бял помпон на върха, паднал над едното ухо. Изглеждаше много комично. Щом го видя, му се усмихна и той остана обезоръжен.

Беше прекрасна! Желанието да я притежава го връхлетя като тежък влак с пълна скорост. Почувства се нелепо. Не бе сигурен даже дали това чувство му харесва. Кери беше сексапилна по свой собствен незабележим от пръв поглед начин. Но никога не беше му завъртявала така главата. Вероятно ще трябва да отбива мъжки ухажвания до края на живота си с такава съпруга.

Хората около нея се обърнаха да видят на кого маха и той си проправи път напред. Тихо пошепна в ухото на Джени:

— Виж, Джен! Там са Марина и Дядо Коледа.

Джени плахо вдигна главица. Щом видя Марина, моментално се задърпа от ръцете му. Марина се втурна и я улови със светкавичен рефлекс. Като истинска майка. Засмя се и я погъделичка по коремчето.

— Здравей, бебчо! Виж кой е дошъл! Искаш ли да седнеш на коленете на Дядо Коледа и да му кажеш какъв подарък искаш?

Момиченцето мрачно погледна Дядото, който ѝ намигна и потупа коляното си.

— Не! ’Тоя с теб.

— Но той дава нещо на децата, които сядат в скута му — опита се да я примами Марина.

Джени поклати глава и се вкопчи още по-здраво в нея.

— Май е много малка. Догодина сигурно няма да я е страх — каза Бен.

Но Марина не се отказа.

— Още не съм говорила с него. Искаш ли аз да седна в него, а ти да седнеш в мен, докато му кажа нещо?

Детето помисли малко и кимна.

Марина победоносно се усмихна и отиде при Дядо Коледа. Седна на коленете му с Джени, която здраво я държеше. Беше много мил и заговори нещо тихичко на Джени. Ако беше се разсмял високо „Хо-хо-хо!“, Джени щеше така да писне, че да огласи целия магазин.

Марина подкани детето и то промърмори няколко думи на добрия старец. Когато той ѝ предложи бяло и червено бастунче, пълно с бонбони, Джени забрави целия си страх и се развика:

— Та-ти виж! Той да-де ’бони!

Бен се усмихна и кимна. Момичето, което помагаше в магазина го побутна напред.

— Идете до стола на Дядо Коледа. Ще ви снимам всички заедно.

Бен отиде, клекна до коляното на маскирания Дядо Коледа и прегърна Марина. След като ги снимаха, Бен взе Джени и веднага рече:

— Тръгваме.

Марина го погледна с топлота и любов.

— Добре.

Проправиха си път през тълпата. Една възрастна жена я потупа по рамото.

— Дъщеря ви е чудесна!

Марина щастливо се усмихна, но отговори:

— Още не е станала моя дъщеря.

— Скоро ще стане. — Бен не знаеше кое го накара да произнесе тези думи, но забеляза, че на Марина не ѝ стана много приятно от резкия му тон.

Джилиан стоеше точно пред тях, ококорила очи.

— Правилно ли чух? — запита тя Бен.

— Зависи какво си чула?

Джил размахна пръст пред носа му.

— Не се прави на интересен! Вярно ли е, че ще се жениш за сестра ми?

Той се разсмя на разгорещената ѝ физиономия, сграбчи я за раменете и я целуна по устата.

— Да! Какво ще кажеш за това?

Джил погледна малко объркано към Марина.

— Желая ви късмет! И двамата ще имате нужда от него. — После бързо изчезна сред купувачите.

Бен наблюдаваше сцената развеселен.

— Имало ли е случай да излезе някога от кожата си?

Марина отговори бавно и замислено:

— Не си спомням. Понякога, може би заради някой мъж...

— Е, добре. Какво има? Някакъв проблем ли?

— Не.

— Защо тогава имам чувството, че съм като досадна муха, която искаш да отпъдиш?

Тя дори не се усмихна.

— Изненадах се, когато ѝ каза за плановете ни. Мисля си как да отговоря на всички въпроси, с които ще ме засипе в момента, в който си тръгнете.

— Съжалявам. — Наистина съжали. Не бе свикнал да дели Ке... Марина с когото и да било.

— Мислех още да не казвам на никого. Няма значение...

— Ще се видим ли довечера?

Сякаш беше издигнала стена помежду им. Бен не разбираше причината, но явно трябваше да помисли по този въпрос.

Тя кимна.

— Ще дойда, щом нахраня животните и се преоблека.

— Добре. Ще ти оставя вечеря.

— Благодаря. Трябва да се връщам на работа. Днес сме страшно претрупани. Този Дядо Коледа привлече невероятно много клиенти.

Бен хвърли неодобрителен поглед на претъпкания магазин. Работата ѝ отнемаше твърде много време и внимание.

— Ето нещо, за което няма да съжалявам, когато се оженим. Нали отново ще си останеш вкъщи!

ОСМА ГЛАВА

След като сложи Джени да спи, Марина седна до Бен на дивана в дневната. Потърси някаква неутрална тема за разговор, за да стопи напрежението помежду им. Не реагира особено ентузиазирано, когато той съобщи на Джилиан за женитбата днес следобед. Наистина го обичаше и възможността да се върне при него надминаваше и най-смелите ѝ мечти.

И въпреки това щастието ѝ не беше пълно. Забеляза нещо, което никога не ѝ беше правило впечатление. Винаги ли Бен е бил толкова... властен? Обичаше я и се съобразяваше с желанията ѝ, но дали някога бе имала свои собствени идеи?

Явно и през ум не му мина, че може би тя би искала сама да сподели с Джилиан новината за женитбата. Нито пък я попита дали би искала да продължи да работи в магазина, след като се оженят. Той държеше съпругата му да се посвети изцяло на семейството и да си остане къщи. След тежкото му детство, желаше неговото собствено семейство да е стабилно. Не му се щеше съпругата му да споделя съдбата на майка му, работила едновременно на няколко места, за да свързват двата края. В миналия им живот тя се бе подчинила на желанието му. Обичаше да готви и да домакинства, а след като се роди Джени, се чувстваше напълно щастлива.

Сега обаче нещата стояха съвсем различно. Вече не я задоволяваше само къщната работа. Дори и обичта ѝ към Джени не би я задържала по цял ден у дома. Работата в магазина се бе превърнала в част от новия ѝ живот.

Когато Джилиан я заведе за пръв път в „Детски свят“, тя се ужаси. Кери нямаше опита на жена, собственик на половин процъфтяващ магазин. Скоро откри с изненада, че ѝ е страшно приятно да изучава тънкостите на търговията, които сестра ѝ търпеливо ѝ преподаваше. За нищо на света не би се отказала. Това щеше да я съсипе!

Е, не преувеличавай, Марина.

Вероятно щеше да го понесе, но във всеки случай никога вече нямаше да е щастлива единствено като майка-домакиня. Освен това, понякога би могла да взема Джени със себе си в магазина. Така би обединила най-доброто и от двата си живота.

Но Бен очевидно не мислеше така. Той включи телевизора, за да разсее неловката тишина.

Програмата завърши късно и Марина неохотно стана. Беше почти заспала край топлото му тяло и успокояващата му близост.

— Трябва да ти кажа лека нощ. Имах уморителен ден.

Бен се изправи, хвана я през кръста и я придърпа към себе си.

— Не мога да чакам повече, докато се преместиш тук. Направо полудявам при мисълта, че трябва да си ходиш всяка вечер.

— Да, знам.

Марина сложи глава на рамото му. Искаше ѝ се да го прегърне и успокои. Страховете отново я връхлетяха. Стори ѝ се, че двамата с Бен никога няма да се разберат отново. В подсъзнанието си той още се бореше да приеме двойствената ѝ личност и тя го разбираше. Вярваше ли ѝ? А като връх на всичко, това ново тяло беше толкова различно.

Тръсна глава и направи опит да се отскубне от ръцете му.

— Нищо не е както преди. Аз съм прекалено различна...

— О, успокой се!

Бен не я пусна и тя усети силата му. Преди това я възбуждаше, но сега беше прекалено уморена и кисела, за да ѝ направи впечатление.

— Пусни ме! Искам да си вървя — каза със сприхав тон тя.

— Не, разстроена си. Каж ми какво има.

— Не мога. Не е... — Гласът ѝ затрепери и секна. Сълзи се застичаха по бузите ѝ.

— Не плачи. Не мога да издържам, когато плачеш. — Бен целуна затворените ѝ очи.

Това бе истина. Не знаеше какво да прави, когато тя плачеше. Затова се отчуждиха, след като им казаха, че не могат да имат повече деца. Почувства се изтощена и безсилна.

Той потърси устните ѝ, но Марина не му отговори. Бен продължи леко и нежно. Целува я дълго, докато пресуши сълзите ѝ. Тя се отпусна на гърдите му. Бен искаше да пробуди желанието ѝ. Целувките му ставаха все по-настойчиви. Марина се задъха. Погали гърдите ѝ, но тя го спря.

— Желая те! — изстена той. — Не мога да чакам повече.

Марина усети копнеж. Вече не виждаше защо трябва да чакат. Бен я грабна на ръце и я отнесе в спалнята. Бавно я положи на леглото и продължи страстно да я целува. Целият трепереше. Пръстите му се заплетоха в малките копчета на гърба на роклята, с която ходеше на работа. С едно рязко нетърпеливо движение дръпна с две ръце дрехата и част от тях се посипаха по пода. Засмя се и я повали на леглото като не спираше да я гали. Тя протегна ръце към него, жадуваща близостта му.

Бен започна бързо да се съблича. Марина се обърна, като с наслада наблюдаваше голото му тяло. Бе очарована от мускулестите му рамене, плоския стомах и силни бедра. Бен тренираше в един съседен спортен клуб и тялото му беше в чудесна форма. Протегна ръце да го прегърне, той обаче ги хвана, задържа ги над главата ѝ и с все по-нарастващо желание загледа меките извивки на тялото ѝ. Тя извърна глава, сякаш се срамуваше. Щом пусна ръцете ѝ, Марина бързо ги кръстоса и прикри гърдите си. Бен си спомни объркването ѝ първата нощ.

— Защо криеш това красиво тяло? — Нежно, но решително отмести ръцете ѝ той.

Лицето ѝ почервеня.

— Сега съм толкова различна — произнесе с тих глас Марина.

— Различна? — престори се, че не разбира той.

— Не се прави, че не разбираш! — отвърна му рязко тя. — Кери имаше големи гърди, които ти обичаше. И косата ми, като перушина е... Помня колко харесваше дългата ми черна коса...

— И смяташ, че това ще ми попречи да те обичам? Аз съм влюбен в теб, а не само в новото ти тяло, макар че ми направи впечатление в началото. Да, доста по-различно е...

Той спря, отново почувствал вина пред Кери. Но трябваше да оставят назад миналото. Бавно спусна галеца длан по дългото ѝ стройно бедро и го обви около кръста си. Почувства възбудата ѝ и едва се овладя, за да продължи мисълта си.

— Това тяло е възбуждащо по друг свой си начин. — И в следващия миг се зае да ѝ докаже как. Зацелува лицето ѝ, спусна се надолу по шията и достигна до малките предизвикателно изправени гърди.

Марина се изви в ръцете му и коремът ѝ нежно докосна възбудената му плът.

— Тези крака... Тези разкошни дълги крака...

Тя се отпусна в топлите му ръце, успокоена от искрения му глас. Бен продължи да я гали и тя обви крака около кръста му. С един силен тласък той проникна в нея. Ритмичните му движения изостриха до краен предел сетивата ѝ. Идеше ѝ да закрепци от силата на усещането. Нейната собствена възбуда го накара да ускори още повече темпото. В мига, когато достигнаха екстаза, Бен я задържа здраво в прегръдките си, докато тялото ѝ се отпусна утолено.

Беше чудесно. Той беше великолепен. Защо бе необходимо да се въздържат? Изведнъж всички разумни причини ѝ се сториха нелогични и идиотски.

— Тежа ли ти? — прошепна той.

Тежък беше, но не ѝ се искаше да се отдръпва.

— Не, добре ми е.

Марина си спомни, че обичаше да го гали по гърба. Нежно прокара пръсти по плещите му.

— Ммм! — одобрително изръмжа Бен.

Тя се усмихна и протегна ръка да завие телата им.

— Защо махна нашето легло?

Нямаше намерение да го упреква, но Бен веднага се стегна. О, защо ли го попита!

Смъкна се от нея, легна по гръб и се загледа в тавана. Дълго не ѝ отговори. Накрая глухо въздъхна:

— Не можех да понасям да лежа в него без Кери.

Това просто признание дълбоко я трогна.

— Извинявай, че те попитах. Не е толкова важно. — Но той унило продължи:

— Всеки път, когато влизах в стаята, я виждах... Виждах теб. Седиш между възглавниците и кърмиш Джени. Или пък лежиш, свита на кълбо, когато се връщам от сутрешен крос. Седиш на края на леглото с разпусната коса... Просто не можех да понеса това. Спах около месец на дивана, а после реших да продам леглото. Знам, че много го харесваше. Мислех да го запазя за Джени, но ми навяваше твърде мъчителни спомени. Можем да вземем друго, ако искаш. — Въздъхна тежко и сложи ръка на очите си.

— Бен... И това легло е хубаво. С теб бих могла да спя дори на пода!

Тя сложи длан на гърдите му. Дали някога ще излекуват старите рани? И двамата бяха променени от преживените нещастия. Глупаво е да се надяват, че ще успеят да възстановят безвъзвратно загубеното.

Бен не ѝ отговори веднага. Накрая сложи ръката си върху нейната и стисна силно пръстите ѝ. Обърна се и нежно я прегърна.

— Обичам те! Това е важното. По-късно можем да решим за леглото. Хубаво ще бъде двамата да купим ново, нещо като отпразнуване на новия ни живот.

Марина се събуди точно на разсъмване от виенето на Мейджър. Бързо се измъкна от леглото на Бен, потръпваща от утринния студ. Надяна халата му, пусна кучето през задната врата и се върна в спалнята.

Почувства се виновна пред собствените си домашни любимци. Лъки трябва да излезе навън. Тихо съблече халата и посегна към бельото. Тъкмо започна да се облича, когато две големи ръце я сграбчиха за кръста и я върнаха обратно в леглото. Тя леко изпищя от изненада и в този момент си спомни, че Джени спи в една стая през хола.

— Къде мислиш да вървиш? — изръмжа Бен в ухото ѝ.

— Трябва да пусна Лъки — на пресекулки изрече тя, като усети ръцете му да се плъзват по тялото ѝ и леко да гаят гърдите ѝ. — О, толкова добре се чувствам тук... — спря тя ръцете му, — но наистина трябва да вървя.

— Нали ще се върнеш пак? Вземи и проклетите животинки със себе си. Скоро и те ще станат част от семейството. Не искам да спя вече без теб.

Тя се обърна и видя възбуденото му тяло. Преглътна желанието си да се върне обратно при него и да се отдаде на любовта си.

— Добре.

Докато Лъки тичаше из двора, Марина бързо взе един душ. После облече чисти дрехи, грабна Клод — бялата котка, сложи каишка на Лъки и се върна обратно у Бен.

Щом отвори вратата с ключа, който ѝ беше дал, чу телевизора.

— Ма'ина! — Джени се втурна към антрето и спря със зяпнала уста, като видя животните. После се обърна и закрепця с все сила: — Та-ти! Ма'ина носи куче и ко-те в мойта къща!

Бен се появи откъм хола и рече с подигравателно-съжалителен глас:

— Сутрешните ни планове се провалиха от един такъв ранобуден приятел. — Взе детето с една ръка и я предупреди: — Шшт! Ако викаш, ще изплашиш животните на Марина.

— Що Ма'ина носи ж'вотни в мойта къща?

Тъкмо случай да ѝ кажат. Бен погледна Марина и тя кимна. На детето му трябваше време да свикне с мисълта, че тя ще живее у тях, но не биваше да чака прекалено дълго, защото можеше да се изнерви.

Бен коленичи и пусна момиченцето на пода, после погали Клод, която вече се умилкваше около краката му.

— Харесваш ли животните на Марина?

— Да-а-а. — Явно на Джени беше по-интересно да гони котката, отколкото да слуша баща си.

Той си пое притеснено дъх и рече:

— Марина, нейното куче и котка ще дойдат да живеят при нас.

— Ма'ина ж'вее с мен?

— Да. Точно така.

Джени се замисли за момент. После погледна Марина.

— Ти спиш с мен?

Марина се изчерви.

— Не, миличко. Аз ще спя в леглото на тати.

— Тати леглото го-ямо. — За нея това беше напълно логично обяснение.

— Джени, Марина иска да стане твоя мама. Ти искаш ли?

Отново тишина. После Джени каза:

— Аз има д-е мами. Ма'ина моя мама тук. Моя д'уга мама 'тиде п'и Бог.

— Точно така. — Марина коленичи до детето и простря ръце. Сълзите напиреха в очите ѝ. — Обичам те, фъстъче!

Джени с готовност се облегна на ръцете ѝ.

— Мама има бебе. Ние вземе бебе в мойта къща?

Бен едва сдържаше смеха си.

— Ще говорим за бебета друг път, Джен. Хайде да пуснем Мейджър и Лъки в двора да играят.

Бебе... Щом Бен и Джени изчезнаха през вратата с кучето, Марина бавно се отпусна на пода.

О, господи! Въобще не бяха се пазили. Бен се върна.

— След закуска можем да извадим украшенията за Коледа, щом няма да правим, каквото бях намислил.

Погледна я учудено. Тя се надигна и сериозно го погледна.

— Бен, трябва да се пазим. Аз... аз може вече да съм бременна!

За момент той я изгледа шокиран.

— О, господи, съвсем бях забравил.

После лицето му се проясни и й се усмихна. Едва сега осъзна, че новото й тяло не е стерилно.

— Какво от това? Ние се женим.

— За мен има значение. Всички останали знаят, че сме се срещнали само преди два месеца. Трябва време, за да свикнем да бъдем заедно, преди да решим какво ще правим.

— Скъпа, ние вече го направихме. И Бога ми, беше чудесно! — ухили се той закачливо и я дръпна към себе си.

Тя омекна.

— Беше наистина чудесно! Обичам те, Бен.

— И аз. Отсега нататък ще внимаваме. Но нямам нищо против, ако вече сме го направили. Ще бъде прекрасно да имаме още едно дете! И разликата във възрастта с Джени е много подходяща.

— Бен! — Марина се ядоса и скръсти ръце пред гърдите си. — Джени трябва първо да свикне с мен. Мечтая да ти родя още деца, но сега съвсем не е най-подходящото време.

Той разпери примирено ръце.

— Добре, разбрах. Ще почакам няколко месеца и ще обсъдим тези неща по-спокойно.

Марина му позволи да я заведе в кухнята, докато говореха за Коледа. Престори се, че всичко е наред. Но всъщност беше силно разтревожена. Може би семето на раздора между тях отново бе посято. Бен прие като нещо дадено готовността й да има бебе само месеци след женитбата. Ами магазина?

В неделя майка му дойде за вечеря. Когато ядяха десерта сладолед, Бен прочисти гърлото си и рече:

— Мамо, Марина и аз имаме да ти съобщим нещо.

Хелън остави лъжицата и го погледна. Той сложи ръка върху ръката на Марина и каза:

— Решихме да се оженим след Нова година. Знаем, че всичко между нас се разви много бързо, но ние сме сигурни в чувствата си. Надявам се, че ще ни дадеш благословията си.

Майка му бавно взе салфетката и попи устните си, преди да заговори. Бен стисна леко ръката на Марина, която трепереше под неговата.

— Ако някой ми беше казал, че ще се радвам да видя овдовелия си син да се жени само шест месеца след смъртта на жена си, щях да си помисля, че е луд. Но аз се радвам. Не, даже съм очарована. И двамата заслужавате да бъдете щастливи. Мисля, че сте подходящи един за друг. Разбира се, давам ви благословията си. Ще чакам да ме поканите на сватбата!

Хелън стана от стола и отиде да целуне Бен. После се обърна към Марина. В очите ѝ имаше сълзи.

— Добре дошла в семейството ни, мила! Надявам се, че ще ме имаш като своя майка.

Марина скочи и я прегърна.

— Благодаря. Твоето одобрение ми е много скъпо.

— Добре, добре. Стига сантименталности. Какво ще правя, ако и двете се разплачете сега?

Жените се обърнаха към него със смях.

— Има склонност да предсказва какво ще се случи — пошегува се Хелън.

— И е толкова умничък! — Марина го погали снизходително по главата, а той шеговито ѝ се закани да ѝ го върне.

Щом седна отново на мястото си, Хелън се разсмя над главата на Джени. Детето лапаше усърдно сладоледа си.

— Това ще е добре за нея — каза възрастната жена.

— А и честно казано, за мен ще бъде облекчение, ще отделя малко време и за себе си. Много я обичам, но понякога се изморявам.

— Надявам се, че няма да ни изоставиш напълно — подхвърли Бен, но тя го погледна сериозно.

— Знаеш, че винаги можете да разчитате на мен!

— Винаги ще си добре дошла при нас, но ние ще имаме нужда от бавачка само от време на време, след като Марина си остане вкъщи отново.

Хелън го погледна учудено:

— Отново? Мислех, че тя има този магазин доста отдавна.

О, ще трябва да внимава какво говори пред майка си!

— Да, така е. Исках само да кажа, че ще имам съпруга отново у дома.

— Тоест Марина ще се откаже от магазина?

Тя беше засегнала най-болезнената тема и той с неудобство додаде:

— Е, още не сме обсъждали въпроса, но...

— Бен! — Гласът на майка му беше твърд, както в детството му, когато се беше провинил. — Марина не е Кери. Надявам се, че няма да се опитваш да я караш да бъде такава, каквато не е.

Не, майка му грешеше. Марина беше Кери!

— Мамо, аз...

— Знам защо за теб е толкова важно жена ти да си остане вкъщи. Съжалявам, че детството ти не е било щастливо. Аз отсъствах много от дома. — Тя изправи рамене и макар че беше раздразнен, Бен някак странно се развълнува от думите ѝ. — Но това те направи мъж. Мъж, с когото се гордея!

Ядът му се изпари така, както беше дошъл.

— Благодаря, мамо.

Тя се усмихна.

— Мисля, че Марина е подходяща за теб. Обичах Кери, но понякога се безпокоях, че тя прекалено ти угаждаше. Кери бе толкова отдадена на теб и Джени, че ако нещо се случеше с теб или детето, не знам какво би направила. Благодарна съм, че този ужасен инцидент не отне теб. Да, защото ти си единственото ми дете, но също и защото не съм сигурна, че Кери би могла да го преживее.

Думите на майка му го шокираха. Не беше поглеждал на жена си от тази страна. Отново чувството за вина се надигна в душата му. Щом майка му е виждала така нещата, значи Кери наистина го е обичала прекалено много, а той не бе оценил напълно тази любов. Беше я наранил дълбоко. В главата му отново нахлуха мрачните спомени за

последните ѝ дни. Сега ясно разбираше, че не е била щастлива. И за това беше виновен той. Тя се измъчваше, задето не може да му роди повече деца, а той дори не бе направил опит да я успокои.

Една грозна мисъл изплува в съзнанието му. По-рано Бен беше успявал да я потиска, но сега тя изплува съвсем ясно. По пътя за парка те се скараха... даже не помнеше за какво. Беше някаква безсмислена свада, но под повърхността ѝ се криеше подсъзнателното му желание да я накаже, задето не може да му създаде голямо семейство. Трудно бе да преглътне такава мисъл. Още по-мъчително бе да си спомни Кери под колелата на камиона, писъците на Джени, когато я остави на някакъв минувач и се втурна към жена си. Ако беше обърнал внимание на движението тогава, а не на собствените си егоистични мисли, може би щеше да предотврати нещастиято. И Кери щеше да е жива сега, в своето тяло...

Само след седмица беше Коледа. „Детски свят“ работеше на пълни обороти всеки ден и всяка минута, когато го отваряха. Марина изпълняваше поръчка след поръчка. Бяха доволни от оборота.

Остави изморено тефтера настрана. О-ох! Работеше много напоследък. Освен това се опитваше да се справя с домакинството, подготвяше се за Коледа и се грижеше за Джени, която за пръв път щеше да празнува истински.

Имаше нужда от чист въздух. Отвори вратата на склада и мина в магазина. Прималяла, едва се добра до стола зад щанда и се отпусна. За момент да може да затвори очи и да сложи глава...

— Марина! Добре ли си? Седни тук и ме погледни. — Гласът на Джилиан едва достигна до съзнанието ѝ и една ръка я подкрепи.

Марина разбра, че просто е клюмнала над щанда и се е унесла.

— Добре съм — промърмори едва-едва.

— Да, но не си Спящата красавица. Болна ли си?

— Не. Само съм преуморена.

— Защо не си отидеш и не се напиш? Ако не се оправиш, значи трябва да идеш на лекар. Може да ти има нещо.

Нещо. Ако ѝ имаше онова нещо, което подозираше, то щеше да ѝ мине след девет месеца.

Върна се вкъщи. Мушна се в леглото и се отпусна блажено. Тялото ѝ се нуждаеше от почивка. Не беше ходила в другата къща от много дни. Малко по малко местеха багажа. Вече бяха изключили инсталациите.

Преди да заспи, отвори едно чекмедже на нощното шкафче и извади оттам календар. Започна да брои, макар че много добре знаеше точните си дати. Цикълът ѝ закъсняваше вече шест седмици. По-точно четирийсет и четири дни. Последният беше в началото на ноември. Значи бе забременяла в края на ноември, преди да започнат да се пазят. Ще трябва да провери със сигурност, преди да каже на Бен.

Тя се усмихна в предчувствие на голямата радост. Смешно, как се смениха чувствата ѝ в последните няколко седмици! Да имат бебе точно сега, не беше съвсем подходящо, но вече нямаше никакво значение. Това щеше да спои отношенията им, независимо от хорските приказки. Бебе...

Нещо я гъделичкаше в ухото. Тя вдигна ръка и махна във въздуха, за да го отпъди... и ръката ѝ срещна нещо топло. Марина отвори очи, дланта ѝ лежеше върху бузата на Бен. Беше се надвесил над нея. Тя му направи място в леглото.

— Добре ли си? Минах през магазина и Джилиан ми каза, че си се върнала да си починеш.

Марина се притесни, като разбра, че вече е средата на следобед. Беше легнала около десет.

— Защо ме търси?

— Мисля днес да опаковаме подаръците на Джени за Коледа, докато тя е при мама. Така няма да стоим до късно довечера.

— Добре, вече си починах.

— Да? — Той се наведе и я целуна.

— Да. — Тя обгърна с ръце врата му и го придърпа, докато той се опъна в цял ръст наполовина върху нея.

Топлото му тяло я покри и тя отпуснато зачака.

— Не искаш ли да ме съблечеш най-напред?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следващата вечер Марина изми чиниите, а Бен изкъпа Джени. След като сложиха детето да спи, двамата се отправиха прегърнати към дневната.

— След три дни е Коледа. Нека да поговорим за датата на сватбата.

Тя облегна глава на рамото му.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— През деня преди Новогодишната нощ.

— Какво?

— Ще се оженим точно по Нова година.

Марина се засмя.

— Вярно, ще бъде скромна церемония с майка ти, сестра ми и Джени, но не прибързваме ли? Само след девет дена.

— И какво от това?

Всъщност защо пък не. Какво толкова има да се приготвят.

— Малко цветя, фотограф и обяд някъде в ресторант. Не е чак толкова много работа. А ще ни венчае ли пасторът точно в този ден? Ами документите в общината?

— Вече проверих. Можем да се венчаем четирийсет и осем часа, след като подадем молба.

Тя въодушевено го прегърна.

— Идеята да се оженим на Нова година е чудесна!

— Надявах се, че ще се съгласиш. Утре ще се занимая с формалностите и ще се отбия при пастора.

— Превъзходно. Ще сложа старите си пръстени, ако ми стават.

Бен поклати глава.

— Не, ще ти купя нови. Да не шушукат хората, ако носиш пръстените на Кери.

— Те ще говорят при всички случаи. Ще ни упрекват, че се женим толкова скоро.

— Изобщо не ме интересува! Не искам да отлагам нито ден повече. И без това сме изгубили половин година.

Бен я вдигна във въздуха и силно я целуна.

— Но имаме втори шанс. — Тя погали врата му и спусна ръце надолу по мускулестия му гръб.

— Благодаря на Господа! — погледна я той, щастливо усмихнат. — След като уточнихме датата, можеш да помислиш за напускане на работа. Ако Джилиан иска да купи твоя дял от магазина, можем да се уговорим така, че да не я ощетим. Отново ще бъдеш изцяло ангажирана със семейството си.

Марина се намръщи и се отдръпна. Не искаше да започват този разговор сега, но нямаше избор.

— Бен, мисля да продължа да работя в магазина на половин ден. Имам ангажименти. Джилиан не може да се справи без мен.

Бен свали ръцете си от нея и я погледна укорително:

— Джени и аз също не можем без теб. Освен това имаш достатъчно работа вкъщи.

— Мислех да наемем някой да идва да чисти. Тогава бих могла да се справя с домакинството и да работя в магазина.

— Но това е нелепо! Не е необходимо, нямаме нужда да работиш. Аз мога да се грижа за семейството си. Парите ни стигат. Не разбирам защо се чувстваш задължена да продължаваш да работиш в магазина. По-рано се чувстваше напълно щастлива.

— Така ли мислиш? Бен, моля те, опитай се да ме разбереш. Ако бях Кери Бранфорд, вероятно никога не бих работила. Но вече съм Марина. Новата роля ми харесва. „Детски свят“ е едно предизвикателство за мен. И аз се чувствам добре, защото се справям с него.

Бен не отговори. Само я изгледа възмутено и гневно. Марина отчаяно се опита да му обясни.

— Чувствата ми към теб нямат нищо общо с желанието ми да работя. Мисля, че и твоето отношение не зависи от това дали имаш слаба малка женичка, която стои по цял ден у дома и те чака.

Думите ѝ го засегнаха. Те му напомниха забележката на майка му от предишната вечер. Почувства се виновен и поиска да се защити.

— Разбира се, че е така! И все пак, не бях мислил, че ще имам за съпруга жена с кариера.

Тя пристъпи към него и сложи ръце на раменете му.

— Знам, че ти ще осигуряваш семейството. Но аз имам нужда от магазина. Не за да плащам сметките, не за да се отърва от децата или да съм независима. Просто открих, че това ми харесва. Опитай се да ме разбереш...

Костваше му страшно много да не я отблъсне веднага. Надеждите, разцъфнали след нейното завръщане, угаснаха. Осъзна, че Марина няма да отстъпи. Дори и да имат друго дете, тя нямаше да остане въкъщи. А той не желаше дете при тези обстоятелства.

— Не, не те разбирам! Мислех, че да бъдеш моя съпруга и да отгледаш децата ми е също работа и тя напълно те задоволява.

Бавно хвана ръцете ѝ и палците му погалиха китките ѝ. В душата му се бореха любовта и разочарованието. Бен въздъхна:

— Честно казано, идеята жена ми да работи, не ме очарова. Може би постоянно ще се караме, около отглеждането на детето, поддържането на къщата, храната, отпуските... И в такъв случай не мога да си представя друго дете около нас...

Марина беше готова да изкаже съмненията си. Но отчаяната безнадеждност в гласа му я накара да замълчи. Трябваше да го успокои, да внесе ред в променения му свят. Протегна ръка и се зарадва, че Бен не я отблъсна. Нека разбере, че двамата могат да преодолеят всичко. Най-ужасните кошмари са вече зад гърба им. Наистина ли не разбираше колко много го обича?

Погали ръката му, покрита с тъмни косъмчета. Взе дланта му и я доближи до устните си.

— Ще решим някак проблема. Обещавам ти.

Леко целуна пръстите му и забеляза как болката изчезна от лицето му. Клепачите му се спуснаха и тя усети нарастващото му вълнение. Марина чу тежкото му дишане. То ѝ действаше винаги по един и същ начин. Обикновено не беше агресивна, Бен винаги вземаше инициативата, но този път не беше така.

— Какво ще кажеш, да отидем в леглото — предложи тя.

Хвана го за ръка и го поведе към спалнята. Спря на средата на стаята и той посегна да я погали, но тя разтърси глава и леко се отдръпна.

— Почакай, нека аз да започна...

Бен се изненада. Пламтящият му поглед подсказваше какво усилие му коства да ѝ се подчини в такъв момент. Тя се отдръпна една-две крачки и свали обувките си. Той я гледаше с присвити очи. Марина се почувства уверена в сексапила на новото си тяло и бавно откопча копчетата на памучната си блуза. По погледа му личеше, че се наслаждава на гледката. Тя се усмихна. Блузата се свлече на пода, откривайки дантелено бельо. Последваха я полата и чорапите. Наум благодари на първата Марина за изтънчения ѝ вкус. Приближи се към Бен, но той неочаквано я спря с думите:

— Дразниш ме! Не съм свикнал така...

Тя се засмя със смеха на сирена, уверена в своята неотразимост.

— Да спра ли?

— Ела тук! — дрезгаво заповяда той.

Още една стъпка и гърдите ѝ опряха неговите, а бедрата ѝ — силните му крака. Тя плъзна смело ръка към ципа на панталона и усети възбудената му плът. Задвижи дланта си нагоре-надолу и Бен издаде глух стон. Стъписана, Марина дръпна ръка.

— Не спирай! — грабна китката ѝ той и я сложи пак там.

Възбудата ѝ растеше. Смъкна ризата му, долепи се до неговото тяло и се погали в гърдите му. Доставяше ѝ удоволствие да усеща с кожата си косъмчетата му. Той вкара единия си крак между бедрата ѝ. Пламналото ѝ тяло жадно прие това доказателство за мъжко желание. Лицето му изразяваше пълна отдаденост на смелите ѝ милувки. Свали ципа на панталона му и продължи.

Бен изстена и я сграбчи за раменете, като трескаво я заопипва. Смъкна бързо бельото ѝ и го захвърли. Тя остана съвсем гола. Бен коленичи. Някакъв женски инстинкт ѝ подсказа какво той желаше най-много. Остави се да я гали интимно, докато не се задъха от желание. Зарови пръсти в косата му и заскимтя от удоволствие.

Опита се да се отдръпне, защото не издържаше, но той се засмя и я задържа. Тя изстена и отново потъна в бездните на насладата. Подлудяваше я. Усещаше единствено езика, зъбите и ръцете му върху себе си. Всеки момент желанието заплашваше да я помете, но тя не искаше да се предава. Искаше да бъде равностоен партньор в любовната игра. Заровила конвулсивно пръсти в косата му, тя изви главата му назад, докато той я пусна. Сетне коленичи пред него и притисна тялото си до твърдата плът. Той се разтрепери, легна по гръб

и хвана с две ръце бедрата ѝ. Тялото ѝ отчаяно търсеше близостта, която само той можеше да ѝ даде. Повдигна се и обгърна с крака кръста му. Прие го с освободеност, която друг път би я смутила. Повдигаше се и се отпускаше върху него, усетила в пълна сила насладата от твърдата му мъжка плът в себе си. Бен я подтикваше да засили ритъма. Тя стенеше и се извиваше в ръцете му. Бяха се превърнали в едно цяло, в кълбо от мощни страстни движения.

Само след секунди достигнаха до екстаз. После тя се отпусна безсилна върху гърдите му. Едва сега осъзна, че лежах на килима в спалнята. Останаха така още дълго, като всеки чувстваше потръпването на тялото на другия.

Накрая Марина се надигна и го погледна в очите.

— Откога си се превърнала в такава тигрица?

— Такава ли ти се сторих?

— Бррр! Студено ми е на пода.

— Да отидем в леглото.

Бен нежно я отмести от себе си, стана и ѝ подаде ръка. Изведнъж силно изруга и се намръщи. Тя стреснато го погледна.

— Какво има?

— Пак забравих да сложа презерватив.

— Няма значение — успокой го усмихнато тя.

— За мен има! Докато не вземем решение, за мен ще има голямо значение. — Той пусна ръката ѝ и се запъти към банята. — Лягай си.

Марина оправи завивките и нещастно се сви под тях.

Какво ли ще каже, когато разбере за бебето?

Загледа се с невиждащи очи в тавана. След минута вратата на банята се отвори. Бен мина през стаята и тя усети хладен полъх край себе си, когато легна от другата страна. Протегна ръка и я сложи на гърдите му. Почувства влажната му кожа, щом се обърна и я прегърна.

— Обичам те — прошепна Марина.

— И аз те обичам. — Целуна я той по косата. Скоро тялото му се отпусна и дишането му стана равномерно. На следващия ден непременно трябва да вземе от аптеката тестовете за бременност. Бен я обичаше. Вероятно се чувстваше застрашен и разстроен от желанието ѝ да продължи да работи, но със сигурност щяха да успеят да разрешат проблемите си. Ще бъде луд от радост, когато разбере за бебето.

В деня преди Коледа Марина беше на работа само до обяд, но времето течеше много бавно. Час по час поглеждаше часовника си. На няколко пъти забеляза, че Джилиан скришом я наблюдава. Накрая, когато сестра ѝ се усмихна насреца, Марина попита:

— Какво има? Рога ли са ми пораснали?

— Просто си мисля как се чувстваш. Не се обиждай.

Марина се сети, че сестра ѝ мислеше за вчерашното ѝ прилошаване.

— Добре съм.

Знаеше, че изглежда като глупачка, но нищо не можеше да се направи. Почти бе сигурна, че е бременна. Малко се смути при мисълта за снощната реакция на Бен, но си каза, че няма смисъл да се разстройва. Той толкова ще се зарадва! Този път може да е момче и той ще го научи да играе голф или бейзбол.

Щом удари един часа, тя грабна палтото и чантата си.

— Ще се видим утре.

— Не закъснявай! Преди Коледа има много работа.

— Не се безпокой. Ще дойда.

По пътя за дома се отби в аптеката. Забави се повече, отколкото очакваше, докато избере най-подходящия тест. Накрая купи един, който веднага отчиташе резултата.

Вкъщи трите животни я посрещнаха с възторг. Остави палтото си във фоайето и ги погали набързо. Мейджър много лесно беше приел другите две животинчета. Прокара още веднъж ръка по гърба на Клод и се отправи към спалнята.

Малко по-късно вече имаше резултата.

Бебе! Радостни сълзи напълниха очите ѝ. Скочи от леглото и възбудено закричи из стаята. После грабна телефонната слушалка. Секретарката на Бен веднага я свърза.

— Бен Брандфорд.

— Здравей, Бен Брандфорд! — тържествено весело поздрави тя.

— Здравей. Тъкмо си мислех нещо за теб.

— О, удобно ли е да ми кажеш?

Той кратко се изсмя.

— Не, не. Къде си?

— Вкъщи. — Гласът ѝ прозвуча тайнствено и прелъстително. — Джени още ли е при мама?

— Аха, имах да свърша някои неща, преди да я прибера. Имаш ли нужда от нещо? — По гласа му личеше, че се усмихва.

— Да. Можеш ли да излезеш от службата?

Чу се шум от затваряне на чекмедже.

— Този ден върви ужасно бавно. И без това мислех скоро да приключвам. Ще си дойда след двацет минути.

— Гледай да не те спрат за превишена скорост.

И беше цяло чудо, че не го бяха арестували, защото връхлетя в дома след по-малко от половин час. Марина седеше в дневната и репетираше как да му каже. Когато го видя, веднага скочи и се завтече да го посрещне.

— Здравей!

Той остави палтото си на един стол и я погледна лукаво.

— Недей да се правиш на изненадана! Помня много добре, че ми се обади и ме примами тук.

Тя се засмя нервно, като не знаеше как да започне. Да го покани ли да седне на дивана до нея. Бен се приближи. Явно си мислеше за секс.

— В тази къща рядко сме сами. Искаш ли да си направим парти за двама пред камината?

Звучеше много съблазнително. Но тя искаше първо да му каже, за да могат после да отпразнуват новината. Тя потупа възглавницата до себе си.

— Бен, седни за малко.

— Не искаш ли първо да запаля огъня?

— Не! — скочи и обви врата му с ръце, като прошепна в ухото му: — Имам много, много добри новини за теб.

— Какво?

— Не можеш ли да познаеш?

Той леко се отдръпна и изучаващо я изглежда.

— Не мога. Но явно си щастлива.

Тя чакаше. Бен замълча и тя се осмели да го целуне.

— Отново ще ставаш татко!

— Какво?!

Тя се засмя.

— Казах, че отново ще...

Думите замряха на устните му. Той грубо свали ръцете ѝ и я отблъсна.

— Ти си бременна?!

— Да. — Страхът я задуши. — Цикълът ми много закъсня, взех тест за бременност и предположението ми се потвърди. Вероятно се е случило още първия път.

Господи, нека да ми каже, че иска това дете. Бен, кажи, че искаш детето!

Бен се обърна към прозорците и се загледа в градината, като нервно стискаше и отпускаше юмруци.

— Да-а-а...

Не, не бива да плаче! Усети как я обзема гняв, а това беше по-добро от страха и мъката.

— Само това ли имаш да ми кажеш?

Той се обърна и тя отстъпи назад при вида на яростта, изписана на лицето му.

— Какво очакваш да кажа, Марина! Трудно е да се радвам на второ дете, след като едва имаш време за първото. Децата се нуждаят от много грижи, много добре го знаеш. Кой ще прави това, докато работиш в любимия си магазин?

Горчивите му думи я пронизаха. Между тях започваше да се издига стената на отчуждението.

— Ще намаля работния си ден. Мога да вземам и децата със себе си понякога. — Мразеше тона, с който му говореше — сякаш го молеше. Така не можеше да преговарят.

— О, да, сигурно! А между другото би могла да имаш време да приготвиш обичайната храна, да излизаш на обичайните семейни разходки, да ползваш обичайните ваканции... Добрият стар Бен, той ще гледа децата, защото аз нямам време...

Преди още да се замисли, Марина вдигна ръка и го удари по бузата.

— Престани!

Последвалото мълчание беше по-ужасяващо от злобните ѝ думи. Тя се приближи, за да се извини и да го успокои, но той се отдръпна.

— Бен, аз...

— Махай се! Остави ме!

Марина вече чукаше за втори път, когато Джилиан отвори вратата. Зад нея стоеше висок рус мъж, приличащ на скандинавец. Не изглеждаше особено очарован от появата ѝ.

— Здравей, Марина, какво... Господи! Какво се е случило?

Марина се разхлипа и Джил се спусна да я утешава.

Беше обикаляла безцелно цели часове. Седя по пейките в парка, докато стана ужасно студено. Искеше да бъде смела, да попита между другото дали може да остане в свободната стая при Джил, но думите просто не можеха да излязат от устата ѝ. Отпусна се в хола и тъпо заби поглед във весело мигащите светлини на голямата коледна елха. Сестра ѝ набързо отпрати русокосия, сложи да се стопли вода и се върна с кутия кърпички. Избърса сълзите ѝ и заговори:

— Кажи на Джил, миличка! Какво има? Какво ти направи?

При мисълта за „него“ Марина се обля в нов порой сълзи.

— Бременна съм... Бен не иска детето.

— Бен не иска... — Изразът на лицето ѝ стана жесток. — Толкова по-зле за него!

Тя скочи и се отправи към гардероба, метна си първата попаднала ѝ дреха и изкрещя:

— Копеле! Мръсно копеле! Само почакай! Ако дори за момент си е помислил, че може да си играе с моята сестра, да я премята, както си иска, жестоко се лъже! Ще му откъсна мръсния малък...

— Джил! Това няма да помогне. Ти не разбираш...

Джилиан напираше да излиза през вратата. Марина едва успя да я удържи.

— Тогава ми обясни! Защо Бен не иска детето?

Марина преглътна. Главата я болеше от толкова много плач. Искеше да се свие и да обърне гръб на целия свят, но трябваше да обясни на Джилиан. Сестра ѝ беше страшно ядосана и ако сега отидеше при Бен, щеше да стане още по-лошо.

Дръпна Джил за ръката колебливо и рече:

— Ела, седни при мен. Имам нужда от приятел, не от защитник.

След минута Джил се успокои и въздъхна:

— Извинявай. След инцидента съм много нервна. — Съблече палтото си и седна на дивана до Марина. — Добре. Обещавам да не го убивам. Засега! Хайде, кажи ми какво се случи.

Беше ѝ трудно да говори за Кери.

— Първата жена на Бен е била домакиня — започна Марина.

Джилиан кимна с разбиране и Марина ѝ изложи проблема, с който бяха се сблъскали. Почувства се невероятно облекчена — никога не беше имала сестра, нито дори толкова близък приятел. Бен беше задоволявал тези ѝ потребности, откакто завърши колежа.

— Какво ще правиш сега? — попита Джил накрая.

Марина вдигна рамене и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Аз не съм Кери Бранфорд. Няма да се чувствам щастлива, ако оставя работата си и това ще провали женитбата ни. — Гласът ѝ затрепери. — Не мога да реша този проблем по друг начин, освен да се махна от живота на Бен, преди още да сме се унищожили един друг. Но аз искам това дете дори, ако той не го иска!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бен погледна часовника на нощното шкафче до леглото — четири часа и четирийсет и три минути сутринта.

По дяволите! Как можа да си тръгне така! Не бе оставила даже бележка къде отива. Чувството за вина отново сви сърцето му при мисълта за последните му думи, отправени към нея.

Махни се! Остави ме!

Марина беше приела думите му буквално.

Толкова бе шокиран от новината, че дори не бе чул, кога е излязла. Чак вечерта, когато майка му се обади, за да попита кой ще вземе Джени, той забеляза, че Марина я няма.

Позвъни в магазина. Там никой не отговори.

У Джилиан също никой не вдигна слушалката. Къде другаде можеше да бъде? Не и в съседната къща — там бяха прекъснали инсталациите, след като тя се премести да живее при него.

Той прибра Джени и цяла вечер игра с нея, като се опитваше да не мисли за най-лошото. Очакваше всеки момент Марина да се появи на вратата. Но дойде време за спане, сложи детето в леглото и го връхлетяха кошмарите... Спомените от времето, когато я загуби първия път.

Мислеше, че може би е ранена, че лежи някъде... Започна да брои часовете. Къде ли беше отишла?

Трябваше да се върне! Животът му без нея губеше смисъл. Веднъж вече му се беше случвало да живее сам и всеки ден бе болка и самота, стоплян само от детето — това сияйно чудо, което двамата бяха създали.

Но Джени не му принадлежеше така, както Кери. С всяка година дъщеря му щеше да става все по-независима. Един ден ще трябва да се отдръпне и да я остави да живее собствения си живот. А той ще остане сам...

Сам като майка си, която прекара целия си живот в уединение, в самотна борба да отгледа детето си. Е, той има някои предимства.

Парите не са такъв проблем, какъвто бяха в тяхното семейство. Но дълбоко в себе си Бен знаеше, че не е толкова силен, колкото майка си. Той не би могъл да изкара остатъка от живота си сам. Дълбоко в душата си Бен Брадфорд беше... страхливец.

Тя трябва да се върне!

Нима не вижда каква нужда има от нея? Преди да я срещне, се беше изолирал от света. Дори майка му не можеше да запълни празнината в душата му.

Спомни си своето нерадостно детство. Връщаше се в тъмния апартамент и приготвяше домашните си сам, защото майка му си идваше късно от работа и едва успяваше да приготви нещо за вечеря. Когато порасна, сам го правеше. Но в душата му още дремеше стаено отчаяние от това, че често не намираше абсолютно нищо за ядене в шкафовете на мизерната им кухня. А изразът върху лицето на майка му, когато в края на деня слагаше краката си върху възглавничка пред износения стол-люлка в малката им дневна! Нямахте радост в очите ѝ, само разбиране, че след няколко кратки часа ще излезе отново, за да търси цял ден някаква случайна работа. Погледът ѝ просветваше само, когато се спираше на него.

Понякога Бен почти мразеше баща си, задето беше умрял. И се закле, че неговото семейство никога няма да води такова мизерно съществуване. Жена му никога няма да работи. Големите осигуровки ще ѝ помогнат даже и ако него го няма. Съпругата му ще може да стои вкъщи и да обсипва децата им с всичката любов и внимание, за които той бе мечтал като малък. Спомни си колко завиждаше на най-добрия си приятел, Джой. Винаги, когато се отбиваше у тях след училище, имаше току-що изпечени сладки. Ухаеше на чудесни ястия, приготвени от майка му за вечеря. А майката на Джой се смееше, когато ѝ разказваха училищни истории. Господи, тя даже пееше!

Майката на Бен никога не бе пяла. Усмиваше се, когато ѝ разказваше какво му се беше случило в училище, но беше толкова изтощена, че заспиваше на стола, преди той да довърши историята.

Веднъж, трябва да бе около деветгодишен, тя тежко се простуди и болестта ѝ продължи месеци. Той лежеше буден през нощта и слушаше дълбоката ѝ кашлица. Обмисляше как да потърси някоя случайна работа из квартала, за да събере пари и да я заведе на лекар.

А бе само деветгодишен, за бога!

Никога, никога децата му няма да познаят тревогата какво ще стане с тях, ако майка им се разболе, закъснее вечер или загуби работата си. Какво толкова ужасно има в това да иска да даде на семейството си всичко, което на него му бе липсвало като дете?

Не, че не обичаше майка си. Напротив, винаги горещо я бе обичал, обичаше я и сега. Беше правила жертва след жертва заради него. Сега той се бе погрижил за нея — тя беше осигурена.

Бен бавно се изправи в леглото и провеси крака на ръба му. Марина се опитваше да го накаже. Ще поговорят, след като се успокои и ще ѝ покаже колко налудничаво е да се опитва да се занимава с бизнес с две малки деца и домакинство на ръце.

Две малки деца!

Звучеше странно. Някакъв тих глас на радост започна да измества гнева, който го владееше цяла вечер. Другото бебе!

Неочаквано по бузите му се застичаха сълзи. Не беше мислил, че ще има още веднъж този шанс. Ще трябва да накара Марина да разбере колко глупава е идеята ѝ да работи. Ако се преуморява, може да навреди на себе си и на детето.

Окуражен, той стана и се отправи към банята. Взе душ, направи няколко упражнения и се облече. Ще се опита отново да позвъни у Джилиан. Сигурен бе, че тя знае къде е Марина.

В шест и петнайсет Бен набра номера на Джилиан. Позвъни пет пъти, докато накрая съненият ѝ глас се обади в слушалката:

— Ало?

— Къде е Марина?

Чу се леко изщракване и връзката прекъсна. Вероятно беше от централата. При второто обаждане телефонът отново изключи. Когато опита за трети път, Джил направо му каза:

— Не звъни повече, Бен! — и тресна слушалката.

Той стоеше като зашеметен. Затвори му телефона!

Вбесен, захвърли апарата. Проклета вещица, само се меси в живота им! Поне е ясно, че знае къде е Марина.

Готов бе да скочи в колата и да я накара да му каже къде е Марина. Взе ключовете и тръгна към вратата. В този момент осъзна, че не може да остави Джени. Огорчен, объркан и ядосан, седна на масата в кухнята и хвана с две ръце главата си. Какво да прави?

Не, с Джилиан не можеше да се разбере по този начин. Агресивното поведение няма с нищо да му помогне. Тази жена се държеше като тигрица, когато защитаваше сестра си. Ако иска да намери Марина, трябваше да използва чара си. Въздъхна и стана да направи закуска, преди да събуди Джени, която сигурно щеше да се разреве щом разбере, че Марина я няма.

Така и стана. Остави разплакното дете при майка си и подкара колата към магазина. Пристигна в „Детски свят“ малко преди девет и паркира направо на улицата. В навечерието на Коледа Бен работеше до обяд. Надяваше се лесно да се разбере с Джилиан и да тръгне за службата. Тя тъкмо отключваше вратата и махаше табелата „Затворено“. Бен веднага влезе.

Погледът му претърси помещението. Надяваше се Марина да е там, но беше малко рано — обикновено идваше след девет.

— Джил! — Гласът му изразяваше доброжелателност.

Тя се приближи. Лицето ѝ не предвещаваше нищо добро. Стъписа се от погледа ѝ, пълен с ненавист, злоба и едва сдържана ярост.

— С какво мога да ти услужа? — Гласът ѝ беше в леден контраст с веселите коледни песнички, които се носеха из магазина.

— Търся Марина. Кога идва?

Не знаеше точно как да се държи с нея. Джилиан винаги бе сърдечна, приятелски настроена и закачлива, но никога не му бе давала аванси. Когато разбра за отношенията им с Марина, искрено се бе зарадвала.

— Няма да дойде. — В тона ѝ прозвуча нескрито злорадство. — Мога да ѝ предам бележка.

— По дяволите, Джилиан! — Знаеше, че сгреши като крещи, но не можеше да живее без Марина! — Знам, че сте се виждали. За глупак ли ме вземаш?

Последва мълчание и той дори започна да мисли, че вече премисля позицията си, но горчиво се излъга. Тя се усмихна злобно.

— Не мога да намеря по-подходяща дума! — После смени тона с открита ярост. — Но като се замисля, бих я заменила с нещо друго. „Глупак“ не покрива точно това, което считам, че си! Сестра ми не търсеше мъж, когато се вмъкна в живота ѝ. Тя току-що беше загубила

единствения човек, когото бе обичала истински, а също и спомените си за него. След това те откри и за известно време ти омая и двете ни.

— Джилиан, ти не разбираш...

— О, разбирам много добре! — просъска тя и го блъсна в гърдите.

В яда си Бен едва се сдържаше да не ѝ каже истината за двойствената личност на сестра ѝ. Само мисълта, че Марина никога няма да му прости, го спираше да не блъсне в лицето ѝ факта, че Марина е била негова жена, много преди тя да я познава. Джилиан не подозираше за жестоката му душевна борба.

— Тя беше така въодушевена за бебето. Въодушевена! Това щеше да направи живота ѝ завършен. Мислеше, че я обичаш, че ще бъдеш очарован, когато чуеш за другото дете така, както тя беше готова да стане майка на Джени. Но, не! Ти само си искал да заместиш онази жена — образец на съвършенство, за която си бил женен. Е, нека ти кажа нещо, арогантен глупак такъв, Марина няма нужда от теб. Обичаше те, искаше да живее с теб, но тя не е някаква восъчна кукла, която да моделираш, както на теб ти е удобно! — изкриви гневно устни Джилиан. — Махай се от магазина ми!

Отчаяние и ярост се смесваха в душата му.

— Джилиан, обичам я! Искам да поговорим. Искам Марина и детето.

— Да, но при твоите условия. Махай се! — изкрещя в лицето му тя и хвана телефонната слушалка. — Имаш пет секунди да напуснеш, преди да извикам полицията! Ако ти лепнат едно обвинение за нападение, вероятно ще се отрази на клиентите ти.

Той още се колебаеше, когато Джилиан започна да набира номера.

Със зловна ругатня Бен се обърна и затръшна вратата след себе си. Не знаеше какво друго може да направи. Отиде в службата си в отвратително настроение.

Сутринта мина ужасно. През цялото време в ушите му звучаха думите на Джилиан, които разбиха и последните му надежди.

Не, не беше прав. Едва сега започваше да разбира. Обичаше Марина. Да, преживяното я беше променило невъзвратимо. Сега тя бе по-различна от Кери, а той отказваше да приеме това. Всеки друг мъж

щеше да бъде благодарен за своя втори шанс и историята с работата й щеше да бъде само незначителна промяна.

Едва успя да отговори на пожеланията за Коледа на колегите си, когато си тръгнаха на обяд. Изгаси раздражено радиото на колата. Не можеше да понесе коледните напеви. През целия път до дома се молеше да види колата на Марина пред къщи.

Уви! Нямаше я. Бен не знаеше какво да прави. Да я издирва с полиция? И да направи техните проблеми обществено достояние? Едва ли би й харесало. Освен това, тогава Джилиан ще може да каже, че Марина си е тръгнала по свое собствено желание.

Слезе от колата и се отправи към къщата. Изведнъж видя на оградата на нейния дом табела „Продава се“. Не може да бъде! Обявата направо му се „хилеше“ в лицето. Вчера нямаше нищо. Вярно, че говориха за продажба, но до този момент не бяха предприели нищо. Всички му надежди се стопиха.

Напуснала го бе завинаги!

Повлече крака към своя дом. Влезе през вратата на гаража и седна в хола. Ще отиде да прибере Джени и ще се преструва на страшно щастлив, че Дядо Коледа вече е на път. Не биваше да разочарова малкото момиченце — така ще се бори с болката.

Но как ще обясни на Джени, че Марина никога няма да се върне? Стига си мислил за нея!

Коледната елха весело блещукаше на слънчевата светлина, която се процеждаше през прозорците. Не можеше да гледа спокойно на тази идилична картина. Котката Клод обикаляше из стаята и се галеше в краката му. Бен я взе и потри буза в меката бяла козина.

— Къде е господарката ти? — замислено я попита той.

Но и котката не му отговори. Той мина през фойето към спалнята да се преоблече. Видя там пакети, кутии, големи кашони, акуратно опаковани и поставени в единия ъгъл. Вероятно Марина е идвала сутринта и е прибрала багажа си. Значи, наистина го напускаше.

О, господи, как ще живея без нея?

Бен безцелно обикаляше из къщата. Потърси утеха в стаята на Джени. Седна на ръба на леглото й и взе една ококорена маймунка, с която детето спеше, откакто Кери бе починала. Конвулсивно притисна играчката до гърдите си. После погледът му падна върху нещо друго на

пода. Наведе се и вдигна книгата с детските стихове, които Марина беше подарила на Джени за рождения ден. Момиченцето искаше да слуша стихчета всеки път, преди да заспи.

С треперещи ръце отвори книгата и прочете посвещението на първата страница:

„На най-сладкото малко момиченце на света!
С цялата ми любов за твоя втори рожден ден.“

Марина.

Джени винаги искаше да ѝ четат този надпис, преди да започнат книжката. Познатите думи го довършиха.

„С цялата ми любов...“

Задушаваха го отчаяние и чувство за вина. Колко себичен, егоистичен и дребнав бе се оказал! Нищо чудно, че го напусна. Вероятно е трябвало да го разтърси по-силно, за да дойде на себе си. Той и Джени бяха целия ѝ свят. Как може да се усъмни! Тя беше отдадена единствено на семейството си. Нито веднъж не бе допускала работата да попречи на нещо важно в живота им. Когато се разболя, Марина без колебание се бе обадила на Джилиан и бе останала вкъщи.

Тя обичаше работата си. Беше я виждал как помага на някаква възрастна дама да избере най-подходящия подарък за внучето си, с часове се ровеше в новите книги, преди да поръча най-подходящото. Това не беше просто доход за нея, нито обикновена работа.

Това беше необходимост за нея! Бе вложила толкова любов!

Марина изцяло се бе променила след инцидента. Беше по-уверена, по-спокойна и бе развила способностите си. „Детски свят“ бе се превърнал в смисъла на живота ѝ. Това беше нейният свят. Не можеше да се посвети единствено на тях с Джени.

Кери не би му противоречала. Щеше да се чувства нещастна и объркана, без да знае какво да предприеме. Марина беше прозряла неговата твърдоглавост и бе разбрала, че той ще я обезличи. А това щеше да убие тяхната любов.

Но тя грешеше! Той може да се промени. И би го направил заради нея! Това, което изглеждаше непреодолимо вчера, днес изпъкваше в друга светлина.

Права е. Може да се посвети на кариерата си, без това да навреди на когото и да било от семейството. Даже и на бебето. Бебето... Как блестяха от радост и въодушевление очите ѝ вчера! Ако беше помислил малко повече, щеше да изпита същата радост.

Проблемът за работата ѝ съществуваше единствено за него. Той я бе прогонил и той трябваше да я убеди да се върне. Той...

— Бен?

Дръпна ръце от очите си и скочи на крака.

Тя се е върнала!

Сърцето му лудо затуптя. Може би вторият му шанс идваше по-скоро, отколкото бе очаквал? Марина стоеше на прага и гледаше някъде встрани.

— Бен, извинявай, че те безпокоя. Дойдох да взема някои мои неща.

— Къде отиваш?

Поразително красива, както винаги! Само погледът ѝ бе някак отнесен. Трябваше да ѝ говори. Ужасно се страхуваше, че ще си тръгне, преди да ѝ каже, че не е прав.

— Намерих апартамент, в който ще мога да държа животните. По-късно ще потърся къща. — Въздъхна и меко продължи: — Извинявай. Извинявай, че отново се вмъкнах в живота ти... — Гласът ѝ пресекна и раменете ѝ се разтресоха. — Ще уважа всяко твое решение за Джени. Знам, че нямам право да я посещавам. Моля те, само ѝ кажи... Кажи ѝ колко много я обичам!

Той се опита да каже нещо, но тя го спря с ръка.

— Трябва да вървя. Искам само да те уверя, че много съжалявам, че аз... Аз не отговорих на очакванията ти. Няма да искам да правиш каквото ѝ да било за това бебе. Знам, че не искаше да се получи така.

Сълзи се стичаха по лицето ѝ и тя ги изтри с трепереща ръка.

Бен я гледаше обезоръжен. Стоеше пред нея като вцепенен, без да може да помръдне. Най-последно нежно обхвана лицето ѝ в длани и положи главата ѝ на рамото си.

— Шшт, не плачи! Не мога да издържам, когато плачеш.

Марина вдигна глава и го погледна с някаква отнесеност на усмивка на лицето.

— Знам. Извинявай. Ще взема само нещата, без които не мога и животните. Сигурно ще мина през другата седмица да...

— Не!

— Какво? — Тя се отдръпна.

Бен опита отново. Този път молеше, а не заповядваше.

— Искам да кажа, че няма нужда да вземаш нещата си.

— Но те ми трябват!

Нарочно ли изопачаваше думите му? Той нервно пое въздух. Следващите мигове може би щяха да бъдат решаващи в живота му.

— Марина, не си отивай!

Тя вдигна вежди, но той не я остави да говори.

— Искам детето! Искам теб!

Гърлото му пресъхна и Бен млъкна уплашен, че вече е твърде късно, че не може да заличи обидата, нанесена вчера. Може би вече не го обича. Даден му беше втори шанс...

— Какво говориш? — произнесе едва чуто Марина.

— Искам да кажа, че сгрехих. Не бях съгласен да работиш, защото се страхувах. Мислех, че ще се отдадеш на работата си и ще забравиш за мен, за... Смисълът на моя живот винаги е бил да се грижа за семейството си и да го осигуря. За мен бе непоносима мисълта, че ти в действителност нямаш нужда от мен.

— О, Бен! Не разбираш ли, че винаги ще имам нужда от теб? Любовта ми към теб не зависи от това колко печелиш. Бих те обичала даже, ако трябваше да се борим за покрив над главата си.

Тя се приближи до него и погали лицето му.

— Бих желала това дете, даже ако едва свързвахме двата края. Защото то е символ на нашата любов. Обичах те толкова много, че се върнах при теб от отвъдното! Ти си част от мен, от сърцето ми — прошепна тя с искрящи очи.

Искаше му се да я притисне до себе си и да приеме този подарък на безрезервна любов, но вината, която го мъчеше от месеци, го възпря.

— Не заслужавам друг шанс — наведе замислено глава той. — За мен беше шок, когато разбрах, че няма да имаме други деца. Държах се като пълен егоист. Ако бях се погрижил за Джени в онзи фатален ден, ти никога нямаше...

— О, Бен! Не можеш да се обвиняваш за това. Все за това ли си мислеше след злополуката?

Той кимна, а Марина затвори очи.

— Не ти позволявам да се самообвиняваш! Не беше твоя грешка.

— Но...

— Нищо!

Гласът ѝ беше уверен. Бен чувстваше, че неусетно са си разменили ролите. Сега той черпеше от нейната сила.

— Може и да не бяхме в най-добри отношения тогава, но грижата за Джени ни обединяваше, както и сега. Случват се катастрофи. Вината не бе нито твоя, нито моя.

Той ужасно се нуждаеше от тези успокоителни думи: „Вината не беше твоя!“.

— Искях да говоря с теб. Искях да ти кажа, че съжалявам... Но нямах думи. Искан ми се да вярвам, че съм преодолял себесъжалението и съм се доближил до теб. Сега знам, че ти също си страдала.

— Ако не бях загинала, щяхме да изясним чувствата си и да продължим нататък. Сигурна съм!

Бен видя как погледът ѝ се проясни. Той също се усмихна. На душата му беше леко, както не му се беше случвало от месеци.

— Моля те, върни се при мен! Искан да си щастлива, да работиш в магазина си, щом това ти харесва. Сега знам, че работата ти няма да намали любовта ти към мен и децата. Разбрах, че най-ценното нещо за теб е нашето семейство и това е най-важното!

Той се наведе, за да скрепи молбата си с целувка. Марина с готовност обви ръце около врата му и вдигна лице.

— Утре пускаме обява за домашна помощница — неочаквано каза Бен. — Ще ни трябва жена, която обича деца, животни и която умее да се грижи за домакинството.

— Бен — сложи ръка на устата му Марина. После се засмя и прокара длан по наболата му брада. — Утре е Коледа! Ще трябва да почакаш малко с обявата.

— Никакво отлагане! — възкликна той. — Искан една розовобуза баба, която да умее да прави сладки, да пее приспивни песни и да люлее люлки.

Тя поклати глава сериозно.

— О! Какви изисквания имаш само!

— Нима не знаеше какво искам? — После добави:

— А, щях да забравя, мисля, че сестра ти иска главата ми. Кажете какво да направя, за да я умилостивя?

— Като ни види двамата заедно, щастливи около детето, ще ти прости. Джил не говори за своите проблеми, но и тя си има своите демони, а ти събуди някои лоши спомени у нея.

— Събуди, е слабо казано. Имам чувството, че съм хвърлил запалена клечка в буре с барут.

— Джил винаги е била склонна да реагира бурно — засмя се Марина, взе ръката му и я сложи на корема си.

— След няколко седмици, ще го усетиш как се движи.

— Него?

— Ще бъде момче.

— Е, не мога да споря с човек, който има пряка връзка с Бога. — Той нежно потри носа ѝ със своя. — Но за всеки случай нека измислим и някое име на момиче.

Тя престорено капризно сви устни.

— Наистина ли искаш точно сега да губим време в измисляне на име? Имам по-добра идея как да прекараме времето си, докато не сме взели Джени.

— Досещам се! — И Бен плъзна ръка под широкия ѝ пуловер. — Аз пък имам намерение да прекарам безброй часове в доказване колко те обичам! Цял живот!

Той зарови лице в тила ѝ и някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ изплуваха думите:

„Един ден ти и Бен ще го разберете...“.

Любовта ѝ беше дала втори шанс тук, на земята, и щеше да ги преведе заедно и в отвъдното, в следващите им животи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.